

**2007 YILI
“VERGİ” KONULU
KOMPOZİSYON
YARIŞMASI**

İbrahim ARAC
Cumhuriyet Lisesi / 11-TM A - KARS

ALIN TERİMİN TUZLU NURU

“Tarlalar dolu başak,
Dumanlı fabrikalar,
Gel arkadaş mutluluk,
Yurt içine yurt katmak.”

Benim adım vergi. Alın terimin tuzlu nuru, kazancımın diyetiğim.

Vatandaş dediğin; vergisine muhabbeti yüreğinin derinliklerinde, çeyiz saklar gibi saklamalıdır. **Vergi kokmalıdır kazancı.** Kokusuyla kendine çekmelidir kazancının hazzını. Vergi tutkusu, bal arısının peteğe tutkusunu andırmalıdır. Vatandaş dediğin; alış verişe gider gibi, hasta ziyaretine gider gibi gitmelidir vergi dairelerine.

Yaşadığımız mekanın mazisi, bizim mazimizdir. Vatandaş dediğin; vergisinden bağını koparınca üstüne çığ düşeceğini bilmelidir. Fikrimizin kaynağı duygularımızdır. Bizi yönlendiren duyguların aşılması, yeşermesi, meyveye durması; “aile”, “çevre” ve “eğitim” üçlüsüyle sağlanır. Sağlanmışlar; mevcut bina üzerine inşa edilir. Mevcut bina, vergi ruhunun bulunduğu mekandır. Vatandaş dediğin; vergi ruhuna karışma durduğunda mekanına kazma vuran olmalıdır.

Vatandaş dediğin; paylaşmasını bilendir. Vatandaş dediğin; vergisinin şiirini yazdırandır. Kadın erkek, genç yaşlı çocuk, konu komşu dağ, deniz, toprak, iklim gömleğini sıkan bulut, bütün bir hayatı meydana getiren unsurlar hep paylaşım halindedir. Uyumda yumak gibidirler. Bu uyumu yumak haline getiren unsur vergidir.

Vatandaş dediğin; vergisine talip olduğunu, neyle muhatap olmak istediğini bilendir. Ödenen her verginin bir yakışığı vardır. Kimi mahallede, kimi köyde, kimi ilçede, kimi şehirde filizlenir. Kazanca rengini verir vergi. Filizi dünya durdukça solmaz. Dilin rüzgarı söz, kazancın kuvveti ise vergidir. Vergi yaşanan, yaşanılacak olan güzelliklerin dayanağıdır. Dayanaksız kazancın “öznesi” verginin “yüklemine” taşıyamaz.

Benim adım vergi. Alın terimin tuzlu nuru. Kazancımın diyetiğim.

Vergi, alın terinin doğurgan lezzetini tatmaktır.

Vergi “veren elin, alan elden üstün” olduğunu tasdik etmektir.

Vergi, sahipsizlerin sahibi olmaktır.

Vergi, kazancımızda tebessümü esirgememektir.

Vergi, karşılıksız yürüyüşümüz, uyumlu oluşumuz, cömert yaşayışımız, varlık şuurumuzdur.

Vergi, muhabbet sıcaklığını sunuşumuz, gözlerimizi yumup saatlerce iç ahengimizi dinleyişimizdir.

Vergi, hatıralarımızın sonsuzluğunda usul usul erişişimizdir.

Vergi, şafak vakitlerini huzurla bekleyişimizdir.

Vergi, iyi olan, güzel olanı, ekmek, her şeyi gönül rahatlığıyla paydaş oluşumuzdur.

Benim adım vergi. Alın terimin tuzlu nuru. Kazancımın diyetiğim.

Vatandaş dediğin, zaman haritasında netleşmiş, hayat kaynakları kendisine temsil edildiğinin farkında olandır. Vatandaş dediğin, kazancını, hafıza defterine kaydedip, zaman haritasında hak ettiği kareye sığabilendir. Vatandaş dediğin, tuttuğu kılıç, adalet; bağışladığı merhamet; okşadığı şefkat; aldığı hürriyet; öptüğü söz, bütün insanlığın ortak değerler manzumesi olandır.

Vergisini veren vatandaşın adı; uygunsuzlara korku... Çaresizlere sığınmak... Er kişiye erlik... Bilir kişiye, mensup olmanın övüncüdür.

Vergisiz cemiyet, karanlığa teslim olmuş, sadece “ben” kimliği taşıyan kalabalık insan topluluğudur.

Vergi, insanlığın mutluluğu, haysiyeti, zenginliğidir. Kazancını vergisiyle taçlandırır; dal budaksızlara köklü ağaç... Babasızlara baba, oğulsuzlara evlat... Bakışındaki tebessüm varlıksıza armağan... Güz yoksulunu doyuran, kış çıplaklığına libas giydiren, bahar başlangıcını şölenlerle kutlayandır.

Vergi, milliliğin nüvesidir, kimlik denizimizi oluşturan.

Vatandaş dediğin, denize akar olmalıdır.

Merve Sevinç SAKAR
Malhun Hatun Lisesi - 11/B - İZMİR

NEDEN OLMASIN?

Ne kadar da büyük bir kent diyorum, şaşkınlıkla. Dağlar, tepeler hem yemyeşil hem de evlerle dolu. Yollar geniş ve bakımlı. İnsanların yüzünde hallerinden gayet memnun olduklarını gösteren, içten gelen bir gülümseme var. Sanayi alanları şehrin dışına taşınmış. Bir zamanlar gri olan gökyüzünde, beyaz bulutlar şehre bir buse kondurmadan geçmiyorlar.

Ne olmuş burada, diyorum. Nasıl bir değişim bu?

Gözlerimi açtığımda teessürle hala o eski şehre baktığının farkına varıyorum. Bir rüyaymış. Ama neden gerçek olmasın?

Ülkemiz hızlı gelişen bir ülke. Hatta son yıllarda öyle hızlı gelişmeye başladı ki, birdenbire dünyanın gözlerini üstümüzde hissettik. İspanya, Türkiye, Çin ve Hindistan gelişen ekonomiler ve gıptaıyla izlenen ülkeler. Ama madem bu kadar hızlı geliyoruz, bu gelişimi neden sokaklarımızda göremiyoruz, neden hala birçok şeyden -haklı olarak- şikayetçiyiz?

Çünkü almadan önce vermek kavramından bihaberiz. Haksız kazancı, millete olan borcumuzu bir kenara koyarken, kaybettiklerimiz ve kaybettirdiklerimiz ilgilendirmiyor bizi.

Trafik kazaları gördüğümüzde yoldan şikayetçiyizdir, okullar da öğretmen azlığından, resmi dairelerde beklemek zorunda olduğumuzu kuyruktan; ama yine de vergi ödemeye kararlıyızdır.

Ülke ekonomisinden şikayetçiyizdir, işsizlikten şikayetçiyizdir, yoksulluktan şikayetçiyizdir ama vergi vermediğimiz için kalkınmadığımızı, devletin daha sosyal çalışmadığını, köprü altlarının yolgeçen hanına dönmesini göz ardı ederiz.

Önce göz ardı ederiz, sonra unutturuz ve sonra çarparız sorunlarımıza. Önce şaşkın şaşkın bakmak düşer payımıza. "Nereden çıktı bu?" Yeterince hasıraltı edememişiz demek ki sorunlarımızı, der ve yeni bir hasır ararız. Sonra hayalimize girdi-

ğinde güzel şehir hayalleri, düşünürüz nerede hata yaptık diye. Çünkü hayallerimiz hayallerde halır.

Ama olacak...

Bir gün gelecek insanlar trafiğe çıktıklarında hep aynı keşmekeşi yaşamaktan bıyacaklar.

Bir gün gelecek, insanlar çocuklarını öğretmeni olmayan okullara yollamayacaklar, kuyruklarda beklemekten yıllacaklar.

"Ülkeniz daha ne kadar yerinde sayacak?" sorusunu her duyduklarında sadece yüzlerini yere eğmek yerine "Artık sayamayacak!" diyebilecekler.

İşte o gün geldiğinde bir vergi bilincimiz oluşmuş olacak.

O gün geldiğinde önce vereceğiz... Ve kat kat fazlasını geri alacağız. Sadece bu olmayacak. Herkes verdiği için verdiğimiz miktar azalacak. İşverenin verdiği miktar azaldığı için daha çok işçi çalıştırabilecek, daha çok üretecek. Hem o kazanacak, hem ülke kazanacak.

Kazanılan her şey, o gün geldiğinde, sokaktaki insana yansıyacak. Yeniden yapılacak yollarımız, trenlerimiz her ilçeye ulaşacak, metrolar taşıyacak bizi metropollerimizde.

Yeşille barışacağız belki de. Ve ekonomimiz de ülkemiz gibi yeniden yeşerecek.

Fidan gibi çocuklarımız iyi bir eğitim aldıktan sonra atılacaklar hayata ve dünya pazarının aranan elemanları olacaklar.

Biliyorum, bunların hepsi kocaman bir hayal.

Ama neden olmasın?

Vergi vermek neden bu kadar zor olsun?

Vermek ve almak.

Ya da vermek ve çok almak.

Her şey bizim elimizde.

Mustafa AKKURT
Afyonkarahisar Fatih (YDA) Lisesi / 11-TM A - AFYONKARAHİSAR

BİR GÜVERCİN HİKAYESİ

Bir milletin, vatan tarlasında biçtiği hasattan kurduğu sofradır, vergi. Ne güzel sofradır bu sofradır. Buram buram ekmeğe kokar, burcu burcu ümit tüter. Ne kutludur onun sahibine, onu sahiplenene.

Bembeyaz bir güvercine benzer vergi. Bazen sıcacık bir eğitim yuvasında bir öğrencinin; bazen de sıldaki bir mühendisin masasına konar. Öğrencisiyle umut dolu yarınlara mimarı, mühendisiyle aydınlık geleceğin köprüsü olur. Kendinden emin olarak kanatlanır. Gökyüzünde süzülürken, bir şantiyenin kenarındaki ağaca konar. Hiç sıkılmadan sabırla ülkesi için emek veren işçileri, seyreder. Hayatını toprağa adanmış, ona hayat verip, kendisi de onunla hayat bulmuş çiftçiye görünür. Tekrar kanatlanır, gökyüzünde süzülür ve bir pencereye konar, aniden. Gecelerini gündüze katan, milletine hizmetleriyle can bulan memurları görünür. Biraz ötede güleryüzlü, kanaatkar esnafı görünür.

Gökyüzünün derinliklerine yükselir, huzur ve güven içerisinde. Zirvelerden ülkesine bakar güvercin. Öğrencisinin tebeşiriyle, mühendisin cetveliyle, memurun kalemiyle, esnafın kepengiyle, işçinin emeği, çiftçinin alınteriyle yükselen bir ülke görünür derinlerde. Kendisiyle gurur duyar güvercin... Çünkü o; tebeşirin, cetvelin kaynağı, alınteri dökenin, kalem tutan elin karşılığıdır. Çünkü o bembeyaz güvercin vergidir.

Öksüzün başını okşayan şefkatli el, yetimin önüne konulan sıcak bir tas, karanlığı yok edip, aydınlığı güçlü kılan yıldızdır vergi. Ülkesini sevenlerin, bugüne güven, yarına umut dolu gözlerle bakabilmek isteyen yurttaşların hayat pınarı oldukları çağlayandır vergi. Ne mutlu bu çağlayanda damla olarak bile olsa akabilenlere...

Fidan GÜLAĞIZ

Yumurtalık Çok Programlı Lisesi / 10 FEN

BİLİNÇLİ VERGİ

Çoğu insan nedense vergi vermekten kaçır. Onlar ödemeleri gereken vergileri ödemezler. Ancak bilmezler ki her ödemedikleri vergiyle yaşamlarından bir parça koparmış olurlar.

Vergiler bizim yaşamımızın parçalarını oluşturmaktadır. Bizim hayatımız yapboza benzer, parçalar halindedir. Biz düzenli ödediğimiz vergilerle hayatımızı düzene sokarız. Yani yapbozun parçalarını bir araya getiririz. Biz ödememiz gereken vergileri ödemeyiz ama her başımız sıkıştığında “polis” diye bağıırırız, hastane ararız, devletin yardım etmesini isteriz. Ancak hiç bu devlet nasıl hastane yaptırıyor, polisine nasıl maaş veriyor, çocuğumuzu gönderdiğimiz okullar nasıl yapıyor, devlet bu parayı nerden nasıl buluyor diye düşünmeyiz. Bu soruyu kendimize sormayız. Çünkü devlet her defasında mutlaka bir yolunu bulup halkına, vatandaşlarına olan görevini yerine getirmeyi başarıyor. Biz ona olan görevimizi yerine getirmesek de.

Çoğu insan her yıl vergi kaçakçılığı yapıyor. Devlete ödemesi gereken parayı ödemiyor. Ama çok merak ediyorum hiç, bu parayı ödemesem çocuğım olmayan okullarda nasıl okuyacak, karım hastalandığında ya da doğum yaptığında hangi doktora, hangi hastaneye gidecek, yardıma ihtiyacı olanlara devlet nasıl yardım edecek diye bu insanlar düşünmüyorlar mıdır? Çünkü düşünse çocuğunun geleceğini de düşünür. Zamanında ödemediği vergiler yüzünden gelişmemiş bir ülkede ben, çocuğım nasıl gelişebilir ki diye düşünür. Tüm bunlardan dolayı bence vergisini öder. Evet böyle kişiler vergi vermemenin

nelere yol açacağını düşünmüyor ama düşünmemesinin sebebi kalpsiz, gaddar ya da cimri olduklarından değildir. Bence bilgisizliktendir. Çünkü bu tür olaylara genellikle eğitimden yoksun vergi ödemedikleri için okul yapılamamış yerleşim yerlerinde rastlanmaktadır. Ve böyle devam etmektedir. Onlar devlete verdikleri üç kuruş parayı boşa harcamış olarak kabul ediyorlar. Ama bilmiyorlar ki her üç kuruş para birikerek kendilerine öğretmen, doktor, polis, rahat ve modern bir yaşam olarak geri dönmektedir.

Bence böyle insanlarımız bilgilendirilmelidir. Aslında onların devlete ödemesem neler yaparım dedikleri paranın kendilerine hayal bile edemeyecekleri şeyler olarak geri döndüğü bilincinin benimsetilmesi ve hayatlarını kendi elleriyle daha güzel daha rahat bir hale getirmelerinin sadece vergi ödemekle mümkün olduğu öğretilmelidir.

Eminim o zaman her şey daha iyi ve daha güzel olacaktır. O insanlar sorun çıkarmadan vergilerini düzenli bir şekilde ödeyecek ve devlet de onlara en iyi şekilde hizmet edip hatta vergi ödeyemeyecek durumda olanlara bile rahatça yardım edecektir.

Şu an ben bir öğrenciyim. Şimdi siz değerli öğretmenlerim, değerli doktorlar ve polisler, büyüklerimiz, sevgili arkadaşlarım. Sizler düzenli bir şekilde vergi ödeyen kişiler olarak ilk adımı atalım ve halkımıza düzenli vergi ödemenin ne kadar önemli olduğunu benimsetmeye çalışalım.

Sedef AKYOL
Adiyaman Fen Lisesi / 9-A

KİMSE VERGİ ÖDEMİYORSA?

Sayın Sedef AKYOL

On yıldır oturmakta olduğunuz evin vergisini ödemediğiniz tespit edilmiştir. Borçlarınızı yedi gün içinde ödemezseniz haciz işlemlerine başlanacaktır.

Böyle bir yazıyla karşılaştınız mı bilmiyorum. Eğer vergilerinizi tam olarak ödüyorsanız karşılaşmazsınız ama ödemiyorsanız hayatınız boyunca bu tür yazıları okumaya mecbursunuz demektir.

Bu bir ikaz mı tehdit mi bilmem. Ama çok iyi bildiğim bir şey var ki o da vergi istemek üzere gönderilmiş bu yazının çok yanlış olduğudur.

Hayır insanın vereceği varsa da vermiyor. Ne demek: “Haciz uygulayacağız, şöyle yapacağız, böyle yapacağız.” Düşüncün bir kere:

Çok üşüyorsunuz ve yanınızda bir ceket duruyor. Bir an için onu giymeyi düşünüyorsunuz. Bu arada anneniz geliyor ve diyor ki:

- Giysene şu ceketi donacaksın.

Siz bir daha o ceketi giyer misiniz? Sizi bilmem ama ben giymem. Bu da onun gibi bir şey. Tam vergi ödeyeceksin. Kabaca yazılmış bir yazı geliyor “Vergini öde.”

Oysa ki bunun yerine daha kibar ve sempatik bir dille yazılmış bir yazı göndermek daha güzel olmaz mıydı? Mesela:

“Aziz ve muhterem vatandaşımız,

Biliyorsun ki bu ülke vergilerle kalkınıyor. Madem biliyorsun niye vergini ödemiyorsun. Sen vergini ödemeyince biz zor durumda kalıyoruz. Senin bize garezin mi var? Şaka şaka...

Yani anlatmak istediğim; senin nasıl borçlarının varsa bu devletin de borçları var. Sen bize borçlarını ödemeyince biz de kendi borçlarımızı ödeyemiyoruz. Bu durumda çok zor durumda kalıyoruz. Aslında çok zor durumda kalmasaydık sana böyle bir şey söylemek zorunda kalmazdık. Kusura bakma ama borç-

larını yedi gün içinde ödemezsen evindeki eşyaları alacağız. Ama sen ödemezsen, o ödemezse, bu ödemezse bu devlet nasıl kalkınacak. Hani bir hikâye var ya:

“Bir gün kral bir havuz yaptırır ve halkından bu gece havuza bir kova süt boşaltmasını ister. İçlerinden bir uyanık düşünür: “Ben süt yerine su boşaltsam da olur. Nasıl olsa anlaşılmaz.” Sabah olunca bakarlar ki; havuz su dolu.”

Bu hikaye misali kimse borcunu ödemiyor. Biz de öyle bir yazı göndermek zorunda kalıyoruz. Rahatsız ettiyse özür dile-
riz ama ödediğiniz vergiler hizmet olarak geri dönecektir.”

Hatta altına bir de Maliye Bakanı’nın ellerinin avuçları yukarı bakacak şekilde açmış ve biraz şaşkınlık biraz da üzüntülü bir bakışla vatandaşa baktığı bir fotoğrafını koymayı bile düşündüm.

Ötekinden iyi değil mi? Hiç olmazsa insanı biraz gülümsetiyor. Ben olsam içimde bir vergi ödeme hissi uyanır.

Ama şimdi de:

“Vergimizi ödemeyelim de yine böyle komik bir yazı gelsin, biz de bir daha gülelim” diye düşünenler olabilir. Onlar için diyecek bir şey yok: “Umutsuz Vaka”.

Bir de bunun yanında zihinlerde “Kim bilir bu yazı için kaç ton kâğıt kaç ton mürekkep harcanır?” diye bir soru da oluşabilir. Cevap veriyorum.

- Eee o kadar da olsun artık. Vatandaşınızdan birazcık kâğıt ile mürekkebi de esirgiyorsanız siz vergisiz de batmışsınız zaten.

Neyse lafı fazla uzattım galiba. Kısaca anlatmak istediğim: “Eğer vergilerin ödenmesini istiyorsanız, vatandaşınıza kaba ve tehdit dolu bir zarf yerine kibar ve sempatik bir şekilde yazılmış bir zarf göndermeyi deneyin.”

Bunların karşılığı size vergi olarak dönecektir.

Reyhan UYANIK
10-K

VERGİLERİMİZ

Vergi her vatandaşın vermesi gereken bir borçtur. Bu borç devletin temellerinin ekonomik durumda sağlamlaştırır.

Vergi bir devletin eksik yapımlarının tamamlamaya yarar. Verilen vergilerle hastaneler, okullar, yollar, sanayiler ve birçok sosyal yardım kuruluşları yapılıyor. Gelir durumu düşük ailelere yardımlar yapılıyor. Ülkenin işsizlik, sağlık ve ulaşım sıkıntıları gideriliyor. Vatandaşlar arasında eşit bir durum oluşturmak açısından da önemli bir yer tutuyor. Gelecek nesillere huzurlu ve daha iyi koşullar sağlamak için de büyük bir öneme sahiptir. Ülkenin ekonomik kalkınmasını sağladığı için olabilecek krizler önlenir.

Verilmeyen ya da kaçırılan vergiler, her vatandaşın hakkına olan bir tacizdir. Haklarına sahip çıkmak isteyen vatandaşlar böyle bir olay karşısında yetkilileri haberdar etmeli. Türkiye’de yaşanan vergi kaçakları yüzünden 2000 yılında ekonomik bir kriz yaşandı. Halk sıkıntı çekmek durumunda kaldı. İşsizlik, geçim sıkıntısı, sağlıksız koşullarda yaşamak ve sosyal hayatta yaşanan sıkıntılar gibi birçok soruna maruz kaldı. Bu sorunlar yüzünden boşanmalar, intiharlar ve birçok cinayet olayları ortaya çıktı.

Böyle olayların bir daha yaşanmasını istemiyoruz. Onun için vergilerimizi düzenli bir şekilde vermeliyiz. Vatandaşlık görevlerimizi yerine getirmek hepimizin hakkı.

Ezgi YORULMAZ

Amasya Anadolu Öğretmen Lisesi

MEÇHULLERDE İSYANKÂR HAYKIRIŞ

Daha altı yaşlarında küçük bir çocuktum ailem için zamanın durduğu, anlamsızlaştığı yıllarda. Farkında değildim o zaman bir şeylerin karmaşık hale geldiğini ya da olmamak için elimden geleni yapıyordum. Fakat yine de seziyordum... Babamın bir anda ortalıktan kaybolması, annemin sabaha kadar süren sesiz hıçkırıkları, o çok lüks dükkanın aniden kapanması, dertsiz tasasız günlerden, annemin hep küçümseyerek baktığı ve bir daha hatırlamamak üzere ayrıldığı mahalleye, memlekete ani bir geri dönüş... Asıl hayat ondan sonrasıymış. Asıl nefes almak orada yaşamakmış...

Zor günleri yaşadıklarımız. Babamın kokusunu burnumda taşıyıp da ağzımdan o kelimenin çıkamayışı, zorla okumam, uyum güçlüklerim. Bunların hepsi yalnızlığa uzanan bir daldı benim için. O zamanlardan kalan tek hatıra on yaşında küçük bir çocuğun kalemiyle vergi kaçakçısı babasına yazılan yıllanmış bir mektup...

Yıllar oldu görüşmeyeli. Yüzünü unuttum desem yeri... Kalın ve her zaman çatık kaşları vardı. Hep kızacakmışsın gibi gelirdi, öyle bakardı simsiyah iri gözlerin, uzun kirpikleri. Heybetli görünüşünün arkasında yumuşak bir kalbin olduğunu söylerlerdi senden üç kuruş koparabileceklerine inanan yalaka insanlar. Zenginliğinin vermiş olduğu asillığe inananlardandın sen de. Oysa ne kadar yanılırdın. Belki dört duvar arasında nefes aldığın zamanlarda bunları da düşünmüşsündür. Sana saygısızlık yapmak değil amacım. Gerçi bu senin umurunda mı orası da tartışılacak durumda. Gerçekten beni düşündün mü baba? Biricik oğlunu... Hadi beni bırak devletini, milletini. Bu kadar mı nankördün ya da bu kadar mı çıkarıcıydın, bencildin? Engel olamıyorum kendime baba. En güzel çağlarımı, senin yanında geçireceğim, seni örnek alacağım vakitlerimi çaldın benden...

Gittiğim okulda sıralar, duvarlar, çatılar hep onarılmayı bekliyordu. Ve kalplerimiz de... Yaşadığımız, annemi zorla kur-

tardığım, elektriği, suyu olmayan, okula kilometrelerce uzakta olan o köy senin yüzünden yıkıktı. Tüm zorluklar sen ve senin gibiler yüzündendi baba. Bunu bana, milletine neden yaptın baba? Neden yaptınız? Özgürlüğün tadına varamadan koydular sizi dört duvar arasına. Tüm sevgilere, hayatlara uzak... Demir parmaklıklar... Tek başına, kalbin ve bencilliğin...

Meçhullerin denizindeydin benim için. Gittin ve dönmedin, dönmeyecektin de... Keşke öyle kalsaydı. Küçükken, aklımın ermediğinde atılan yalanlara inansaydım, belki seni farklı hayal ederdim o zaman. Bu kadar kızmazdı kalbim sana, doğrularımız keşişirdi bir yerlerde. “Babama benziyorum” diye övünebilirdim. Şimdi sonbaharda, ıssız bir sokaktaki ağacın dalında kalmış tek yaprağım. Ve sonunda ben de sararıp düşeceğim, binlerce insanın ayakları altında ezileceğim... Yaşamak dedim ama yaşayacak mıyım bilmiyorum, tek amacım senin oğlun olarak kutsallığa, toprağıma, devlete zarar vermek yerine bir nebze yardım etmek, senden farklı nefes almak...

Tüm isyankâr haykırışlarını meçhule yazan küçük bir çocuktum. Nefes almak zor geliyordu o zamanlar. Çocuksun işte, baba özlemi... Hatalarıyla kabullenmek... “Baba” kelimesini duyduğumda soluğunun kesilmesi, hala canımı acıtır... Sindiremem yaptıklarını, yaşattıklarını. Hala da tepkiliyim çöküşe temel atanlara... Şimdi ise halkımın tabiriyle büyük adam oldum. Herkesin dilindeki büyük adam. Ne milletime hainlik yapıyorum, ne de çocuğumu “baba” kelimesinden mahrum bırakıyorum. Kazandığımca veriyorum vergimi, çoluğum çocuğum, milletim aç kalmasın. Bir açın karnını da biz doyruralım. Bir köprü de biz yapturalım. Bir sıra da biz alalım. Alt yapıyı bizler güçlendirelim... Her şeyi devletten beklemeyelim, üzerimize düşen görevi layığıyla yerine getirelim. Değil mi babacığım?

Merve DERİN
Çubuk Lisesi YDAL / 10-B

YARINA YAKIN

Ayaklarının üzerinde büyük bir başarıyla duran bir devlet: Türkiye... Bu portre çok uzak bu günlere. Ama yarına yakın olmadığını kim iddia edebilir ki?

Devlet bir vücutsa her vatandaş bir organıdır bu vücudun. Her vatandaş ufacık bir parçasıdır o dev organizmanın. Kimisi bir parmağın boğumu, kimisi kirpiğinin tek bir tanesidir. Ufak gibi görünen ama vazgeçilmeyecek birer parçasıdır vatandaşlar devletin.

Ayakta durabiliyorsa devlet, onu destekleyen şüphesiz vatandaşlardır. Gelirinden bir kısmını devlete ayırabilen aslında ayrılan bu miktarların kendileri için bir yatırım olduğunun bilincinde olan vatandaşlardır.

Gelişmek... Onun, Ata'mın istediği gibi muasır medeniyetler seviyesine ulaşmak için eğitilmesi gereken binlerce çocuk varken bu ülkede çocukların okula gidememesinden daha büyük bir sorun mu var? Onların karlara bata çıka ellerinde kırık kalemlerle okuma mücadelesi vermelerinden daha çok yürekleri dağılayan ne olabilir?

Eğitimdir, bir milleti ayakta tutan en önemli unsur. En büyük tehditse eğitilmemiş beyinlerdir bir ülke için. Devlet babanın fidanlarına öğretmenler gönderebilmesini ve o öğretmenlerin sevgi dolu fidanları sınırsız yürekleri gibi sıcak sınıflarda eğitebilmesini sağlayan da vergidir.

Doğunun kışı amansızdır, benim ülkemde. Benim ülkem köprüsüz kasabalarla doludur. Ülkem benim cennetimdir. Köprüsüzlük yüzünden hastaneye yetişmeyen hamile kadınların,

anasız doğan bebelerin cehennemidir benim cennetim. Yolu olmayan kasabalarda okula gidemeyen çocuklarla doludur benim memleketim.

Köyleri kasabalara bağlayan yollar, geçitler, dereler acımasızdır. Bir hayat sona ermek üzereyken bir derenin kenarında, o canı karşıya ulaştıracak bir geçit yoktur acımasız derelerin üstünde. Dere gürül gürül akmaya devam etmektedir. Cenneti hatırlatan o hoş ezgileri derenin bir canavarın acımasız kahkahalarına dönüşür. Beli de bir ananın ağıdıdır derenin gürültüsüyle hayat bulan.

Küçücük köyler... Bu köylerdeki minnacık çocuklar... Hangisi istemez su aksın evlerinde? Hangisi mis gibi sabun kokmayı istemez? Onlar bunu elbette isterler. Ancak neyi isteyip neyi istemediklerini idrak edemeyen yetişkinlerin yüzünden onlar isteklerine kavuşamazlar. Tıpkı 21. yüzyılda mum ışığında ders çalışmak zorunda kalan kardeşleri gibi...

Neden benim ülkem de gelişmiş Avrupa ülkeleri gibi olmasın? Duyarlı vatandaşlarla bu ülkenin üstesinden gelemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Bu ülke o vatandaşlarla kavuşmuştur kimliğine ve yine onların sayesinde gelişecektir. Onların verdikleri vergilerle yolları, köprüleri tamamlanacaktır cennet Türkiye'min.

Sağlık hizmetleri, eğitim hizmetleri, bayındırlık... Tüm bunların gerçekleşebilmesi için Türk vatandaşına düşen tek bir görev var; vergi bilincine sahip olmak. Çünkü Türkiye ancak o zaman süslediği hayaller gibi tertemiz, pırıl pırıl ve geleceğe güvenle bakabilen bir devlet olacaktır.

Emel TOPÇU
Adem Toluntay Anadolu Lisesi

VEREN EL ALAN ELDEN ÜSTÜNDÜR

Bir ülkenin gelişmesi ülke insanlarının mutlu, refah, özgür bir yaşam sürmesine bağlıdır. İnsanlar mutlu olacaklar, hallerinden memnun olacaklar ki o ülke için, milletleri için bir şeyler üretebilsin.

İnsanın mutlu olabilmesi çevresinden memnun olmasına bağlıdır. Bunu sağlayacak olan ise devlettir. Ama hiç kimse devletten başı sıkıştığı için gidip para isteyemez. Çünkü devletlerin bitmez tükenmez hazineleri yoktur. Özellikle bizim ülkemiz gibi gelişmekte olan ülkelerde ülkenin imarı vatandaşların refahı için vergi alınması gerekir.

Bizim ülkemizde de vergi toplanıyor. Bu, her Türk vatandaşının yerine getirmesi gereken bir görev. Nasıl ki özgürlüklerimizi istediğimiz gibi kullanıyoruz, kimsenin özgürlüklerimizi çiğnemeye hakkı olmadığını söylüyoruz. Bunun gibi bizim de vergilerimizi vermeme gibi hakkımız yok.

Verdiğimiz vergiler ne oluyor? Kime gidiyor? Verdiğimiz vergiler aslında bize geliyor. Baraj, köprü, yol, cami, yol yapımı gibi pek çok konuda, biz belki dikkat etmesek bile verdiğimiz paralar bizim yararımıza kullanılıyor.

Bugün hırsızlık aldı başını gidiyor. En küçük şeyden en büyük şeye kadar utanmadan hırsızlık yapılıyor. Ve yapanların da

nasıl oluyorsa her zaman bahanesi hazır. Bu hırsızlık yapılıyor ve yapanların yanına kar kalıyor. Bazen hırsızlıklar vergi alanında da oluyor. Kişi vergisini vermesi gerekirken vermiyor. Bahanesi hazır onun vergisi az, oysa yüksektekiler daha çok vergi kaçırıyor. İyi de herkes böyle söylerse, bu ülke nereden alacak bu vergiyi?

Ülkemiz Kurtuluş Savaşı'ndan önce çok kötü bir durumdaydı. Diğer ülkeler cumhuriyeti yaşarken biz monarşiyle yönetiliyor, ekonomik sorunlarla ve cahillikle uğraşıyorduk. Tam bu karışık dönemde ulu önder Atatürk ülkemizi aydınlığa çıkardı. Ekonomiyi güçlendirdi. Üretim istedi herkes çalıştı. Vergi istedi, herkes vergisini verdi. Bu sayede çok kısa bir süre içinde Türkiye hem ekonomisini geliştirdi, hem de dış ülkelere olan borcunu kapattı. Ülkeyi çağdaş uygarlık düzeyine çıkardı. Daha sonraki kuşaklara da çağdaş uygarlık düzeyini hedef gösterdi.

Bugün ise biz dış ülkelere olan borçlarımızla uğraşıyoruz. Oysa bizim bu borçları kapatıp, ülke içinde refahı en iyi düzeye çıkartmamız gerekiyor. Gelecek paralarla laboratuvar, okul yapmamız gerekiyor. Bunu yapabilmemiz de herkesin vergisini vermesine bağlı. Ben Atatürk'ün çocukları olarak bunu yapabileceğimize inanıyorum. Biliyorum ki Türkiye bir gün ekonomisiyle her şeyiyle çağdaş uygarlık düzeyine ulaşacaktır.

Ayhan YAKŞI

Koçarlı Anadolu Lisesi / 9-A

VERGİ VERMEK ERDEMDİR

Hiç düşündünüz mü? Hastalandığımızda gittiğimiz hastane, çocuğumuzu okuttuğumuz okul nasıl yapılıyor? Hemen herkesten kısa bir cevap alırız: “DEVLET!”

Her şeyi kendisinden beklediğimiz, ama nedense kendisini bir türlü somut olarak göremediğimiz kavram. Ama bu kavram o kadar çok işimize yarıyor ki. Herhangi bir büyük işin yapılmasını ondan isteriz. Toplumsal bir problemle karşılaştığımızda problemleri devletin çözmesini bekleriz. Hatta ve hatta, günlük hayatımızda bile sözünü ettiğimiz birçok karmaşık soruna çözüm bulamadığımız zaman devlet kavramına gönderme yaparız. Devlet çözsün deriz, örneğin.

Devlet, aslında biziz, sizsiniz. Devlet, yaşadığımız ülkenin bütünüdür. Devlet, bizi bir arada tutan, huzur içinde yaşamamızı sağlayanıdır. Devleti yaşatabilmek demek kendimizi yaşatabilmektir. Devletin yaşamasını sağlamak da üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirmekle başlar.

Devlete, dolayısıyla kendimize karşı en büyük sorumluluğumuz vergi vermekle başlar. Kazandıklarımızın vergisini öde-

mek elbette milli bir görevdir, ancak bu milli görevin yanında vatandaş olarak da yapacağımız en erdemli davranıştır.

Bugün evden işe rahatça gidebiliyorsak, hastalandığımızda acil bir hastane bulabiliyorsak bunların ödediğimiz vergiler sayesinde gerçekleştiğini asla unutmamalıyız. Atacağımız en güzel adım, kazandıklarımızın vergilerini ödemekle başlar. Çünkü vergisini ödeyen bir vatandaş, hem vatandaşlık görevini yerine getirmiş olur hem de devletten hesap sorma hakkına kavuşur.

Vergi kaçırmak, hatta kaçırmak için hileli yollara başvurmak, hem kendimize hem de geleceğimize yönelik yapılacak en büyük düşmanlıktır. Sağlıklı, huzurlu ve vicdanı rahat bir yaşam sürdürmek istiyorsak, vergilerimizi zamanında ve tam olarak ödeyelim! Çevremizdeki insanları da vergilerini tam olarak ve zamanında ödemeleri konusunda uyaralım.

Kalkınmış ülkelerin temelinde bilinçli vatandaşların ödedikleri vergiler yatmaktadır. Güçlü bir Türkiye meydana getirebilmek için vergi vermenin bir erdem olduğunu unutmamalıyız.

Seda ZENGİN

Balıkesir Cumhuriyet Anadolu Lisesi / 10-N

ANLADIM

Bugün işime başlıyorum. İlkokul, lise, üniversite derken bir anda kendimi buraya kadar gelmiş buldum. Günler nasıl da yılları tamamlamıştı hiç fark etmeden. Farkına vardığım kısaca bildiğim bu oluşan yılları dolu dolu yaşadığım. Bunları düşünürken yüzümde küçük bir tebessüm oluşmuştu, sadece bir tebessüm. Aslında bunun nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. Çünkü mutsuzdum.

Bugün onca yılın yükünü yeni odamın içindeki masanın yanında duran koltuğa uzanarak atmam gerekirken ben mutsuzdum, odada bir aşağı bir yukarı dönüp duruyordum. Burası babamın işyeriydi. Ben hala babama bağlı yaşadığıma mı yoksa bu şirketi kaçırdığı ya da vermesi gerekirken çaldığı vergilerle kurmuş olduğuna mı üzüleyim, bilmiyorum.

Hatırlıyorum da eskiden babamın küçük olmasına rağmen içinde binbir sıcaklık ve sevgi hissettiğim bir dükkanı vardı. O küçük dükkan sayesinde yediğimiz önümüzde yemediğimiz arkamızdaydı.

Her öğün olmasa bile her akşam oturur, hep beraber yemek yerdik. Geceleri yatarken babam bana masal okurdu. Annem de okumayı çok isterdi; ama okuma yazma bilmediği için bunu yapamazdı. Bu güzel günleri ne kadar özlediğimi bir ben bir Allah bilir doğrusu.

Bu güzel günler nedense kısa sürdü. Babam mahalledeki tek dürüst adamdı. Bizi hiç haram malla tanıştırmamıştı.

Hemen hemen her kahveye gidişinde babamı sıkıştırıyorlar, çalmadan, çırpmadan nasıl geçindiğini soruyor ve onu çalması için zorluyorlardı. Tüm insanların olduğu gibi bir gün babamın sabrının kırılabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonunda eve gelen ilk haram ekmek. Babamın o azıcık parayı çalması ilk zamanlarda umrumda değildi. Devlet üç kuruş paradan batmaz diye düşünüyordum. Annemin olup bitenden hiç haberi yoktu zaten. Babam bana her gün hediyeler almaya başlamıştı, ben de çocuk aklımla seviniyordum. Yalnız benim bu sevinmelerim -hayatımdaki her şeyin kısa sürdüğü gibi- kısa sürdü. Hem de çok kısa. Babama karşı isyan ediyordum ama içimden. Ona olan sevgimi kaybetmeme rağmen ona karşı olan saygımı güçlkle ayakta tutuyordum.

....

Babamın o üç kuruş parayla bir şirket kurabilmesi hiç de akla sığar bir şey değildi.

Yavaş yavaş anlıyordum. Babamın çaldığı o üç kuruş hem bizim, hem de birçok kişinin hayatını değiştirebilecek nitelikteydi ve değiştirmeye çoktan başlamıştı bile. Ben ise durduramıyordum. Belki de bu paralarla alınacak olan malzemeye ihtiyacı olan bir bebek vardı ve ölüyordu. Ben, hiçbir şey yapamıyordum.

Bir anda kapı açıldı, kendimi bir rüyadan hatta kabustan uyanmış gibi hissettim. İçeriye giren babamdı, gülüyordu. Be-

nim bakışlarım onun yüzündeki gülümsemeyi bir şaşkınlığa, bir üzüntüye çevirmeye yetmişti. Sessizliğin içinde birbirimize bakıyorduk. Benim gözlerimden yaşlar birer birer süzülmeye başladı. Önce yanaklarımdan süzülüyor, daha sonra yere ya da üzerime düşüyorlardı. Bu sessizlik canımı sıkmaya başlamıştı.

Bağırdım. Neden? Neden? Neden? Başka hiçbir şey söylemedim, söyleyemedim. Babam anlamıştı neyi sorduğumu. Onun da gözleri dolmaya başlayınca, üzerimden çekti bakışlarını. Ağlamaktan utanıyordu, benim onu o şekilde görmemi istemiyor da olabilir tabi.

Birkaç defa iç çektikten sonra kendini toparladı. Bana baktı. Sakin bir tavırla; “Senin için” dedi. Öylece kalakaldım. Babamın beni sevdiğini bilirdim ama hiç söylememişti. En azından bu kadar açık söylememişti. Kısa bir sessizlikten sonra sözlerine

devam etti: Sen hiç bilir misin? Bir baba için evladının gülmesi ne demektir? Aldığım o hediyelere karşı senin bana verdiğin o gülüşü hep görebilmek için yaptım. Senin için yaptım.”

O an beynimden vurulmuşa döndüm adeta. Gözümün önünden binlerce hasta insan gelip geçiyor. Gözlerimi kapatıyorum bu sefer de kulaklarımda çığlıklar, ağlayışlar ve hıçkırıklar.

O, bir malzemeye muhtaç olan bebek benim yüzümden ölmüştü. Onu kurtarmaya çalışan ben çabaladıkça ona daha çok acı vermiştim.

Anladıklarımı herkese anlatmalıydım. Kimse benim gibi, bizim gibi olmamalıydı.

Zamanında ya da hiç verilmeyen vergiler sadece o bireyi değil, bütün toplumu etkiliyor. Vergi vermek, o azıcık para, devletin kullanımıyla, belki de birçok canı kurtarabilir.

Esra BALÇIK
Bozüyük And. Seramik Meslek Lisesi / 10-C

VERGİ GÖREVİMİZ

O sabah oldukça gergin bir toplantıdan çıkan ünlü işadınının yüzünde bir gülümseme vardı. Toplantı sandığından kolay halledilmişti. Çünkü sadece 2 saatini harcadığı toplantıda milyon dolarları kazanmış ve devlete sadece çeyreğini kazandığını gösterecekti.

Naylon fatura kesmek ve bu sayede para kazanmak onu mutlu ediyordu. Aslında bir gün önce çocuğuna vergi konusunu anlatmış, vergi vermek bizim en büyük görevimiz demişti. Fakat o an hiçbir şey düşünmüyor, yalnızca alacağı son model arabaların hayallerine dalyordu. Onun için okuluna ulaşmak için saatlerce karda yürüyen, köprüleri olmadığı için ve sadece okumak için iki dağ arasından çekilen ipten geçerek her gün ölümle burun buruna gelen çocukların hiçbir önemi yoktu. Zaten tok açın halinden ne anlardı?

Akşam olup adam eve geldiğinde kızı hemen boynuna atıldı.

- Babacığım, ödevim var yardımcı olur musun?
- Tabi kızım söyle bakalım konu neymiş? Der babası.

Kızı:

- Vergi nedir? Niçin ödenir? Devlet karşılığında insana ne verir? Diye sordu.

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu. Kızı daha önce sorduğunda en önemli görevimiz demişti ama o şimdi devlete olan görevini yapmıyordu. Fakat kazandıklarını düşününce bu sıkıntıları tekrar geçiyordu. Kızına dönerek açıklama yaptı:

- Vergi devlete gelirlerimizin bir kısmını vermekle yükümlü olduğumuz, toplum olarak ihtiyaçlarımızın karşılandığı bir yatırımdır. Devlet insana karşılığını hizmet olarak geri verir, dedi.

Ne güzel tanımını yapabiliyordu. Ama keşke bunları gerçekleştirebilseydi. Yattığı zaman kendisini sürekli rahatsız eden şeyin vicdan azabı olduğunu bilmiyordu. Bu onun ilk yaptığı suç değildi.

Adam her şeyi unutmuş, yemekte bugünkü başarısını anlatıyordu. Tabii ki ayıbını gizleyerek. Mutluluğunu ailesiyle paylaştı. Onlar da çok sevindiler. Oysa tüy bitmemiş yetimin hakkını yediğini bilseydi ailesi, bu kadar sevinebilirler miydi?

Aile haberleri izlemeye başlamıştı. Bir-iki haber izledikten sonra son dakika haberi yayınlanmaya başladı:

“Hakkari’de okula gitmek için teleferiğe binen dört tane öğrencinin teleferiğe bağlanan iplerin kopması sonucunda ölüm tehlikesi atlattığı, bütün halkın yardımıyla kurtarılan çocukların göz yaşlarıyla:

- “Biz okulumuza rahat rahat gidip okumak istiyoruz” diye feriyatlarını gözyaşları ile dinledi aile.

Diğer köylüler ise;

- Nerde bu devlet, niye köprümüz yok, okul niye uzakta? Diyorlardı.

Aslında devletin bir suçu yoktu. Bütün suç vergisini vermeyen, kendi çıkarları için devleti ve insanları kandırmaya çalışanların suçuymdu. İlk defa akli başına gelen işadını hemen muhasebecisini aradı. Vergilerini doğru ve düzenli yatırılmasını, gerekirse kaldırıldıkları verginin cezasını da ödemesini söyledi. Adam vicdanen rahatlamıştı.

Şimdi ben; bu topraklarda yaşayıp payına düşen vergiyi vermeyenlere sesleniyorum:

“Sizler vicdanen rahat mısınız?”

Fatma KARAKULAK
Anadolu İmam Hatip ve İmam Hatip Lisesi / 10-A

YENİLİK KAPISI

Osmanlı Devleti döneminden günümüze kadar gelmiş olan zaman diliminden bu yana vergi yöntemi vardır. Her dönem kendini yenileyen bu yöntem, bazı devletlerin yıkılışına zemin hazırlarken, bazen de doğru kullanılan bu usul bazı devletlerin dünyada söz sahibi olmalarına neden olmuş ve olmaktadır.

Osmanlı Devleti'nin yükselişine zemin hazırlayan önemli faktörlerden biri de vergiyle gelen paranın doğru bir şekilde kullanılmasıyla, tekrar insanların yararına, insanların yaşanabilecek bir dünyaya sahip olmalarına neden olan bir etmen olmuştur. Günümüzde dünyanın her yerinde vergi usulü vardır. İnsanoğlu adım adım kendi yaşadığı ülkeyi bir üst seviyeye yükseltmeye çalışır. Bunu yapabilmenin en başındaki etmen de maddi gelirdir. Türkiye'yi ele aldığımızda, Türkiye'nin gelişmesindeki yollardan biri de vergilerle gelen yeniliklerdir. Türkiye diğer gelişmiş Avrupa ülkeleriyle karşılaştırılınca o kadar da gelişmiş değildir. Fakat belli aşamalar kat etmiştir. Vergi, insanlardan belli bir miktar tarifesi gösterilerek alınır. Geçmiş tarihte bazı devletler kendi insanlarına çok ağır vergiler yüklemişlerdir. Bunun sonucunda da halkın isyan etmesine neden

olmuştur. Bu olaylar da kaş yapayım derken göz çıkarmak gibi bir şey olsa gerek.

Günümüz yaşantısında her vergi veren insan, aynı maaşı almaya sahip değildir. Bunun böyle olması da insanların vergi vermenin boş olduğu kanaatine ya da “Ben vermesem de olur” kanaatine vardiıyor. Bazı kesim insanlar vergilerin başka amaçlarla kullanıldığını söylerler. Fakat gerçek olan bir şey var ki; o da bu dünyaya yaşamaya geldiysek, kendi dünyamızı yaşanır bir hale getirmek de bizim elimizdedir. Çünkü kazanılan paradan bir miktar yeniliklere ayırmak tüm insanlığın vazifesidir. Yol yapımı, kaldırım yapımı, okulların, hastanelerin, huzur evlerinin, kimsesiz yurtlarının yapılması gibi birçok yenilik bizlerin, halkın vermiş olduğu vergilerle büyümektedir.

Yenilikçi bir dünyada yaşamak istiyorsak bize düşen görevleri yerine getirmek zorundayız. Çünkü bizden sonra gelecek bir nesil daha var. Onlardan sonra da gelecek nesiller var. Onlara daha güzel yaşanır bir dünya bırakabilmek için elimizden geleni ardımıza koymamalıyız. Yenilikler için vergileri gününde verelim.

Yasemin ÇOBAN
Tatvan İmam Hatip Lisesi

BİR ÜLKENİN HAYAT DAMARI

Vergi yükümlülüğü Anayasal bir yükümlülük olarak vatandaşlar tarafından yerine getirilmesi zorunlu ve devletin devlet olma hakkından kaynaklanan vazgeçilmez işlevlerden birisidir.

Anayasamızda vergi vermek bir “ödev” olarak nitelendirilmiştir.

Vatandaş devlete bağlılığını, vatandaşlık görevlerini yerine getirerek ortaya koyar. Vatandaşın devlete karşı en önemli görevlerinden birisi de vergi vermektir. Vatandaş bu görevini yerine getirirken, devlete güven ve saygıyı esas alır.

Vergiyi zamanında ve tam ödemek ve bunu bir ilke olarak benimsemek bir yurttaşlık görevidir. Kişiler vergisel ödevlerini yasalara uygun bir biçimde yerine getirdikleri sürece kamusal harcamalar kolaylaşacak, devlet bütçe giderlerini karşılama konusunda yeterli hale gelebilecektir. Ülke sevgisinin en somut göstergesi vergisel ödevlerin süresinde ve tam olarak yerine getirilmesidir.

Bu bağlamda yurttaşlara düşen önemli görev, vergi ödevini yerine getirmeyenleri uyarmak ve onları ülke sevgisi ile eş değerde olan vergi ödevini yapmaya yönelik etkinliklere, örnek davranışlara katkı sağlamaktır.

Vergisel görevlerin ihmal edilmesi halinde yaşanacak olan sorunlar ülkenin geleceği açısından büyük önem arz etmekte ve bu durumun yaratacağı sorunları görevi kötü bir miras olarak gelecek nesillere bırakılmaktadır.

Toplum hayatı ortak bir yaşamı gerektirdiği için insanlar birbirlerine karşı belli sorumluluklar ile hareket etmek zorundadırlar. Vergi bir devleti, bir milleti ayakta tutan en büyük destektir. Toplumumuzun tüm kesimlerinde gereken vergi bilincinin oluşturulması ve milletimizin de vergi vermenin alışkanlık hale getirilmesi en büyük eğitim ve hizmettir.

Ülkemizdeki vergi adaletsizliğinin ve vergi oranlarının yüksek olmasının en büyük nedeni kayıt dışı ekonominin kontrol altına alınmamasıdır. Ülkemizde ard arda yaşanan ekonomik krizler kayıt dışı faaliyetlerin artmasına zemin hazırlamış, geçim kaynağı kayıt dışı faaliyetlere yönelmiştir.

Hızlı bir gelişme süreci içindeki ülkemizde, milletimize götürülecek olan tüm kamu hizmetlerinin en seri ve en verimli bir vergi gelirlerinin büyük önemi bulunmaktadır. Milletimizin kazancının bir bölümü vergi olarak devlete ödemesi, kamu harcamaları için devletimize güç kazandırmaktadır. Ülkemizin korunması ve milletimizin huzuru ve güvenliği için, ülke savunmasının sağlanmasında gerekli olan kaynağı göz önünde tutulduğunda, verginin önemi çarpıcı bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Tüm kişi ve kuruluşların, konuya gerekli duyarlılığı göstermeleriyle, devletimizin vergi gelirleri artarak ülkemizin kalkınma hızında büyük gelişmeler olacaktır.

Devletin devlet olmasından kaynaklanan asli görevlerini yerine getirebilmesi bakımından, sosyal adaletin sağlanması

açısından, kısaca ülkemizin kendi kaynakları ile yetinebilmesi noktasında başkalarının devletimizi borçlandırmak için vereceği borç paraya ihtiyaç duymamak için Mustafa Kemal Atatürk'ün: “Vatandaşın hazineye karşı mükellefiyetinin en önemli vazife olduğunu anlatmak için yorulmamak lazım” ifadesinde olduğu gibi verginin ne derece önemli olduğunu herkese, öncelikle kendimize anlatabilmeliyiz.

Birlik ve beraberliğin vazgeçilmez unsurları, kendini ve ait olduğu toplumun menfaatlerini bilmek, sevmek ve karşılıksız fedakârlıktır. Yalnız bilmek yetmez, kazanılan tecrübeyi yeni kuşaklara en iyi şekilde aktarmak gerekir.

Ortak çıkarın ne olduğunun bilinmediği toplumlarda herkesin farklı tutum ve arayışlar içerisinde olması devletin kısa sürede zayıflatılması ve dolayısıyla da toplumun büyük felaket-

lerle karşı karşıya kalması kaçınılmazdır. Milletın değerlerine bağlılık, bireyin geleceğini garanti altına alır.

Vergisini ödemeyen veya ödemekten kaçınıp çeşitli yolsuzluklara başvururlar. Ülkeyi daha da borç girdabına sokar ve ekonomik yaşamı olumsuz etkilerler.

Benlik ve bencilliği kişisel yarar ve çıkarı temel alan hizmet anlayışı, doğal olarak bencil bir insan karakterini ortaya koyar. Kişinin vatanını, milletini üstün bir inançla sevmesi kendisini ona adaması gerekir. Kişinin devleti, milleti için harcadığı küçük bir miktar kendisine okul, cami, köprü... vs. olarak geri döner. Bunlar, vergi veren bir vatandaş için kayıp değil, verdiği kat kat fazlasını almak demektir. Öyleyse bir an önce cepteki ve yürekteki akrep çıkartılmalı ve olabildiğince uzağa atılmalıdır.

Ebru KARACANBAZ
Orhan Çalış Çok Programlı Lisesi / 10-TM A

VERGİMİZ

Her insan yaşadığı yerin en iyi olanaklara sahip, en düzgün şekilde ve rahat olmasını ister. Bunun için devlet elinden geleni yapmaya çalışır. Ee devlette döner sermaye değil ki. Mutlaka halka ihtiyaç duyacaktır.

İnsanlar için en kötü şekilde değerlendirilen, hepsinin bu işi somut olarak düşündüğü insanların korkulu rüyası “yine mi bu kaçınıcı...” dedikleri VERGİ. Evet insanlar böyle düşünmekte. Onlar sadece ceplerinden çıkan paranın su dolu kuyuya atıldığı düşüncesinde. Ama hiçbiri de “Size rahat bir ortam yaratacağız. Her şey istediğiniz gibi olacak” sözlerine “Hayır, biz istemiyoruz” dediğini görmedik. Madem demiyorsun, vergiye niye karşı çıkıyorsun? Bu ülkeyi sihirli bir değnek düzeltemez ki. Tabii ki kendi ülkemizi biz düzelteceğiz. Kendi ortamını kendin yap misali. Bu gerçeği bilmemiz lazım. Vergilerimizi verirken bunları düşünerek, boşa gitmeyeceğini bilerek, zamanında ve tamıtamına vermeliyiz. Bunları geçtik diyelim. Ya

vergi kaçakçılarına ne demeli. Gerçi denilecek bir söz bulmak zor. Zorluğunu bırak, hangisini söyleyeceğimizi bilemiyoruz. Evet böyle insanlar da var. Vergi kaçakçıları. İnsanlar vergileri ödenmiş gösterme, halkı kandırarak fiş vermeme, daha farklı birsürü şekilde vergi kaçırıyorlar. Şöyle bir bakıyoruz. Bu insanlar “Bu ülke böyle olmaz. Şu trafiğin haline bak”, “bıktım artık şu sulardan, her yağmurda sel” demiyorlar mı? Hatta bazıları “Nerde bu devlet, nerde bu millet” diye etrafa bağırırken bu olayların kendi vergisini vermediğinden kaynaklanabildiğini hesaba katıyorlar mı?

Yani anlatmak istediğim şu: “Devlet, devlet” nereye kadar? Artık uyunmalıyız. Bu şekilde bir yere varılmaz. Kaçakçılık yaparak milleti kandıramayız. Asıl bu şekilde bu oyuna kendimiz kanarız. Son diyeceğim şu ki “Kendi ülkeni kendin yap, vergini ver rahatına bak.”

Şadiye GÖK
Mehmet Cadıl Anadolu Öğretmen Lisesi

EN AĞIR BORÇ

Sessiz kalmak yalnız susmak demek mi? Şimdi sessiz kalıncaksa sessiz sessiz kaçılacaksa doğru zaman mı? Bu sessizlik de bozulacaksa bunu para hissettirtileri mi yapmalı?

Napolyon boşuna delirmede para para diye. Kendini paraladı ve tarihe onca soru işaretinden başka ne kazandırdı? Para dediğimizin parıltılara aldanarak rahatlama aracından başka ne anlamı olabilir ki? Yine de onun olamayacağı ulaşamayacağı yoktur maddiyata dayalı bir dünyada. Onunla anlaşmak güç; ama mecbur. O zaman yapılacak en karlı alışveriş güzel bir hayat hazırlamaktır. Belki de bu alışveriş insanlık görevlerinde saklı. Anahtarsa düzenli vergi kilitlerinde asılı duruyor. İnsanlığın tek görevi anahtarı hayata çevirmek. İnsanlığın en büyük hatası kökü vermek olan o sözcüğe yanlış isim vermesidir. Onun adı almamak olmalıymış meğer. Ne mi almıyoruz? Sokak lambalarının olmaması nedeniyle yapılmış bir kazıyı, itfaiye yetersizliği nedeniyle söndürülememiş bir yangını, verilmiş maaşlar nedeniyle çıkan memur isyanlarını, yolsuzluk nedeniyle hastaneye ulaşamamış bir hastayı ve umursamadığımız, kader diye geçiştirdiğimiz bir sürü yaşam felaketini. Nedense hayat damarlarımız dediklerimiz bir türlü büyümeyiz gözümüzde. En gerçek gördüklerimizi ve en gerçek duyduklarımızı uzaklaştıran kendimiziz. Her şey elimizin altındayken ulaşamamaktan söz eden de biziz. Hedefler büyük, yollar açık;

hem de görmek için güneşi görmemek için taktığımız gözlükleri çıkarmak yeterli.

Gözlüğü çıkardıktan sonra görülecekler malum memleketimde. Güneş doğmak bilmez doğuda; kar tuz bekler; o bir türlü gelmeyen tuzsa uzaktan yürekleri dağlar. Fatih'te yangın yürekleri dağlar da Beyoğlu'ndaki eğlenceler dindirmez sancıyı. Millet hizmet bekler; çözüm vergidedir. Her felaket bir el umar; yetmiş milyonun eli, yetmiş milyonun birleşmesini düşler. Beşinde bir çocuk dağda kuzu peşinde. Kış ayazında çarüksüz ayaklarını kar gizler, ağlar da ağlar okuluma varacağım diye, Geceler... Fırtınalı; lakin yıldızsız geceler, en güzel gözyaşını saklar. Ağla ağla ne geceler biter ne dağlar erir. Kurusun göz pınarları vatan sağolsun, vatan dereleri kurumasin. Ağla memleketim ağla, fakirin soğanlı ekmeğe talim ederken zengin son model arabasıyla çoktan geçti. Bunun ortası ne? Elbette "Vergilendirilmiş kazanç kutsaldır" sloganını beynimize kazımaktır.

Yollar dağları sarmak ister, çocuklar okulu görmek ister, hasta ambulans sesi ister; yok yok yok. Ne nakit var ne vakit. Oysa hayat hayale dönemez, gelecek vaadi tek ihtiyacı. Gelecekse melek kıyafeti eksik camdan beyaz laleler; çocuklar. Onlar ağlayarak doğsa da gülmeyi hak eder. Onların dertlerini savurmak için yeke gerek duyulmaz. Kutu kutu boyalar onun

elinin altında, karşısında ufuk git gide kararıyor olsa da. Olsun sabahı elbet olacak. Tualinde ona verdikleri yer az olsa da beklentileri elbet tualı aşacak. Onun hayalleri; senin, benim, bizim, arının çiçeğin, dünyanın düşleri. O bizimle birlikte ufuk perdesini yırtacak, gökkuşakları çizecek. Onu mutlu etmek soluyan her bedenin kıldan ince boynunun en ağır borcu.

Memleketim, toprağı zengin memleketim! Hiçbir nimetini esirgemedin şimdiyse işlenmek istersin. Vardır mutlak yapılacak listesinde yeri. Vatandaşım göster kendini. İçindeki nefis diye seni oynatanı sen oynat. Oyuncak ettiği sabır ve fedakarlık

adındaki asıl hayat diyarına götürecektir iki kanadı elinden kurtar, onlarla besle aç gönlünü. Gönül beslemek pahalı bir iştir. O doydukça cep zayıflar lakin cebi değil gönlü beslemektir hayatı kazanmak.

Ufukta oyun üstüne oyun perdeleniyor. İşte gerçek oyununun son perdesi; örnek alan değil örnek alınan olma sırası bizde. Hayat gerçek bir oyun, onu kazanmak şu an cebinde. Görev beklemez. Yaşamak almak için vermekse en ağır borcu ödemek için hangi felaketi bekliyoruz?

Uğur BENEK

Mustafa Kemal Paşa Lisesi - 11 SOS A

İSTİKBALİN YILMAZ YOLCULARI

Vergi, toplumu oluşturan bireylerin hem kendine hem de sorumluluk duyması gereken diğer bireylere karşı göstermiş olduğu tutumu en açık biçimde yansıtan, millet ve vatan sevgisini somut olarak nakleden, manevi manasıyla birlikte maddiyata dayanan bir dayanışmadır. Toplumsal ve bireysel yaşamımızın düşlediğimiz güzelliklere ulaşabilmesi ve devam edebilmesi için hiç düşünmeden değil, aksine, sağlayacağı yararları vicdanımızdan geçirip en somut biçimde düşünerek vergi vermek, duyarlı bireyler olduğumuzun belgeli bir kanıtıdır.

Bireyler toplumu, toplum da devleti oluşturur. Bunun içindir ki devletsiz bir toplum ve toplumdaki yoksun bir devlet düşünmek, güneşsiz bir dünyayı düşünmek kadar olanaksızdır. İşte bu mantıksal bağlamda her birimizin, bir diğerimize ihtiyacı olduğunu görmekteyiz. Sadece kendisi düşünen bireyler, sorumluluk bilinci uyanmış bir toplum içinde soyutlanmaya mahkûmdurlar.

Vergi vermek ilk önce düşünsel, daha sonra da uygulamalı bir etkinliktir. İkamet ettiğimiz yerin, yediğimiz ekmeğin, içtiğimiz suyun, aydınlandığımız elektriğin ve bu gibi birtakım şeylerin vergisini ödemek bizlere çok da ağır gelmemeli. Çünkü bırakın vergi vermeyi, bizim vergisini ödemediğimiz ev, ekmeği, su, elektrik gibi temel gereksinimlerini karşılayamayan o kadar çok insan var ki! İşte bunları beynimizin ve vicdanımızın süzgecinden geçirirsek, verginin herkeste olumlu etkiler yaratacağını, hatta kutsallığa ulaşacağını anlamış olacağız. Ya kışın ayazında sıcak bir evimiz, acıktığımızda yiyecek ekmeğimiz, yazın kavurucu hararetinde serinleyeceğimiz bir suyumuz, karanlıkta işlerimizi görmemiz gerektiği vakit aydınlanacak bir elektriğimiz olmasaydı? Şundan emin olalım ki, bu gereksi-

nimlerimiz için tüm servetimizi ödemekten kaçınmazdık. Depremde yıkılan, altında günlerce susuz kaldığımız enkazda bir yudum su için bütün varlığımızı vermeyi göze almaz mıyız? Bu nedenden dolayı, o vahim duruma düştükten sonra değil tüm varlığımızı vermek, şimdi paramızın asgari bir miktarını ödemek bizi kurtuluşa erdirecektir.

Kış günü okula gitmek için diz boyu karda saatlerce yürüyen, köprüsüz derelerden titreyerek geçen, çıplak ayaklarındaki ince sızıyı gözlerinden akan yaş damlalarıyla avutmaya çalışan öğrenciler için vergi vermek çok şey olmasa gerek. Kimsesizler Yurdu'nda; anasını, babasını ve belki de kardeşlerini derin bir kuyuya, iki mermer arasına bırakmış çocuklarla bir parça ekmeği paylaşmak bizim için şanı yüksek bir onur olmalı. Çamurlaşmış, bataklık halindeki yollarda yürümenin kendilerine sıkıntı verdiği, efendimiz olan köylülerimizi unutmak bizler için büyük bir utanç abidesi olur. İstikbale akan bir ırmağın önüne set kurmak bize yakışmaz. Geleneksel, anonim bir dil söyleyişimiz vardır: Paran ucuz olursa, değerinin pahalı olur. Elbette insan değeri parayla ölçülemez; fakat ölçüldüğünde çok yüksek bir değerde olduğu görülen bir şey vardır ki, o da, asgari bir miktar da olsa cebimizdekini paylaşıp, milletçe değerleştirebilmektir.

Milli şuurumuzun en yüce mertebeye yükselterek, vatan ve millet sevgisinin göğsümüzü kabartan gururuyla, hepimizin ortak ülküsü olan huzurlu bir yaşam için vergilerimizi verme gayretinde bulunmak bizim asli görevimiz olmalıdır. Yeter ki, güneşli sabahlara uyanan gözlerimiz görme yeteneğini kaybetmesin. İstikbalin yılmaz yolcuları için vergi sorumluluğumuzu yerine getirip, güzel günlere el ele yürüyelim.

Ramazan PATIR

Gökçeada Atatürk Anadolu Öğretmen Lisesi - 11/C

VATAN BORCUMUZ

Vergi bir ulusun mutlu yarınlarının temel kaynağıdır. Bu kaynak kesilmedikçe devlet vatandaşına gerekli yardımları gönderir, onu mutlu yarınlara taşır.

Devlet, halkından belirli miktarda vergi alır. Alınan bu vergiler yine halka döner. Eğitimde, sağlık hizmetlerinde ve benzeri yerlerde bunlar görülebilir. Bunun bilincinde olan dürüst vatandaşlar vergilerini eksiksiz verirler. Bilirler ki verdikleri bu vergiler bugünün ve yarının garantisi, gelecek neslin teminatıdır. Ancak günümüzde menfaatleri uğruna bilinçsiz insanlar vergi kaçırmak için her tür yolu denemekte, hilelere başvurmaktadırlar. Türkiye Cumhuriyeti gelişmekte olan bir ülkedir. Türk milleti ülkesinin gelişmesi için elinden gelen her türlü katkıyı yapmaktadır. Şüphesiz en büyük katkı toplanan vergilerdir. Türk ulusu binlerce yıldır ülkesini korumuş ve onu yükseltmiştir. Yeri gelmiş ülkesine olan borcunu ödemek için evlatlarını gözünü kırpmadan savaşa göndermiş, yeri gelmiş bu borcunu canıyla ödemiştir. Böyle asil ve onurlu bir milletin sorunları için bugün aynı işlevi vergi görmektedir. Onlar ülkesini korumak için canlarını vermişler, bizler ise onu yaşatmak için vergilerimizi vermeliyiz.

Çağdaş bir ülkede yaşamak isteyen insanlar çağdaş düşünceli olmalıdırlar. Çağdaş düşüncede devletten vergi kaçırmak yer almaz. Bu halkına her türlü imkanı sunan devlete bir ihanettir. Verdiğimiz her vergi, kendi adımıza yaptığımız bir yatırımdır. Yine bize dönecektir ve en kârlı yatırımdır. Böyle kazançlı bir yatırımda hileye başvurmak büyük bir zarardır. Devletimiz aldığı vergilerle halkına çağdaş imkanlar sunmaya çalışmaktadır. Ancak bu yolda ekonomik durum bu imkanları kısıtlamaktadır. İş dünyasının emekçileri vergilerini eksiksiz verse en iyi imkanlar ülkenin her tarafına ulaştırılacaktır.

Eğitimde, sağlık hizmetlerinde sorunlar ortadan kalkacak, ülkemizin aydınlık yarınları, çağdaş düşünceli nesilleri ortaya çıkacaktır. Bu amaca hizmet eden her türlü dürüst ve onurlu vatandaş bunun karşılığını yine kendisi görecektir.

Ülkemizin aydınlık ve çağdaş günleri için, onu yükseltmek için, gerekli imkanlara sahip olmayı bekleyen altın nesiller için, devletimizin halkına en iyi imkanları sunabilmesi için vergimizi verelim, vergi kaçırıcıları durduralım.

Esra DEMİR
Gazi AnadoluLisesi - 10 SOS A

BİZE GERİ DÖNENLER

Vergi nedir? Vergi üzerinde yürüdüğüm yol, gece önümü aydınlatan ışık, üzerinden geçtiğim köprü, suyunu kullandığım baraj ve daha sayamadığım bir sürü hizmet... Vergi, sadece para vermek değil bunların karşılığında alınan hizmettir. Vergi, toplumun kumbarasında biriktirdiği birikim ve gerektiğinde kullandığı harcamadır.

Peki, neden verilir vergi? Vergi, sadece zorunlu olduğu için verilir demek yanlıştır bence. İnsan vergiyi sadece zorunlu olduğu için vermemeli. Her gün kullandığı, kullanmak zorunda olduğu yolu, suyu, elektriği, köprüyü, barajı daha doğrusu kendisine sunulan bütün hizmetleri hakkıyla kullanmak için vermeli vergiyi. Yolum üzerinden geçerken benimde bu yolda emeğim var diyebilmek için, susayıp çeşmeden su içtiğinde benimde bu çeşmede katkı var diyebilmek için, çocuğunu okula gönderdiğinde benimde bu okulda bir taşım var diyebilmek için, bir gün Çocuk Esirgeme Kurumuna yada Huzurevine yolun düştüğünde oradaki kimsesiz çocukların ve yaşlıların gözüne suçlu suçlu bakmamak için vermeli. Yangında alevlerin

arasından yanmaktan, selde azgın suların arasında boğulmaktan, depremde altında kaldığın o taş yığınlarından kurtulmak için vermeli.

En önemlisi de bu ülkede rahat rahat dolaşmak, gece yatağında korkusuz uyumak, ülkemizi mükemmel ulaştırmak ve ay-yıldızlı Türk bayrağını semalarda dalgalandırmak için vermeli vergiyi.

Ya vergi vermeyipte bütün hizmetlerden faydalananlar. İşte onlar hayatta en acınacak insanlardır. Çünkü onlar için ne yürüdükleri yol, ne içtikleri su ne de kimsesiz bir çocuğun yüzündeki tebessüm hiçbir anlam ifade etmez. Onlar için her şey paradır. Bir gün paralarını da yitirirler ve hayat sahnesinden silinip giderler. Onlar zamanında vergi kaçırmayı akıllılık olarak görüp en büyük ahmaklığı yapanlardır. Çünkü onlar bir şeyi unutmuşlardır. Yaptığın her şey bir gün iyi yada kötü sana mutlaka geri dönecektir. Tıpkı vergi verenlere verginin hizmet olarak dönüpte, vergi kaçırılanlaraysa hapis olarak döndüğü gibi...

Emel GÜLÇÖP
Alaca Mehmet çeli Anadolu Lisesi

BU DA BENİM VERGİM

Vergi, kamu hizmetlerine harcanmak için hükümetin, yerel yönetimlerin yasalara göre doğrudan doğruya veya bazı malların fiyatlarının üstüne koyarak dolaylı yoldan herkesten topladığı paradır.

Vergi, halkın ihtiyaçlarının karşılamak için alınır. Verginin miktarı ödeyenin maddi imkanı ile orantılıdır. Ancak bu kanunla alınır. Vergi bir toplumun en önemli yapıtaşdır. Ülke kalkınmasında önemlidir. Tarihte bunun örnekleri bulunmaktadır. Verilen bir hizmetin daha verimli olabilmesi verginin sağlıklı toplanmasına bağlıdır. Devlet tarafından toplanan vergi tekrar insanların hizmetinden kullanılmaktadır. Osmanlı Devleti'nde verginin düzenli toplanması, imparatorluğun altın çağlarını yaşatmıştır. Günümüzde vergi vermeyi özendirici reklâmların yapılması; hatta okullarda vergi bilincinin küçük yaşta verilmesi gerekir. Avrupa Birliği'nin vergi konusundaki çalışmaları

örnek alınmalıdır. Vergi alınırken adaletli davranılması vergi bilincini geliştirir.

Vergi, çağdaş devlet gelirlerinin en önemlisidir. Kaynağı milli gelir ve servettir. Karşılığı elbette halka geri döner. Bu geri dönüş hizmetle olur. Okullar, köprüler, hastaneler, yollar bu vergilerle yapılır.

Vergi gelirleri ülke seviyesine göre değişir. Eğer söz konusu gelişmiş bir ülkeyse, ülke ekonomisinin %90'ı, vergilerle sağlanır. Gelişmekte olan bir ülkenin vergiden sağladığı gelir ise % 70 oranındadır.

Devletimin, benim alın terimle kazandığım helâl parama ihtiyacı varsa, seve seve veririm. Bu benim için vefa borcu olur.

Zeynep Büşra DOĞAN
Cumhuriyet Lisesi

ONDA DOĞMAMIŞIN BİLE HAKKI VAR...

Dünya üzerindeki her şey insanın en güzel şartlarda yaşamını sürdürebilmesi için yaratılmıştır. Bunu okuduğum bir çok ilmi ve dini kitapta gördüm. Bu noktada insan düşünen bir varlık olarak bunun farkına varmalıdır. Aynı zamanda sosyal bir varlık olan insanın amacı, bugünün dünden daha iyi olmasını sağlamak ve her gün bir adım daha ileri gitmek olmalıdır. Ancak yaşam şartları içerisinde insanlar huzurlu bir hayat sürdürebilmek için, bir vücudun organları gibi birbirlerine her zaman muhtaç olmuşlardır. İşte insanların birbirlerine muhtaç olma durumları önce aile bireylerinin birbirleriyle irtibatlarının kuvvetlenmesine, daha sonra mahalle, köy, kasaba, şehir ve netice olarak da bir devletin çatısı altında toplanarak belli ortak kural ve kaidelerle dünya üzerindeki yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Tabi ki devlet kendi kendine oluşmuş bir yapı veya yönetim şekli olarak görülmemelidir. Devleti oluşturan, bireyler ve bireylerin ekonomik durumlarından oluşan tüzel kişilikler veya şirketler olduğunu hepimiz biliriz. Kişiler veya tüzel kişiler devlet çatısı altında hayatiyetlerini sürdürürlerken devletin onlara yüklemiş olduğu bazı yükümlülükleri yerine getirmek de onların birer yurttaşlık görevi olsa gerektir. Bu yurttaşlık görevinden birisi de, hiç şüphe yok ki vergi yükümlülüğüdür.

Öyleyse, kısaca vergiyi, devletin ayakta kalabilmek veya gücünü koruyabilmek için gerçek ve tüzel kişilere yüklediği ekonomik yükümlülük olarak da tarif edebiliriz.

Devletin ayakta kalabilmesi veya gücünü koruyabilmesi için ve bu güçlede yurttaşlarına en güzel hizmeti verebilmesi için her yurttaş yasaların emrettiği şekilde vergisini vermelidir. Verilen vergiler o ülkede yaşayan insanların yaşamlarını olumlu yönde etkileyecek ve hizmet olarak mutlaka geriye dönecektir. Bu hepimizin bildiği bir gerçektir.

Ancak vatandaşların, devleti zaman zaman gerek görsel, gerek yazılı basında, verdiği hizmetten dolayı eleştirdiklerini görüyoruz. Acaba devletin verdiği hizmeti durmadan eleştirenler kendileri vatandaşlık görevlerini hakkıyla yerine getiriyorlar mı, diye sormadan geçemeyeceğim. Evet eleştiri yapalım, yalnız önce kendimiz yükümlülüklerimizi yerine getirelim diyorum.

Bence herkes kendi kendine şöyle bir soru sormalı: Ben yaptığım işte ne kadar dürüstüm? Yaptığım alışverişin kaçında belge istedim veya istiyorum? Yaptığım ticarete vergiye tabi miktarın tamamını bildiriyor muyum?

Eğer bu soruların cevabı hep olumlu ise, o zaman bilmeliyiz ki, himayesinde bulunduğumuz devlet bugün dünden daha güçlüdür, yarın da bugünden daha güçlü olacaktır.

Benim, zaman zaman ailemle alışveriş için gittiğimiz dükkan veya mağazalarda vergi levhalarındaki yazılı, tahakkuk eden vergi ve ödenmesi gereken vergi miktarları dikkatimi çekmiştir. Koskocaman bir mağazanın yıllık ödediği vergi çok

gölünç rakamlarda olduğunu gördüğümde hayretle baktığımı hatırlıyorum.

Bunun yanında alışveriş ederken fiş almazsanız şu kadara veririm diyenler olduğu gibi, senden fiş miş istemiyorum sen alacağın parayı söyle, diyen müşterileri de utançla izlediğimi biliyorum.

Bu yapılanlar belki biraz daha ucuza almak veya biraz daha fazla kazanmak içindir, diye düşünülebilir. Ancak yolda yürürken kaldırımların ve asfaltların bozuk olması, oto park yerlerinin, çocuk parklarının olmaması, okullardaki sınıfların yenilenememiş olması, belki her öğrenciye bir bilgisayar olması gerekirken koca bir okulda bir tek bilgisayar sınıfı bulunması veya bazı okullarda hiç bulunmaması yukarıda saydıklarımın bir sonucu değil midir?

Burada şunu da yazmadan geçemeyeceğim. Aslında bizim insanımızın vatani, milleti, bayrağı, ezanı için yapamayacağı hiçbir fedakarlık yoktur.

Kurtuluş Savaşı'nda, Çanakkale'de, Dumlupınar'da, Sarıkamış'ta bunun örneklerini gördük. Buna hem tarih hem de bütün dünya şahittir. Yeter ki biz verdiğimiz vergilerin veya yaptığımız fedakarlıkların yerli yerinde kullanıldığını hissedelim ve görelim.

Ben bir lise talebesi ancak bir Türk vatandaşı olarak diyebilirim ki, bizi idare edenler vergiyi zorla toplamakla uğraşma yerine toplanan vergilerin nerelere, nasıl harcandığını şeffaf

bir şekilde bizlere izah etseler toplanan vergi miktarlarının bugünkünden daha fazla olduğunu görecektir. Çünkü bu bir güven meselesi olsa gerektir. Gerek devletimiz, gerekse yerel yönetimler, belediyelerimiz kesinlikle harcamalarında şeffaf olmalıdırlar. O zaman göreceğiz ki bu ülke dünya üzerinde ses getiren, sözü dinlenen bir ülke olacaktır.

Dünyamız üzerinde söz sahibi olan ülkelerin niçin bu kadar etkin olduklarını hepimiz az çok anlıyor ve görüyoruz. Güçlü ekonomilerinin sayesinde dünya ekonomisine yön vermekteler, hatta ülkelerin yönetimleri bile alt üst edebilmekteler. Örneğin, yanı başımızdaki Irak'ın başına gelenler buna canlı bir örnek teşkil etse gerektir.

Konuyu toparlayacak olursam, bir devletin ayakta durabilmesi ve vatandaşlarına daha iyi hizmet verebilmesi için her vatandaş yasal yollardan kazanç sağlamalı ve kazancından istenen yasal vergi miktarlarını da mutlaka ödemelidir. Vergi kaçırmanın bir insan hakkı ihlali olduğu hiçbir zaman unutmamalı, insan haklarının bütün kutsal kitaplarda insana yüklenmiş bir ödev olduğu hatırlarımızdan çıkarılmamalıdır. Çünkü toplanan vergilerde dünya üzerinde yaşayanlar kadar, henüz dünyaya gelmemişlerin bile haklarının olduğunu düşünüyorum.

Şehit kanlarıyla yoğrulmuş bu güzel yurdumuzu dünya ülkeleri arasında en üst seviyelere yükseltmek için vergilerimizi verelim ki, ülkemizin vatandaşları bugün mutlu, yarından ümitli olsun.

Eldem Ecehan ERSÖZ
Merkez Anadolu Lisesi - 11 TM

ŞEREFİNLE YAŞA

Geçenlerde gazetede bir haber okudum. Haberde yarım kalan bir üst geçidin bir anne ve beş yaşındaki oğlunun ölümüne sebebiyet verdiği anlatılıyordu. Tabii davalar açılmış, soruşturmalar yapılmış, devletin parasızlık yüzünden üst geçidin yapımına devam edemediği saptanmış ve daha sonra edinilen bilgilere göre ölen kadının eşinin bir vergi kaçakçısı olduğu ortaya çıkmış. Şimdi bu olayla kadının eşinin ne ilgisi var diye düşünebilirsiniz. Fakat olayı yakından incelediğimizde aslında birbirleriyle ne kadar bağlantılı olduğu apaçık ortada.

Olayı en baside indirgeyelim. Örneğin bir fırına gidiyoruz, bir ekmek alıyoruz. Fırın çalışanı bize fiş vermeye gerek duymuyor biz de istemiyoruz. Genel hatlarıyla oldukça basit bir olaymış gibi gözükse de Türkiye'deki fırıncı sayısı ve her gün bu fırınlardan alınan ekmek sayısı düşünüldüğünde ortaya korkunç sonuçlar çıkıyor. Üstelik bu sadece bir ekmekten yola çıkılarak ulaşılan bir sonuç. Oysa ki bunun gibi satışı yapılan bir çok ürünü düşünürsek vaziyetin hiç de iyi olmadığını anlayabiliriz.

Peki bu tarz satışlar yapılıyor da ne oluyor? Devlet yolları, köprüleri, üst geçitleri, çeşmeleri yapamıyor. Orduya, eğitime, sağlık sektörüne, doğal afetlere bütçe ayıramıyor, memurlukla geçinen kesime maaşlarını çok cüzi miktarlarda ödüyor. Toplumun bir kesimi devletten çaldıkları paralarla lüks içinde yaşı-

yor. Yani olan yine halka oluyor. İnsanlar eşlerini çocuklarını, en yakınlarını bitmemiş yollara, köprülere kurban veriyor, maaşlarını alamıyor dolayısıyla sefalet içinde yaşıyor, en ufak bir savaşta, doğal afette rüsva olmuş bir şehirde yaşamak zorunda kalıyor, çocuklarını okul adı altında derme çatma binalara eğitim görmeye gönderiyor, düşük yaşam standartlarında yaşamaya mahkum bırakılıyor. Dolayısıyla ülke bir kaosa ve fakirliğe doğru itiliyor.

Aslında burada en büyük görev bizlere düşüyor. Unutmayalım ki karaladığımız her sırayla, zarar verdiğimiz tüm okul araç ve gereçleriyle, alışveriş sonrası almadığımız fişlerle çevremizde göz ardı ettiğimiz vergi kaçakçılarıyla devlete bir tokat da biz atıyor belki de farkında olmadan kendi ailemize, yakınlarımıza zarar veriyoruz.

Ve yine unutmayalım ki Ulu önderimiz her sözünde Türk halkının, Türk gençliğinin şerefinden, onurundan haysiyetinden bahsetmiştir. Eğer bizler de tüm bunlara dikkat edersek hem vatandaşlık görevimizi yapmış olacak, hem Ulu önderimizin istediği gibi şerefimizle yaşayacak, hem de bu ülkeyi muhasır medeniyetler düzeyine çıkarmış olacağız.

Şüphesiz ki devlet için verdiğimiz her vergi bizlere birer yol, köprü, okul, hastane, birer hayat olarak geri dönecektir.

Ayşenur DEMİRPOLAT
Çubukbey Anadolu Lisesi - 11 FEN A

VATAN BORCU

İnsan, yaratılanların içinde en mükemmeli...Aklıyla, duygularıyla, yapabilecekleriyle canlıların en üstünü.... Tabi aklını ve duygularını doğru ve yerinde kullanırsa.

İnsanı yücelten, insan yapan duyguların başında da sorumluluk duygusu, başkalarını önemseme, haklarına saygı duyma gelir. Yaşadığımız sürece başkalarına karşı sorumluyuz. Evde anne babamıza, okulda öğretmenlerimize, arkadaşlarımıza, vatanımıza karşı sorumluluklarımız var. Vatanımıza karşı sorumluluklarımızın birisi de vergi vermektir. Vergi vatana minnet demektir. Vergi; hizmetlerin yürümesi, artması demektir. Çünkü, hükümetler büyük ölçüde vergi sayesinde vatandaşına hizmet götürür, yolunu yapar, kimi zaman bir köylünün, kimi zaman bir okul, bir yurt olur, çeşmelerde oluk oluk su olur bazen, bazen de ezan olur camilerin ulu minarelerinde....Vergiler okul olur yurdumun dört bir yanında. İlim irfan dağıtır, hayat kurtarır. Tıpkı Ömer'in hayatında olduğu gibi... Ama onun hayatı kurtulamadı çünkü köyünde okul yoktu. Başka köye kilometrelerce yol yürüyerek okula giderdi. Ömer ve arkadaşları, gocunmadan, yorulmak bilmeden. Zekiydi Ömer, çalışkandı, ıslıl ıslıldı gözleri. Başbakan olacak adamdı, olmak istediği de oydu zaten. Ama bir gün babası çıktı karşısına "hayır Ömer" dedi. "Okula gidip gelmekle çok vakit kaybediyorsun ve işlerini ihmal ediyorsun, artık okula gitmek yok." Okuyamadı Ömer, başbakan olamadı.

Zehra gelin, uzak bir köye gelin olmuştu, küçük ama sevimli bir köye... Eşini çok seviyor, güzel geçiniyordu. Bir gün sevimli bir haber verdi eşine, bir çocukları olacaktı. Ama doğum gelip yaklaştığında karkış yoğundu, zaten yolu olmayan köyün giriş çıkışı kapanmıştı. Ne yapacaklarını şaşırıldılar Zehra ve eşi. Sağlık ocağı, hastaneye yetişemediler ve hazin sonuç Zehra'yı ve bebeğini aldı elinden kocasının. Ama yolu, sağlık ocağı, teşkilatlı elemanı olsaydı bugün yaşıyor olacaktı Zehra ve bebeği.

Filiz teyze 5 çocuğuyla yaşam mücadelesi veriyordu tek göz evinde. O gün zar zor denkleştirdiği elektrik parasını yatırmaya gitti. Zor denkleştirmişti parayı ama huzurluydu, "tüyü bitmemiş yetim hakkı var diyordu, nasıl ödemem?" Kaçak elektrik kullanan nicelerine rağmen.

Osman amca o gün marketten bir süt, bir yumurta, bir de ekmek aldı, manavdan da 2 kilo elma. Fişini eline alınca rahat etti. Çünkü kendisi de hakkı olan vergiyi vermişti, dükkan sahibi de, tıpkı sorumlu bir vatandaş gibi üzerine düşenleri yapmışlardı.

Ooo! Lütfi bey, bugün yine yurtdışından kaçak olarak getirdiği yen bir spor arabayla gelmiş koca şirketinin önüne. Gururla odasına çıkıp, hışımla oturdu yerine. Sekreter kız telaşla girdi içeri, "Sigortasız bir işçi kolunu kaptırmıştı makineye, ne yapmalıydı." Telaşlandı Lütfü bey, hem işçi sigortasızdı, hem

bu durum teftiše sebebiyet verecekti. Bir yandan kaçak elektrik kullandığı ortaya çıkacak, öbür yanda naylon faturalar...

Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Ülkemiz bu tür örneklerle dopdolu maalesef. Vergisini vermeyen, göz göre göre vergi kaçırın insanlarla... Bunun yanı sıra vergisini zamanında ödeyen, ülkesine ve vatandaşlarına saygılı insanlarımız yok mu? Tabi ki var. Bu ülkede vergi vermek için yarışın, hizmet etmek için gayret gösteren, duyarlı insanlarımız iyi ki de var. Şükür ki vergi rekortmeni sanayicilerimiz, iş adamlarımız da var.

Neden insanlar vergi vermek istemez, vatandaşlık görevini yerine getirmez? Acaba insanlar bilmediklerinden dolayı mı, yoksa buna uygun ortamlar olduğu için mi vergilerini vermiyorlar? Sanırım bunun için yapılması gereken en önemli şey devletin halkı bilinçlendirmesi, hatta ilköğrenimdeki öğrencilere kadar verginin öneminin halka öğretilmesi gerekmektedir. Hatta yasada vergi kaçırmayı kolaylaştıran boşluklar, kolaylıklar gözden geçirilip bunların önü kapanmalı, gerekirse ver-

gi vermeyenlerin yasal cezaları arttırılmalıdır. Aslında herkes üzerine düşen görevleri yerine getirirse bütün bunlara gerek de kalmaz tabi ki. Yolu, elektriği, suyu olmayan bir yerde veya sokakta gördüğü en ufak olumsuzluğu devlete mal edip “Nerede bu devlet?” deme cüretini gösteren insanlar, kendi üzerlerine düşeni yaparlarsa sanırım her şey hallolur.

Ayrıca vergi dağılımındaki adaletsizliklerden bahsedilir durulur hep. Gerçekten böyle bir adaletsizlik varsa; az gelirliden çok vergi, çok gelir sahibinden az vergi alınıyorsa bu durumda düzeltilmeli, insanların işleri kolaylaştırılmalı.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; vergi bir vatan borcudur, vatandaşlık görevlerimizin en önemlilerinden birisidir. Vergi deyip geçmeyin; vergi kimi zaman sönmekte olan bir hayatı aydınlatır, kimi zaman da ülkeye büyük bir insan kazandırır... Kısacası hepimizin bildiği güzel bir slogan var; “Unutmayın! Ödediğiniz her vergi; yol, su, elektrik olarak size geri dönecektir.”

Fethiye Nur BAŞTÜRK
Milliyet Anadolu Öğretmen Lisesi - 11 TM A

YARINDAN ÇALDIKLARIMIZ...

Pırıl pırıl bir köy çocuğu tanırım. İsmi Ali... Yollar eskitmiş bayramlık ayakkabılarını. Hastalıktan beti benzi atmış belli ilaç yok köyünde, hastane yok. Her gün geleceğinin peşine takılıp arkasında bıraktığı okul yolları da, yıpratmış takatsiz bedenini.

Birileri uzatmamış elini. Hak ettiğini vermemişler Ali'ye. Devlet yardım edeyim demiş de onunda eli uzanamamış sahip çıkamamış Ali'sine. Milletinden beklediğini bulamayınca bir yanı eksik kalmış yaptığı hizmetlerin.

Hep gülp geçmiş birileri, "Vergileriniz, size yol, su, elektrik olarak geri dönecektir." sözlerine. Kazandığını paylaşmak bir yana dursun beklediğini bulamayanca da devleti suçlamış. Onların duyarsızlığının faturası bizim zavallı Ali'ye kesilmiş. Eli yüzü çorak topraklara dönmüş. Gaz lambasında kitap okumaya çalışan gözleri ışığını yitirmiş.

Toplumsal sorumlulukların yerini kişisel çıkarlar aldıkça devletin de beli bükülür olmuş. Halkından alamadığı vergiyi dışardan borç olarak almış. Ekonomik bağımsızlığını yitirdikçe de yarı sömürge konumuna getirilmiş.

Kurtuluş reçeteleri yazılmış. Tavizler verilir olmuş artık; bağımsızlık elden gitti ya bir kere...

Ali çaresiz sürdürmüş yaşamını. Çiftçi babası gördükçe Ali'sini ezilmiş, küçülmüş. Çalınan vergiler onun cebinden çıkar olmuş. Vergi devletten çalınmamış da sanki küçük Ali'nin geleceğinden çalınmış.

Yarınlarına gölge düşmüş Ali'nin. Doğan küçük kardeşi bile hayatında bir arada göremeyeceği kadar büyük borçlarla doğmuş. Koca bir milletin duyarsızlığı gelmiş Ali'nin omuzlarında yerini bulmuş. Çalınan geleceğini geri alamamak korkusuyla geçer olmuş Ali'nin günleri.

Aynayı kendimize çevirmenin vakti geldi geçiyor artık. Dağ köylerine yol olma, aşılamayan nehirlerle köprü olma sırası bizde...

Ali'den çaldığımız geleceği geri verme zamanı geldi!

Devlete gösterdiğiniz samimiyet bir gün mutlaka adresimize ulaşacaktır.

Elif DEMİR

Nenehatun Kız Lisesi - 10 SOS A

VERGİ BİLİNCİ VE AHLAK

Bu yıl on sekizincisi kutlanacak olan Vergi Haftası etkinliklerinde verginin toplumun tüm kesimlerine benimsetilmesi, vatandaşlarımızın gönüllü olarak vergilerini ödeme alışkanlığı kazanması ve yarının mükellefleri olacak çocuklarımızda, gençlerimizde vergi bilincinin ve ahlâkının oluşturulması çok önemlidir.

Anayasamızın 73. maddesinde vergi şöyle tanımlanmıştır: “Herkes, kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlüdür.” Görüldüğü gibi vergi sistemi “az kazandıktan az vergi, çok kazandıktan çok vergi” mantığı üzerine kurulmuştur.

Devletimizin görevlerini yerine getirebilmesi için ekonomik güce mutlaka ihtiyacı vardır. Bu ekonomik gücün kaynağı da verdiğimiz vergilerdir. Eğer Anayasamızda belirtilen “temel hak ve hürriyetlere” sahip olmak ve bu haklarımızı sonsuza dek kullanmak istiyorsak kendimize kötü örnekler aramadan gururla “Ben Vergi Mükellefeyim” diyebilmeliyiz. Ülkemizde toplanan her yüz liralık verginin kırk üç lirası İstanbul’dan toplanıyorsa bu, vergi adaleti ilkesinin bozulduğunu göstermektedir.

Vergi vermek askere gitmek gibi bir vatani görevdir. “Siyasi ve askeri kazanımlar ekonomik başarılarla taçlandırılmazsa”

bu kazanımları kullanmak ve devamını sağlamak imkansızdır. Devletin tek gelir kaynağı olan vergi, toplumun tüm kesimlerine yayılmamışsa ya devletin vereceği hizmet kalitesiz olacak ya da devlet parçalanacaktır. Kendi yağımızla kavramıyoruz, hep “ avuç açmak” zorundaysak kendi kendimizi yönetme şansımızı da kaybetmiş oluruz. Başkalarından para alan onlardan da emirler almak zorunda kalır. Öyleyse “vatan, millet” edebiyatı yapmadan yaptığımız işin potansiyeline ve gelirimize göre vergimizi gururla verip bağlı olduğumuz devletimize vatandaşlık borcumuzu ödemeliyiz.

Vatandaşlarımıza; ödedikleri vergilerin karşılığında okullar, hastaneler, köprüler, barajlar yapıldığı bilinci çocuk yaşlarda vermek gerekir. Bu, kamu mallarını sahiplenme ve onlara sahip çıkma şuurunu da beraber getirecektir. GAP gibi önemli bir projeye vergi vererek katkıda bulunduğumuzu düşünmek çok güzel bir duygudur. Öğretmenin, doktorun maaşının toplanan vergilerden ödendiği şuuruna erildiğinde verilen hizmetin kalitesinin artacağı kanaatindeyim.

Sonuç olarak “Vergide Yarışalım, Uygarlıkta Buluşalım” sloganı çerçevesinde vatandaşlarımızda çocuk yaşlarda oluşturulacak vergi bilinci ve ahlaki ülkemizi 21. Yüzyılda hak ettiği yerden “muasır medeniyetler seviyesine” çıkaracaktır.”

Muharrem UÇAR
Prof. Dr. Orhan Oğuz Anadolu Lisesi - 9/D

VERGİ VE KALKINMA

Vergi; devletin kişilere yüklediği ekonomik yükümlülüktür. İnsanların toplum halinde yaşamaya başlamasıyla böyle bir zorunluluk ortaya çıkmıştır.

Vergilendirmenin asıl işlevi devlete kaynak yaratarak yatırım ve harcamaların karşılanmasını sağlamaktır. Büyümeye katkıda bulunur. Gelir ve servet paylaşımları düzenlenir. Devletin sağlamakla yükümlü olduğu sağlık, güvenlik gibi hizmetler böylelikle gerçekleşir. Aynı ülkede yaşayan, devletin sunduğu hizmetlerden yararlanan vatandaşlar olarak hepimizin devlete vergi ödemesi gerekir.

Ödediğimiz vergileri devlet bize hizmet olarak geri döndürür. Vergi yol, kullandığımız okulların yapılması, her zaman ihtiyacımız olan sağlık kuruluşlarının yapılmasını ve artmasını sağlar. Ülkemizde devlete ödenen vergiler birçok ülkede daha

fazla, ancak bunların bize dönüşü yeterli görünmüyor. 21. yüzyıldayız fakat hala altyapı eksiklikleri, yetersiz okullar, yetersiz hastaneler, bozuk yollar, elektrik, su, doğalgaz kesintileri yaşıyoruz. İnsanlarımız vergi kaçırmak yerine vatandaşlık görevlerini yerine getirirse, ülkemizin yaşam standartlarının daha yükseleceğini düşünüyorum.

Geçmiş artık değiştiremeyiz, ancak gelecek bizlerin elinde, sorumluluklarımızı bilinçli ve duyarlı olarak yerine getirirsek, hakkını bilen ve savunan bireyler olursak, üzerimize düşen sorumlulukları yerine getirirsek daha güvenli ve refah seviyesi artmış bir ülkede yaşayabiliriz.

Yarınlarmızın huzurlu ve aydınlık olması için sorumluluklarımızı bilelim, vergilerimizi ödeyelim.

Nazlı TURHAN

Giresun Ticaret Meslek Lisesi ve Anadolu Ticaret Meslek Lisesi - 10 AC

VERGİMİ VERİYORUM ÇÜNKÜ...

Vergimi veriyorum çünkü; ülkemi seviyorum, vergimi veriyorum çünkü vatanımın benim ve benden sonraki geleceği emin olarak vermek istiyorum. Vergi; devlete vermek zorunda olduğumuz borçlarımızdan biridir. Vergi vermeliyiz ki devlet büyüsün devletimiz büyüsün ki hem sosyal, hem ekonomik hem de kültürel bakımdan gelişmiş bir ülke olalım.

Vergi vermek; bir çiçeğe benzer nasıl bir çiçeğe sevgi, su, güneş yüzü gösterip güzel kokular saçtıyorsak, devlete de vergi vererek devleti kalkındırmalıyız. Vergi vermek bir yağmura benzer, yağdıkça deniz coşar, yağdıkça ağaçlar yeşerir, ne kadar çok vergi verirsek o kadar çok zengin bir devlet oluruz.

Vergi vermek vicdanımıza kalmış bir olay mıdır? Vergi vermemek bir vatan hainliği midir? Vergi vermek çok mu zordur?

Vergi vermek nedir? Biliyor muyuz? Evet bu sorulara ne kadar cevap verebiliyoruz?

Hep diyoruz vatanımı seviyorum, bize kalmış en önemli vasiyet diyoruz, kazanmak için ne yapıyoruz. En kolay vergi vermeyi nasıl yaptığımızı biliyor muyuz? Hayır bilmiyoruz. Verginin harcadığımız su parasında, konuştuğumuz telefon faturasında, yaktığımız doğal gazda, kullandığımız elektrikte olduğunu bilmiyoruz. Maalesef vergiyi bunlarla birlikte verdiğimizizi bilmeyen çok insanlarımız var.

O halde verginin ne olduğunu, bize neler kazandırdığını bilmeli belki verdiğimiz her vergiyle Ağrı'nın bir köyünde bir okul belki bir fabrika daha açılıp bir fakirin karnı doyacaktır. **LÜTFEN VERGİLERİMİZİ VERELİM.**

Soner ALGAN

Mareşal Çakmak Anadolu Öğretmen Lisesi - 11 SOS

VERGİ KAÇIRMAK GELECEĞİ ÇALMAKTIR

Devlet otoritesinin kuruluş amacı ve görevlerinden birisi olan halkın ihtiyaçlarının giderilmesi, devlete ekonomik olarak bir takım harcamalar yükler. Bu harcamaların karşılanabilmesi ve devlet bütçesinin oluşturulabilmesi için halktan vergiler toplanır. Yol, su, elektrik, iletişim hizmetleri ve birçok yatırım devlet eliyle yapılmakta veya bu hizmetler için özel sektör tarafından devletten destek alınmaktadır.

Vergi, toplanmasıyla ilgili usul Anayasa'mızın 73. maddesi ve vergi mevzuatı ile düzenlenmiştir. Vergi, bu maddedeki şekliyle kısaca, bireyin kamu harcamalarına geliri oranında katılmasıdır. Bu nedenle vergi toplanırken bireyin devlet hizmetinden faydalanma durumlarına değil, gelirlerine bakılır. Her bireyin geliri oranında hesaplanan vergileri vermekle yükümlüdür.

Dolaylı toplanan vergiler günlük hayattaki alışveriş resmi ve özel işlemler üzerinden belirlenen yüzdelik oranlarla alınır. Direk olarak alınan vergiler ise memurların maaşlarından olduğu gibi direk olarak gelire bağlı olarak alınan vergilerdir. Gelir Vergisi, Genel Servet Vergisi gibi.

Devletimiz dünya çapında en büyük silahlı kuvvetlerden bir tanesine sahiptir. Eğitim camiamız, bu eğitimden faydalanan öğrencilerimiz ve kamu çalışanlarımız birçok ülkenin nüfusundan dahi fazladır. Bütün bunlar için devlet bütçesinden harcama yapılmaktadır. Aynı zamanda devlet için, devletin, devletçilik ilkesi gereği özel teşebbüsün güç yetiremeyeceği fakat zorunlu olan yatırımlarda, öncülük yaparak yatırımlarda bulunmak veya bu yatırımları desteklemek ekonomik yükleridir. Bütün bu devlete ve de millete faydalı olan bu faaliyetler bizden yani halktan toplanan vergilerle yapılmaktadır.

Vergi vermek kanuni bir zorunluluk olup verilmemesi durumunda bazı hukuki yaptırımlar uygulanır. Vergi sistemi denetim mekanizması oluşturulmasının zor olduğu bir sistemdir. Bütün bu işler bugün Maliye Bakanlığı'na yapılmakta ve bu yeterli olmamaktadır. Çünkü vergi halk vicdan ve onuruyla da alakalıdır. Bu yüzden halkımıza büyük görev düşmektedir. Her vatandaşımız, kendi haklarını ve devlet çıkarlarını korumak için harcamalarında fatura almalıdır. Bunu bir alışkanlık haline getirmek gerekmektedir.

Ülkemiz yıllık vergi gelirinin ancak % 70'ini toplayabilmektedir. Bu da ülke ekonomisine zarar vermektedir. Bugün halkımızı korsan, kaçak ve faturasız ürünler almaya iten ekonomik bozukluklar vergi sistemindeki aksaklıklardan kaynaklanır. Bu da adeta kendimizi zehirlememiz demektir ve devamı zararlı bir kısır döngüdür.

Unutmayalım ki vergi vermek vicdani, hukuki ve dini bir yükümlülüktür. Devlet düzeninin bekası ve devamı için vergi vermek gerekir. Devlet ve millete faydalı olmak dini olarak iyi bir davranıştır. Aynı zamanda vergi kaçırarak diğer vatandaşların kul hakkını yemektir ki bu da dinen çok büyük bir suçtur.

Devlet ve milletine olan sevgisi, bağlılığı ile tanınan ve bununla övünen Türk halkına devletine zarar vermek yakışmamaktadır. İçinde bulunduğumuz Vergi Haftası münasebetiyle vatandaşlarımızı uyarmayı görev bilmeliyiz.

Herkesin vergisini hakkıyla verdiği günlere ulaşmak için hepimiz çok bilinçlenmeliyiz.

Seher ERTUNÇ

Hakkari Anadolu Öğretmen Lisesi - 11/A

SEVGİLİ ÜLKEM

Bu gece ne yazabilirim diye düşündüm. Öğretmenim benden vergi konulu bir kompozisyon yazmamı istemişti. Televizyona daldım, reklamlar, reklamlar... Arada haberler... Tinerici çocuklarla röportaj yapılıyordu, ayazın altında. Biz ise evlerimizde sıcacık çaylarımızı yudumluyorduk onlardan bihaber. Hüznümlendim, kendimi ayazın ortasında masum yüzlü bir çocuk olarak düşündüm birden. Tanrım titriyorum. Aklıma kompozisyon ödevim geldi.

Bu sokak çocukları neden bu halde? Ya da yok mu çözümü? Düzenli ödenecek vergilerle bir şeyler yapılamaz mı? Neden olmasın diyorum. Biraz daha düzenli ödeme, biraz daha fedakârlık iş adamları, memurlar, esnaflar, siz de izlediğiniz mi bu haberi? Vücudunuz titrediyse sahiden, yüreğiniz hafiften acı bir tınıyla sallandıysa tamamdır, yapılacak çok şey var demektir.

Bir çocuk ağlamaklı ses tonuyla “Kimse yok mu?” diyor. Var arkadaşım, buradayız. Senin için kaleme aldım bu yazıyı. Ülke ekonomisine bir taş koyacak vergiler, bir taş da senin sıcacık yüreğini, onun güzelliklerini büyüteceğin bir ev olsun. Bilimin, sanatın aydınlığında titresin yüzün, soğuktan değil, bunu diliyorum bu gece sevgili ülkemden... Bütün kalbimle diliyorum bunu, inan bana...

Kardeşim kanalları değiştiriyor. Yine aynı sahne. Masum bir nine yüzünde tarihin derin çizgileriyle.. Bize bakıyor, he-

pimize.. Umutla, hüznle, öfkeyle...”Başımı sokacak bir yerim yok evladım” diyor. Yerin başımızın üstü demeliyken, hep beraber susuyoruz, spikerde susuyor. O da benim kadar suçlu... Yok mu bir çaresi diyorum bir daha? Kendim buluyorum cevabı: Vergiler... Herkese bir angarya gibi gelen; ancak her kurumda büyüyen, sosyal alanda tüm ayıplarını örten bir ülkenin dinamiği vergiler. Vergi; okul, su, elektrik, fabrika, çocuk yuvası, aşevi, huzurevi demek.Üşüyor musun hala nineciğim? Ben de üşüyorum; ama durun, onarılmalı yaralarınız, yaralarımız... Herkes üzerine düşeni yapmalı, ben de yapmalı, sizleri anlatmalıyım.

Gece yarısı artık. İçim buruk, biraz olsun umut dolu. Biliyorum ödenecek tüm vergiler, hem de iftiharla. Kanallarda izlediklerimiz bir anı olarak kalacak. Hepimizin bir öyküsü var şimdi. Tinericilerin de sokak çocuklarının da, bastonlarıyla yaşama tutunan yaşlıların da... Ne olurdu vergilerimizi zamanında ödesek, ne olurdu yaşamaya bir yerden başlayan bu çocuklara uzatsaydık sevgili ülkemizin güzelliklerini.

Haydi, sevgili ülkem, başka yıpranmışlıklar olmasın. Bizim için uzat ellerini, suya, toprağa, havaya, çocukların ve yaşlıların masum ellerine!

Gülümser YAŞLAK
Antakya Lisesi - 5-11/A

VERGİNİN DİLİNDEN

Ben, yaşitlarınızın umutlarıyım. Tanımadığımız yüzlerde beliren gülümseyişim. Sizden çok uzaklarda olanların yürüyüp geçtikleri yolum.

Ben, soğuktan titreyen bedenleri ısıtan bir sobada yanan ateş, ben akşamın karanlığını yok eden ışık, ben çağlayan nehirlerin üstüne kurulan bir köprüyüm.

Kuruyan toprakların suyu, kimsesiz çocukların ekmeğiyim. Beni küçümsemeyin ve asla ihmal etmeyin. Sizler evlerinizde otururken; açılan gönül yaralarının merhemiyim ben.

Farkında olmadığınız, adını bile duymadığınız köylerin umuduyum.

Evet ben bir görevim ama bu zorunlu olduğunuz, yapmakla yükümlü olduğunuz sıradan bir görev değil. Geleceğinizin benimle kurulacağını bilin!

Umutlarınızın benimle yeşereceğini anlayın!

Beni görmezlikten gelmeyin! Benim aracılığım ile ulaşacağınız ellere el verin!

Tütmeyen ocakların içini ısıtın!

Üzerinde tek bir çocuğun bile yürüyemediği toprakları yol yapın!

Yanan yüreklere su verin, nasır tutmuş ellere de umut!

Bütün bunları benimle başarabilirsiniz.

Geleceğe bir de benim pencereden bakın! Nasıl güvenle oynuyor çocuklarımız? Dört bir yanımız pırıl pırıl bir aydınlık içinde. Görüyor musunuz? Ayşe Nine'nin bahçesindeki sebzeleri? Köyün en güzel sebzeleri onlar! Çünkü toprağın sizin sayenizde ben suladım!

Bu milleti tanıyorum ben. İnsanın yardımında birbiriyle yarıştığını, geleceği için canını bile hiç düşünmeden feda ettiğini iyi bilirim.

Şimdi sizden bir isteğim var;

Hepiniz vatan, millet, birlik beraberlik aşkıyla bir araya gelip beni güçlendirin!

Ve beni asla unutmayın!

Unutmayın ki bir çığ gibi büyüsün yurdumuz!

Büyüsün ki hep aydınlıklara çıksın yolumuz!

Münire AKAY
Isparta Ticaret Meslek Lisesi - 11/D

VERGİ AHLAKI

İnsanlar bilir ki, uygarlık ucuz bir mal değildir. Para ile satın alınmaz, dağıtılamaz. Oysa ki, medeniyet merdivenlerini yaşam seviyesi ve gelir düzeyine göre çıkmakta olan ve genel düşünen toplumlarda fertler bağımsız, aynı toprak üstünde aynı bayrak altında yapılan kamu hizmetine katılmanın bir vatandaşlık borcu olduğunu bilirler, hizmetin değerini anlarlar.

Dürüstlük, güven, vergi ahlakı toplumun temel dokularıdır. Bu dokulara sahip olmayan fertler olabilir. Hatta bunlar kendilerini üstün bir kabiliyete sahip kimseler olarak görebilirler. Vergi bilinci oluşmayan mükellef kolaycılığa, haksız rekabete, gerçekten kazanamayan mükellef fazla vergi ödetmeye iterken, mevcut yasaları uygulama gücü elinde bulunduramayan devleti de aynı şekilde kolaycılığa, baskıcılığa ve salma vergiciliğe itekliyordu. Türkiye de ki vergi sisteminin mantığı gelir elde etmeye dayalıdır. Yani az kazandıktan az vergi, çok kazandıktan çok vergi mantığı olmak üzere kurulmuştur. Bunun tespiti ise mal ve hizmet teslimlerinin ancak fatura veya benzeri düzenlenen belgelerle muhasebe usul ve esasları çerçevesinde kayıt altına alınması sonucunda tanzim olunan raporlarla beyan edilerek vergilendirilir. Medeniyet anlayışından bazıları bireyselliğe, mukayeseci yaşama “benden daha zengini var onlar ödesin” anlayışına sahip oldukları için başkalarının veya hazinenin hukukuna girmekten çekinmezler. “Vergide Yarışalım, Uygarlıkta Buluşalım” sloganı bunlar için geçersizdir. Dolayısıyla vergi bilinci de yoktur.

Toplumda herkes yüksek hayat standardı, iyi eğitim, sağlık, çevre, iyi yaşam ve sosyal güvenlik istiyorsa, ücretli de milli gelirden daha fazla pay talep ediyorsa, komşu ülkelerdeki sorunlar; terör, güvenlik ve savunma harcamalarımızı zorunlu kılıyorsa çözümlerin vergi ve vergi bilincinden geçtiğini herkesin bilmesi gerekir.

Bunun için eğitimin önemi çok büyüktür. Daha ilköğretim çağında çocuklara bir devletin fertlerine sağlaması gerekli “Güvenlik, Eğitim, Sağlık, Egemenlik” gibi haklarını devletçe sağlanması gerektiğini öğretmeliyiz çocuklarımızı böyle yetiştirsek eğitimli bir toplum yaratmış oluruz. Vergi bilinci ve genel ahlakın yanında vergi ahlakı da gelişmiş, güveni tam, dürüst, geleceği güvenle bakan, medeni değerlere sahip bir toplum yetiştirmiş oluruz.

Gelişmiş ülkelerdeki insanların sahip oldukları katılımcılığa, değerlere, vergi bilincine ulaşmak için kendimize emsal aramadan, kazan-kaybet felsefesine takılmadan Avrupalı gibi “Ben vergi mükellefiyim.” diyebilmeliyiz. Uygar ülkelerde demokrasinin kesintisiz, bütün kurum ve kuralları ile işleminin nedeni, bir nevi demokrasinin finansmanı kabul edilen vergi ve vergi bilincinin toplumun her kesiminde benimsenmesi olmasıdır. Ülkemiz de bu bilincin gelişmediğini söylemek, vergi idaresine veya mükelleflere atmak haksızlık olur. Önemli olan bu bilincin zihnimize tam olarak yerleşmesidir.

Seher UYGUN
Erdemli Anadolu Öğretmen Lisesi - 10SB/B

BEDENİMİN VERGİSİ AYAĞIM OLMAMALIYDI

İki koca dağın arasında; küçük, şirin bir köy vardı. Köyün etrafında yer yer ormanlar, keskin kayalıklar ve iki dağın birleştiği yerden kaynağını alan, küçük bir dere vardı..

Ailemle beraber bu köyde yaşıyordum. Babam hayvancılıkla uğraşır. Onlarca koyunumuz, keçimiz ve birkaç tane de ineğimiz vardı. Hayvanları çok sever, her gün onlarla ormana gider, oyunlar oynardım. Gün, horozun ötmesiyle başlar, güneşin dağların arasından kaybolmasıyla sona ererdi. Akşam olunca yapabileceğim tek şey: küçük, olabildiğine sert ve soğuk yer döşeğime yatıp, yamalı yorganımın altında uykumun gelmesini beklemektir. Günlerim koyunların, keçilerin arasında dağlarda geçerdi.

On yaşlarındaydım; koyunları gütmek için yine bir gün ormana gitmişim. Vakit nasıl geçti anlayamadan akşam üzeri olmuş, karanlık iyiden iyiye çökmeye başlamıştı. Aceleyle koyunları toplamaya başlamış, tam topladım derken, koyunun birisini kayalıkların tepesinde gördüm. Onu getirmek için kayalıklara tırmandım ve yanına doğru dikkatli adımlarla ilerlemeye başladım. Attığım son adımda sol ayağımın altında hissettiğim titremeyle beraber, ayaklarımın yerden kesilmesi bir oldu. En son, çaresizce attığım çığlığın acı dolu yankılarını hatırlıyorum.

Babam ben geç kalınca merak edip, ormana beni aramaya çıkmış. Çığlığı duyar duymaz da kayalıklara doğru bir çırpıda gelivermiş. Baygın bedenimi gördüğü an, dizinin bağları çözülüp elinin, ayağının canı kesilmiş. Diz üstü çöküp, öyle

ce bakakalmış. Yardım bile çağırمامış, dili lal olmuş sanki. Çığlığı duyan çoban Bekir emmi bir koşu gelmiş, önce babamı kaldırmış. Sonra da beni kucaklayıp eve götürmüşler. Sadece eve götürebilmişler. Köyde götürebilecekleri, ne sağlık ocağı ne de bir doktor vardı. Elektriğin, suyun bile olmadığı bir yerde sağlık ocağının da olması beklenemez zaten.

Akşam geç vakit kendime gelmeye başlamıştım. Gözlerimi araladığımda alnımda ıslak bir mendil vardı. Başucumda anem ve babam ağlıyorlardı. Gaz lambasının ışığında görebildiklerim sadece bu kadardı. Kardeşlerimin ise sadece seslerini duyabiliyordum. Ama bir tuhafılık vardı sanki bir şeyleri hissetmiyor gibiydim. Yavaşça doğruldum, ayağa kalkmak istedim ama olmadı. Sol ayağımın üzerine bir türlü basamıyordum. Halimi gören babam, tekrar yavaşça döşeğime yatırdı. “Baba ayağa kalkamıyorum” dedim. “İncimiştir geçer oğlum” dedi. Öyle böyle derken yatakta bir ayım geçmişti. Babamsa başucuma oturmuş çaresizce, nasır tutmuş ellerinin arasına sakallı çenesini almış, bana bakıyordu. Birden irkildi bu böyle olmaz dedi ve at arabasında kasabaya getirdi.

Kasabadaki doktorlar; “Yapabileceğimiz bir şey yok, hem çok geç kalınmış, hem de yeterli donanıma sahip değiliz” deyip şehre sevk ettiler. Şehirde uzun bir tedaviden sonra onbir yaşında okula başladım. Vücudumda bana ait olmayan koca bir protez bacak var. Bu bacak, hayatım boyunca bana hep bir şeyler anlatacak. Köyümüzde bir sağlık ocağı, en azından bir doktor

olup da şu bacağıma zamanında müdahale edilseydi, ailem eğitim görmüş insanlar olup da incimiştir diye geçiştirmeselerdi, kasabadaki hastaneye zamanında getirseselerdi... Bu plastik parçasını vücudumda taşımak zorunda kalmazdım.

Şehre geldiğimde; okulları, hastaneleri, sağlık ocaklarını, elektriği, vanalarda akan suyu görünce uzun uzun düşündüm kendimce. Bunlar niye bizim köyümüzde yok, niye çocuklar okula gidemiyor. Gün, köyümde niçin güneşin batmasıyla bitiyor. Niçin geceleri hep karanlık, akşam sohbetleri niçin olmuyor..? Bütün bu soruların cevabını ilkokul öğretmenimden aldım.

Öğretmenim şöyle diyordu:

Vatandaşlar kazançlarının bir bölümünü devlete vergi olarak verir. Bu kazançlar devlete çeşitli yollarla ulaşır. Örneğin, KDV'ler çöp vergisi, konut vergisi, araba vergisi, otopark vergisi, iş hanı vergisi gibi... Alınan vergiler devletten vatandaşa,

yol, su, elektrik, baraj, hastane, eğitim kurumları, ve hizmetleri kısacası sosyal hizmetler olarak geri dönermiş. Hiç düşündünüz mü? Elektriksiz, susuz, yolsuz, okulsuz yaşamayı. Sizin düşünmek bile istemediklerinizi, köyümdeki insanlar hala yaşıyorlar.

Düşünmek bile istemediğimiz bu durumları, ne bizler yaşayalım, ne başkaları, ne de çocuklarımız. Verilmesi gereken vergileri tam ve zamanında verelim. Köylerimize yol, su, elektrik, sağlık ocakları, okullar gelsin. Okul çağına gelmiş çocukların günleri, okul bahçelerinde, sınıflarda geçsin, dağ başlarında değil. Eline kalem, kâğıt almamış çocuk kalmasın. Benim gibi bu plastik parçasını vücudunda taşımak zorunda kalmasınlar, hayatları yatağa mahkûm olmasın, geceleri hep karanlık olmasın, akşamın ilk saatleri yorgan altında geçmesin. Hiç kimse cahilliğin, geç kalınmışlığın acısını çekmesin, vergisini bedeninden vermesin.

Cemile ÇELİK
Ümraniye Lisesi - 10TMD

GELECEĞİMİZ

Ülkemizin en önemli gelir kaynağı vergilerdir. Vergi devletimiz tarafından eğitim, adalet, savunma, sağlık, ulaşım gibi hizmetleri yerine getirmek yani ülkemizi yönetmek için yapılan harcamaların karşılığıdır.

Bugün verilen vergiler yarınımızın hizmetidir. Yani verdiğimiz vergilerle geleceğimizi kendimiz inşa etmiş oluyoruz. Bu yüzden vergi ödemek çok önemlidir. “Bir kişinin vergisini vermemesiyle ülke batmaz ya..” gibi düşünceler bizi zarara uğratar. Ya böyle düşünen binlerce kişi varsa....? Bir mükellefin kaçırdığı bir vergi bugün kendine kâr gibi görünse de yarın kocaman bir sorun olarak hepimizin karşısına çıkacaktır.

Ödenmekten çekindiğiniz vergiler yüzünden ileride yol sorunu nedeniyle eşinizi hastaneye yetiştiremeyebilirsiniz. Çocuğunuz en yakın okula gitmek için kilometrelerce yürümek zorunda kalabilir, bir sabah kalktığınızda arabanız yerinde olmayabilir, iş yeriniz iflas edebilir veya işsiz kalabilirsiniz. Çocuğunuz iş bulup çalışmak için yurt dışına gideceğini söyleyebilir. İşte o zaman “Nerde hata yaptık, neden böyle

geri kaldık?” demek için çok geç kalmış olacağız. Bu olumsuzluklarla yalnız vergilerini ödemeyenler değil toplumun bütün kesimleri karşılaşacaktır. Yani sorumsuz insanların ödemediği vergilerin cezasını toplum olarak hep birlikte çekmek zorunda kalacağız. Bu nedenlerden dolayı vergi verirken güzel, sağlıklı ve sorunsuz bir gelecek satın aldığımız düşüncesini aklımızdan çıkarmamalıyız. Ödediğimiz vergilerle aslında geleceğimizi sigortalıyoruz.

Vergi vermek vatandaş olarak en önemli sorumluluğumuzdur. Sorumluluklarımızdan kaçmamalıyız. Eğer kalkınmış bir ülkenin hayallerini kuruyorsak ve iyi yaşamak istiyorsak vergilerimizi mutlaka ödemeliyiz.

Okulumuzu, bahçesinden içtiğimiz suyu, sınıflarımızı aydınlatan elektriği, gelirken kullandığımız yolu ödenen vergiler sayesinde kazandık.

Ödenmeyen vergiler ülkemizin biriktirilen sorunlarıdır. Bu sorunlardan etkilenmek istemiyorsanız verginizi verin veremeyenleri teşvik edin. Her şey daha güzel ve mutlu yarınlar için.

Sinem AYDIN
Tire Anadolu Öğretmen Lisesi - 2 TM/A

BOYNUMUZUN BORCU

Vergi adalettir, dürüstlüktür. Kendini açıkça ve dürüstçe ifade etmek, üzerine yüklenen yükleri bir borç bilerek teker teker amacından saptırmadan indirmektir. Bende bunu yapan insanlar gördüm ve görmek istemesem bile vergilerini veremeyip birçok insanın hakkından çalıp iyi bir iş yapıyormuşçasına salına salına hayatına devam eden cahil insanlarda...

Hayatın birçok sesle dolu sokaklarına girdim ve her sokakta birçok insanla tanıştım. Kahvehanede oturmuş ve sigarasından çıkan dumanın arkasına sığınmış bir dizi insan. Hayatın kötü kokan sokaklarında acele acele yürüyüp giden insanlar. Vergiyi düşündüm. Acaba onlarda boyunlarının borcunu yerine getiriyorlar mı? Hepsiyile teker teker konuştum. Kahvehanedeki insanlardan başladım. Aslında konuşmak bile yersizdi, çünkü alınlarına düşen çizgilerden zor durumlarda olduğu anlaşılıyordu. O kadar vergiyi nasıl ödesinler dedim ama konuşma esnasında içlerinden biri “ne kadar zor durumda olursak olalım vergilerimizi hiç tasalanmadan öderiz” dedi. “Bu bizim boy-

numuzun borcudur. Biz bunları ödemeyip çoğunun çocuğunul hakkından çalarsak bizim çocuklarımızın hakları ne olacak? Haram para yedirmeyiz evlatlarımıza” dediler. Bu sözleri duyduğumda tüylerim diken diken olmuştu, çok sevinmiştim. Hala bu şekilde düşünen insanların olması beni mutlu etmişti. Bu düşüncelerle doluyken eski bir arkadaşım ile karşılaştım yolda. Uzun bir konuşmadan sonra karnımızın acıktığını hissettik ve en yakın restorana doğru yolaldık. Bu esnada kahvehanedeki insanlardan ve onların vergiyle ilgili düşüncelerinden bahsettim arkadaşım a. Benim gibi mutlu olacağımı sandım ama sonuç tam bir hüsrarla doluydu. Arkadaşım benimle aynı fikirde değildi. İyi bir yaşam sürmek için vergi kaçırmanın şart olduğunu hatta bunu çok yasalmış gibi anlatması beni öyle üzmüştü ki. Arkadaşım servet sahibi olmuştu ve bunun en büyük payının vergilerini ödememesine bağlıyordu. Ne kadar yazık dedim. Doğrusunu anlamıyordu. Üzüntü ve sevinçle karışık bir günden sonra evime döndüm. Şunu öğrendim ne olursa olsun benim doğrum vergi vermektir.

Hatice YILMAZ
Kız Meslek Lisesi - And 10/A

TOPLUMSAL GÖREVİMİZ

Devletimizin ülkemizdeki işlerini yürütebilmesi için paraya ihtiyacı vardır. Bu parayı elde edebilmesi için vatandaşların ödemesi gereken bir yurttaşlık görevi olan vergilere ihtiyacı vardır. Devlet bu parayı insanların ihtiyacı olan, kullanması gereken malzemelerden alır. Örneğin; otomobil, yiyecekler, elektronik eşyalar gibi şeylerden devlet parasını alır.

Bazı vergileri devlet para olarak alır, bazılarını ise aldığımız her şeyin üzerine koyarak alır. Örneğin; günlük hayatta karşılaştığımız KDV yani katma değer vergisi çok önemlidir. Satın aldığımız malların, eşyaların pek çoğuna KDV öderiz. Aldığımız kıyafette, yediğimiz ekmekte, içtiğimiz suda da vergi vardır. Devletimiz bu parayı vatandaşlardan kendisi için almaz. Onu tekrar vatandaşlar için geri harcar. Biz kendi paramızla bazı ihtiyaçlarımızı karşılayamayız. Mesela kapalı yolları açamayız, okullarımızın ihtiyaçlarını karşılayamayız, hastaneler yapamaz, haberleşmeyi sağlayamayız. Devletimiz ise bunların hepsini yapıyor. Kendi gücüyle ve vergiler sayesinde sağlığını, ulaşımımızı, haberleşmemizi, eğitim ve öğretimimizi sağlıyor. Sokak lambalarımızın yanmasından, çöplerimizin

toplanmasına kadar bütün ihtiyaçlarımızı karşılıyor. Okulda kitaplarımızı, sağlık sıkıntımız olduğunda ilaçlarımızı veriyor. Yaşlılara, yoksullara, işsizlere, kimsesizlere devletimize verdiğimiz vergilerle yardım ediyor, onların karnını doyuruyor, iş imkânları sağlıyor. Eğitim öğretimimizin en güzel şekilde yürütmesini istiyoruz. Kitaplarımızı kendi paramızla almayı değil, devletimizin bedava dağıtmasını istiyoruz. Bütün bunları devletten bekliyoruz. Okulumuza masalar, dolaplar, bilgisayarlar sağlıyor. Zor durumda olan okullara ise sadece bunları değil, cetvelinden kalemine, ayakkabısından montuna, her şeyi gönderiyor. Bunların gerçekleşmesi için devletimize vergileri ödemek zorundayız. Eğer bu işin başka yöntemlerini düşünüp, başka yollar denersek hataya düşeriz ve bunun bedelini ağır öderiz. Bu bizim görevimizdir. Bu cennet ülkemizin böyle güzel devam etmesi için devlete ihtiyaç vardır. Devletimizin bu şekilde yürütmesi içinde vergilere.

Sonuç olarak devlet her zaman vatandaş için uğraşır. Bu yüzden vergilerimizi ödememiz şarttır.

Bema AKKAŞ
Özel Hisarcıklioğlu Fen Lisesi - FEN 9/C

ÇORBADAKİ TUZUMUZ

İnsanlık tarihi boyunca bütün toplumsal düşmanlıklar çıkar çatışması yüzünden çıkmıştır. İnsanoğlunun elindeki bu zenginlik iyi yönde kullanılmadığında kavgalara sebep olmuştur. Maddi imkânlar bakımından farklı düzeyde insanlar bizim toplumumuzda da bir arada yaşamaktadır. Varlıklı ve yoksul insanların birbirine bağlanması ancak sosyal adaletle olur.

İnsan malı sever.”mal canın yongasıdır” derler. Ama mal gaye değil araç olmalıdır. Ondan daha yüce değerlerimiz vardır şüphesiz. Kazancının bir kısmını başkalarının da mutluluğu için verebilmek, vermeye alışmak, daima vermek, usulüne uygun vermek, verdiğimiz kişileri incitmeden vermek... En güzeli ise devlet eliyle vermek, devleti aracı kılmak. İnsanımıza yararlı olmak için, vatana millete faydalı olmak için vermek...

Varlıklı insanların yoksulları kollaması toplumun huzur ve dengesini sağlayan bir yoldur. Aradaki uçurumun birleştirilmesi ise vergi köprüsüyle mümkündür. Bu köprü kurulmadıkça huzursuzluk olacaktır. Kazancını bilinçli bir şekilde vergilendirmek insanı bencillikten kurtarıp iç dünyasını aydınlatacağı gibi ona gönül huzuru verir, paylaşmanın doyumsuz zevkini tattırır. İç barışa da katkı sağlar.

Vatandaş olmanın, aynı mutluluğu birlikte yaşama arzusunun kanıtı olan vergiler bizden devlete uzanan; ama sonuçta yine bize dönen adeta sihirli bir el gibidir. Toplumsal yaralara sürülen bir ilaçtır. Vergilerimiz sayesinde bizim ulaşamadığı-

mız, adını dahi bilmediğimiz, yardıma muhtaç, okulu ya da suyu olmayan nice insana devlet hizmet götürür. O halde vergi, paylaşmanın somut ifadesi olduğu gibi bağlı olduğu ulusa sevdasının da bir göstergesidir. Aynı zamanda içimizdeki erdem dışarı yansımasıdır.

Ülkemiz için canlarını seve seve veren o güzel insanlar aklıma geliyor. Onların bıraktığı yerden bayrağı devralıp ülkemizi kalkındırmak, uygar uluslar arasında başı dik, güçlü hale getirmek canımızı vermekten daha zor değil ya. Bu görev de bize düşüyor.

Verdiğimiz her kuruştta, yapılan her okulda okuyan çocuğun gülümsemesi, açılan her yolda hastaneye yetiştirilen hastanın umudu, akan her çeşmeden içen bir yolcunun serinlemesi vardır. Verdiğimiz üç beş lira bir araya gelir, göl oluşturur. Tek başına yapamayacağımız hizmetler devletin desteğiyle kısa zamanda yapılır. Devletimiz sosyal devlet görevini daha etkin yerine getirir.

Bu güzelliklerin temelindeki vergi bilinci de bütün güzel davranışlar gibi eğitimle topluma benimsetilip yaygın ve kalıcı hale gelebilir. İnaniyorum ki vergiyi gönüllü ödemenin ülke sevgisiyle eş değer olduğu, vergi vermenin “ülkemi seviyorum” sözünün somut bir ifadesi olduğu, okul çağlarında yeni kuşaklara anlattıkça insanımız bu konuda daha da bilinçlenecektir. Böylece ülkemiz çağdaş, uygar uluslar seviyesine yükselecektir.

Özge ÖZTAŞ
Kırşehir Lisesi - TM 11/-D

VERGİ REFAHI

Bir ülkenin kalkınmasında öncelikli yapılması gereken vergilerin toplanması ve denetlenmesidir. Bunun sağlıklı olması için maliye bakanlığı her yıl hesaplamalarını yapar.

Biz insanların iyi bir vatandaş olması öncelikle vergiden geçer. Vergilerimizi zamanında ödemeliyiz ki devletten alacağımız hizmeti istemeye hakkımız olsun. İnsan olarak yaşadığımız yerleşim birimlerinde çeşitli hizmetleri bekleriz. Çünkü insan tek başına yol, su, elektrik gibi ihtiyaçları kendi karşılayamaz. Ama bir vatandaş olarak gelir dışı vergiye müsaade etmemeliyiz.

Devlet kendi bütçesiyle vatandaşına hizmet götürebiliyorsa bunun yüzde doksanlık bölümünü halkından topladığı vergilerle yapıyordur. Bir atasözünde olduğu gibi “ne ekersen onu biçersin” devletten de hizmet bekliyorsak karşılığını önceden vermeliyiz.

İnsan sadece kendi için vergi vermez. Çünkü ortak olarak kullandığımız birçok şeyde başka insanların hakkı vardır. Vergi sadece maddiyat değildir. Bizler bilmeden Türkiye’nin geleceğine yatırım yapıyoruz. Bu memlekette huzurlu olmak ve barış içinde yaşamamız için savunma sanayine giden vergi payları elbette zorumuza gitmez. Ülkemizin dünya ülkeleri arasında söz sahibi olması eğitimden geçer.

Ailesiz kalmış çocukları bağrına basan, koruyan onları topluma kazandıran vatandaşlara vergi payından gidiyorsa elbette mutluluk duyarız. Nasıl bayrağımız, vatanımız kutsalsa paramızın vergilere giden bölümü de önemlidir. Nereye gittiğini bilip vergi verirken Türkiye’nin bir ucundan öbür ucuna kadar herkesin eşit şekilde yaşama hakkı olduğunu düşünmeliyiz.

Merve ÖZEK
24 Kasım Anadolu Lisesi - FEN 11/C

HİZMET – VERGİ DÖNGÜSÜ

Hep devletin eksikliğinden yakınır dururuz toplumca; şurada okul yok, falanca yerde öğretmen... Okulumuz, yolsuz köylerin, öğretmensiz okulların, doktorsuz sağlık ocaklarının yükünü bindiririz televizyon karşısında sadece eleştirdiğimiz devlete. “Yetkililer” diye başlar sitem, “anca kendi işlerini gör-sünler, şu insanların haline bak hanım”... Aynı insan bir sonraki haberde vergilere gelen zammı yorumlar aynı sitemkâr ses tonuyla; “Yine mi zam! Verdikleri ne ki ne alacaklar, iliğini kemiğini emdiler halkın...” Bu nasıl bir çelişki? Okul yoksa ve yapılması gerekiyorsa; ama vergi de verilmeyecekse nasıl?

Önce devlet ne demek, neden var, ne yapar? Bunu anlamak lazım. Hizmet –vergi döngüsü içinde devletin sadece aracı bir kurum olduğunu anlamalı. Hizmet beklerken güzel de, hizmet için bir şey yapmak gerektiğinde kaçmamalı. Doğuda yolu bile olmayan, deyim yerindeyse unutulmuş bir köydeki okumak, okula gitmek için kilometrelerce yol yürüyen, hatta küçücük

yaşında okula gitmek için geçtiği o asırlık asma köprüden düşen çocuğa acımak kolay, hatta bunun için birilerini suçlamak en kolayı, oysa ne yaptığımızı, ne yapmamız gerektiğini düşünmüyoruz bile. Annesiz-babasız bir çocuk için ağlayıp, üzülebilmek ne güzel; ama onun için, daha iyi bakılıp, yaşatılabilmesi için üzerimize düşeni yapmak çok daha erdemli olsa gerek...

Tüm bu insanlara daha rahat bir hayat sağlamak nasıl ki devletin görevi ise devlete bu hizmet için vergi ödemek de bizim görevimiz. Üzüldüğümüz o insanların güzel şeylere sahip olmaları için, bizim sahip olduklarımızdan bir parça fedakârlık etmemiz lazım. Hatta bunu başkalarından önce kendimiz için yapmalıyız başta. Bu yolda yürümenin, bu okulda okumanın, bu devletin sağladığı imkânlarla yaşamının, bu hastanenin, bu köprüünün, vatan denilen bu toprağın üzerinde böyle özgür yaşayabilmenin borcunu ödemeli, daha rahat ve güzel yaşayabilmek için vergi vermeliyiz.

Merve ÇELİK
Seydişehir Lisesi -

VERGİ

Her şey bir nefesle başlar. Her nefes, ardından bir sorumluluk yükler bize. Her yük biraz daha anlamlandırır hayatı. Yaşamın bedeli olmalı. Hayatımızı sürdürmemizi sağlayan her şeye ödenen bir bedel olmalı. Gülmenin bedeli ağlamak, ağlamanın bedeli gülmektir. İşte böyle tezatlıklarla sürer yaşam.

Hayatımızı devam ettirip yaşamımızı sağladığımız her şeye ödeyeceğimiz en güzel bedel “vergidir.” Bir bakıma bedel olmaktan çıkar vergi. Devamlılığı, tazeliği, sürekliliği sağlamak adına yapılan bir yatırımdır. Bu yatırımlarla devamlılığı sağlayıp, bir nebze de olsa geleceğe katkıda bulunuyoruz. Tabiri caiz ise yaşıatıyoruz. Biz yaşatmazsak, başkaları yaşatmazsa hizmetler, planlar, yaşam vb. aksar. Yerinde yapılmamış olur. Yerinde yapılmayanların yansımaları yine bize olur. Ve ardından bir isyan söz konusu oluyor. Aslında bu isyan, bilmeyerek de olsa kendimize yapmış olduğumuz isyan oluyor. Yani, yine kendimizde aramalıyız bazı şeyleri...

Binler var ki, bire muhtaç. Çok cüz-i miktarda ödenen meblağlar binleri yaşatır belki de... Aslında özümüz, kültürümüz o kadar mükemmel ve o kadar iyi ki zaten binleri yaşatma adına en büyük katkıyı özümüzün çağrısına kulak vermekle yapıyoruz.

Vatanımız için bazı şeyleri yapmak mecburidir. Örneğin; askerlik yapmak. Binlerce insanın canı, malı, namusu için vatan bekçiliği yapıyoruz. Hatta vatan uğruna ölmenin anlamı, bedeli bile çok büyük bir mezyet. Hâlbuki vergiler de vatan için, millet için, ülkenin refah uygarlık seviyesi için ödenmesi gerekiyor. Bizler askerlik yapmayı bir borç bilip, vergilerimizi

ödemiyorsak, yaptığımız bu tezatlık bizim özümüze yakışmaz.

Günümüzde yapılan yanlışlardan bir tanesi de vergi kaçırmaaktır. Akıllarınca vergi kaçakçılığı yapıp fayda sağlamayı planlayanlar, suyu akmayan bir çeşme önünde dolmayan testiye beklemekle meşguller. Yaptıkları yanlışların, kendilerine fayda sağlayacaklarını sanıyorlar. Hâlbuki hangi yanlış doğrunun yerini tutar ki? Türk milleti öyle soylu, öyle asil bir millet ki bünyesinde yapılan bu tür yanlışlar hemen kirletiveriyor onu. İlla ki adam öldürüp, hırsızlık yapıp, bölücü örgüt kurmak vatan hainliği sayılmaz. Vatanın canından can alabilecek her şey bizim için tehlikedir. Tehlike kötüdür ve tehlikenin doğurdukları bize yakışmaz...

Şayet gereken tepkiyi verebilirsek, kendimizi ifade edip vatandaş olma sorumluluğumuzu yerine getirebilirsek kimse gayrimeşru yollardan bir fayda beklemez. Belki de sorun bizim kötü kavramını göreceli algılayışımızdadır.

Vergi adına cebimizden çıkan her paranın ötesini düşünün. Düşünün ki; çok zor durumdasınız, iflas ettiniz ve aileniz perişan. Öyle perişan ki artık yapabilecek hiçbir şey yok. Çare, devamız olan devlete sığınmaktır. Geçmişte yaptığımız bir damla, yağmur olarak bize geri dönecek ve yaralarımızı saracaktır. Vergilerden biriktirilip, ödenek yapılan kurum ve kuruluşlar bunları bize faydalı kılacaklardır. Ne güzel değil mi? Bir verip, bin almak misali...

Kaldırın başınızı semaya. Her yağın damlanın, sayenizde olduğunu anlatan bir vesile vardır. Bizler de örnek vatandaşlığa vesile olalım.

İsmail BAL
Atatürk Lisesi - 11/5

VERGİ, KALKINMANIN TEMELİDİR

Bir devletin bekâsını sağlayan en büyük etken, kendi ihtiyaçlarını karşılayabilmesi ve halkın, devletine sahip çıkmasıdır. Bu temel unsurun da meydana gelmesini sağlayan, ülkede yaşayan fertlerin, devlete vermiş oldukları mali katkılardır. Bu katkılara da vergi denir.

Devletin, topluma daha iyi hizmet edebilmesi için elinde imkân olması gerekir. Bu imkânları da ülkenin istikbali ve refaha ulaşması için harcamaktadır. Devletin elinde bulundurduğu birçok mali kaynak vardır. Bu kaynakların en önemlisi de vergidir. Bir nevi devletin temelini oluşturur. Nasıl ki, temeli sağlamdan bir bina, sarsıntılara karşı dayanıklıysa, vergi yönünden sıkıntı çekmeyen bir devlet de sağlam temeller üzerindedir. Devletin vergi hususunda en çok dikkat etmesi gereken etken, halkı zor durumda bırakacak bir muamelede bulunmamasıdır. Ülkedeki insanlardan toplanan vergilerin, devletin asli ihtiyacı olan okullar, hastaneler ve halka hizmet edecek umumi müesseselere tahsis edildiği herkesçe malumdur. Böylece halk, umumi ihtiyaçlarını kendi kendine karşılamış olur. Devlet buna sadece vesile olur. Devletin malı, bilakis halkın malıdır. Devlet buna sadece vesile olur. Devlet malına zarar veren, kendi çıkarları için kullanan, aslında ülkede yaşayan bütün insanların hak-

kına tecavüz etmiş olur. İnanç yönünden incelediğimiz zaman, kul hakkı yemiş olur. Bu vebalin altından kurtulmak için de, ülkedeki bütün insanlardan helallik dilemesi gerekir. Nitekim Rabbimiz “Kul hakkını, ancak kul affederse ben affederim” ve “Kul hakkı yiyen Cennet’e giremez.” buyurmuştur.

Şu bir gerçektir ki, devlete ödenmesi gereken verginin aksatılması veya verilmemesi, topluma sunulacak hizmetlere engel teşkil eder.

Bunun için halkın bilinçlendirilmesi gerekir. Mesela; okullardaki gençlerimizin, devlet malına gereken önemi göstermemesi, bilinçsizlikten kaynaklanır. Buna da ilk adım, ailede atılır. Bu hususta anne ve babaya düşen vazife, çocuklarını küçük yaşlardan beri bu bilinçle yetiştirmeleridir. Atalarımızın da dediği gibi “Ağaç yaşken eğilir.” Halk bilinçlendiği zaman, nerede devlet malına bir zarar verildiğini görürse tepki gösterecek ve büyük zararların önüne geçmiş olacaktır. Böylelikle, devlet refaha ulaşabilir. Vergi vermek, bir vatan borcudur.

Çalışkan olan, üretici olan ve devletine sahip çıkan kişileri yetiştirmek, devletin kendisi için birer teminat olacaktır. Bu sebeple devleti devlet yapan, içindeki toplumdur. Toplumun kalınmasını sağlayan da halkın kendi verdiği vergilerdir.

Emine ATAŞ
Malatya Lisesi - DİL 3/A

SÖNMEYEN MEŞALE

Her birey, doğuştan bir takım haklara sahip olduğu gibi bazı sorumluluklarla da yüklenmiştir. Suya atılan bir taşın oluşturduğu halkalar gibi onun omuzlarına aldığı yük büyüyerek geniş bir alana yayılır. Bunu son durağa kadar taşıması ise yetiştiği ortamın ona aşılacağı bilince bağlıdır.

İnsanoğlu, önce ailesine ve yakın çevresine karşı görevlerinin bilincinde olmalı. Bu noktada elinden tutulacak tek el ailesinden gelirken o, farkında olmasa da o ağır yükü paylaşmış durumdadır. Atılan her adımın sağlam olmasındaki temeldir, bu zamanla alacağımız yollar uzarken, belki de zorlaşırken, ağır yüklerin işçisi oluruz. Akıp giden zamanla birlikte toplumdaki statümüz değişirken tabağa uzanan kaşığımızın boş çıkmaması için bir işçi olmaktan vazgeçmeyiz. Bugün bir öğrenciyken ve sorumluluklarımızı ailemizle paylaşırken yarın belki bir öğretmen, belki bir doktor ve belki de ekmeğini taştan çıkararak bir işçi olacağız. Başımızı omuzlarına yasladığımız ailenin yerini zamanla sırtımızı dayayacağımız bir güç alır. Düşmemize engel olan o dayanağın varlığını her an hissediyorsak sorumluluklarımızı yerine getirebileceğimiz ortam hazır demektir. Arkamıza dönüp baktığımız an, bu manevi desteğin devlet ananın elindeki meşalede olduğunu görürüz.

Baba ocağındaki annemizin ve belki de babamızın yerini alan koca bir ocaktır., devlet ana. Barındırdığı her bireyin alındaki teri kurutacak bir ağaç gölgesi için çaba göstermekten kaçınmaz. Gözü yaşlı bir ananın sinisini ısıtan, ağır yüklerin işçisiyken bizleri, özlemine çektiğimiz yarınlarla kucaklaştıran yine onun varlığıdır. Bu ocağın hiç sönmemesi, alevinin hiçbir rüzgâra kapılıp yok olmaması için kapılarını yabancı fırtınalara kapalı tutup ona karşı görevlerimizi eksiksiz yerine getirmeliyiz. Aksi takdirde kapılacağı her yel ile toz toprak olup, gözlerimize perde çekecektir. Kıvılcımlarını her kuvvetlendirdiğimizde bir fabrikayı binlerce işçinin ekmek kapısı, bir okulu ise onlarca öğrenciye bilgi yuvası olur. Köruklenen ateşin üflenince yayılmasının imkânı var mı? Ona uzattığımız el çekilince sunacağı her kapının anahtarını vermede zorlanır. Ancak varlığına imkân sağlayacak kaynaklar sunulunca elimizden tutabilir, her sorunumuza çözüm arayabilir.

Devlet onayı ayakta tutabilecek sağlam temeller, vatandaşları olmalı ki bu bir okul, bir kütüphane, bir hastane ve daha nice imkân olarak geri dönsün. İşte hiç sönmemesi gereken bir kıvılcım yerini alevlere bırakması, karşılıklı dayanışmadan başka bir şey olamaz. O ocağın sönmemesine izin verdiğimiz müddetçe biz de varız.

Hilal BALTA
Hasan Türek Anadolu Lisesi - 10/A

KENDİMİZ İÇİN

Yaşamak... Bazen kendimiz için, bazen başkaları için yaşamak... Amaçlı yaşamak... İyi bir yerlere gelebilmek, huzurlu ve rahat yaşamak...

En büyük hayalimiz nedir sizce? Yaşamak mı? Çok zengin olmak mı? Kıskanılacak kadar başarılı olmak mı? Sağlıklı olmak mı? Hangisi?

Yaşamak, sağlık, para, başarı... Sevgi ve mutluluğu da unutmamak gerek tabii. Şimdi bunların hepsine sahip olduğunuzu düşünün. Kendi adınıza tüm beklentilerinizi gerçekleştirebilirsiniz artık. Her şeyiniz var çünkü. Peki ya kendi beklentileriniz devletin beklentilerine dönüşürse? Ya sahip olmak istediğiniz şeyler devletin elinde sınırlı kalırsa? İşte orada devreye siz gireceksiniz. Siz yardım edeceksiniz, destek alacaksınız. Çünkü hayallerinizi aranızda bırakmamalısınız. En çok istediğiniz şeylere güle güle dememelisiniz. Bu mutluluğa çok yakınken; bu kadar basitken çözümler; umutlarınız askıda kalmamalı.

Düzenli şekilde vergi veren bir Türk Halkı düşünün, sonra da kalkınmış bir Türkiye. Yaşamak ne kadar güzel ve anlamlı olurdu değil mi? İstediklerini bulamayan bir ulusun ülkesine ne kadar faydası olur sizce? Devlet ne kadar kalkınabilir, insanlar ne kadar mutlu yaşayabilir söyleyin. Bırakın yaşamayı, huzur içinde ölemezler bile bence.

Bizler şimdiye kadar hep gerçekleşmemiş hayallerimizin, kaybolup gitmiş umutlarımızın, harcanıp gitmiş ömrümüzün sorumlusunun devlet olduğunu düşündük ve düşünmeye devam edeceğiz. Neden peki? Neden hep devlet? İstiyoruz, bekliyoruz peki neden hiç destek olmuyoruz? Beklentilerimizin sorumlusu devlet değil ki. Devlet bizimle var, bizim yardımımızla ayakta ve destek olmadığımız an o da bize destek olamaz. Devlet biziz. Bizim paralarımız. Ödediğimiz vergilerimiz ve özlediğimiz sevgilimiz de sadece ve sadece hayallerimiz.

Askerlik vatan borcu derler. Vergi vermek de devlet borcu o zaman. 15 ay gibi bir süre değil onların bizden istediği, 1 aylık harcadığımız mesela sadece "Vergi" derler, "Yol, su, elektrik" derler, "size geri döner" derler. Evet döner. Dönüyor da zaten. Temiz bir çevre istiyoruz, oynamak için güzel parklar, piknik yapmak için geniş ormanlar, yürümek için kaldırımlar... Ama sadece istiyoruz. Destek olmalıyız ülkemize. Devletimize yardımcı olmalıyız.

Her şey bizim için, umutlarımız için. Vergi vermek vatan borcu bunu unutmayın! Yatırım yapmadığımız her gün, umutları söndürdüğünüz bir gündür. Devletimize sahip çıkalım. Çünkü biz devletiz, devlet ise vergilerimiz.

Birgöl ACAR
Kadriye Çalık Anadolu Lisesi - 10/D

VERGİ

Vergi, birlik ve beraberlik içerisinde yaşamının ve vatandaş olmanın getirdiği sorumluluklardan biridir.

Devleti bir çarka benzetirsek bu çarkı döndüren halkın verdiği vergilerdir. Nasıl askerlik yaparak ülkemizi koruyorsak vergi vererek de ülkemizin kalkınmasına yardımcı oluruz.

Anayasanın bize sağladığı bazı hak ve hürriyetler vardır. Bu hak ve hürriyetlerden yararlanmak sadece istemekle olmaz, devletin bu hak ve hürriyetleri yerine getirebilmesi için bizim desteğimize ihtiyacı vardır. Bu desteği de vergi vererek sağlarız. Oturduğumuz sıra, yürüdüğümüz yol, eğitim gördüğümüz okul bunlar verdiğimiz vergilerin bize bir dönüşümüdür. Nasıl zekât canımızın, malımızın borcuysa vergi de huzurlu ve özgür bir yaşamın karşılığıdır.

Sosyal ve kültürel değerler bir devletin kalkınması için yeterli değildir, bunların yanında paraya da ihtiyaç vardır. Devlet hazinesinin büyük bir bölümünü vergiler oluşturur.

Kazandığımız para sadece bize yarar sağlar ama kazandığımız parayla verdiğimiz vergiler ise başta devlete sonra topluma yarar sağlar.

Vergi ülkemizi çağdaş medeniyetler seviyesine ulaştırmada ki en önemli basamaktır.

Bu yüce bayrağın gölgesi altında bizim özgür bir hayat yaşamamızı sağlayan bu devlete vergiyi bir borç bilmeliyiz.

Fatma KILIÇ
Muş Lisesi - FEN 11/A

GECEYE GÜNAYDIN

Dünya dönüşünü tamamladığı zaman, bir gün geçmiş olur. Bir günün bir kısmı karanlığa, bir kısmı aydınlığa, bu arada Dünya'nın bir kısmı da karanlığa mahkum olur. Bunu değiştirebilmek mümkün değildir. (Ay ve Güneş tutulmaları gibi, istisnai durumlar dışında) Ancak; insanlık karanlıkta kalmaya, umutsuz ve mutsuz yarınlar yaşamaya mahkum değildir. Varsa bir mahkumiyetimiz; o da yaşamakla hükümlü olduğumuzdur. Yaşamak sadece nefes almak ise bitkiler de nefes alıyor. Yaşamının gereği, kendine ve çevrene faydalı olmak ise, çevredekiler halkın ise, halk olmanın gereği ayakta dimdik durabilmektir. Bunun da sağlanabilmesi için vergi verilmelidir.

Kim ister, ülkesi karanlıkta kalsın?

Kim ister, insanlar insanlıktan çıksın?

Varsa devletini seven, görevini yapsın!

Vergi vermekten kaçınmasın!

Ulusların en yücresi olmuşuz azmimizle. Sebebi; sevdik, seviyoruz, seveceğiz birbirimizi... Kenetlenmiş insanları kimse ayıramaz birbirinden... Milli bütünlüğü sadece sevgi sağlamaz

biliyoruz. Çünkü bir devlet güçlüyse, ekonomik yönü bunda çok önemli bir etkidir. Ezilmemek için, karanlığa mahkûm olmamak için diğer devletlerden farklı olmak gerekir. Herkes karanlığa mahkûm olmamak için diğer devletlerden farklı olmak gerekir. Herkes karanlığa mahkûm olmayı kabullenmişken biz gecede gündüzü yaşamalıyız. Eğer vergi veren zümreye mensup olursak, yürüttüğümüz yolların, aldığımız havanın hakkını vermiş oluruz. Kendimizi toplumumuza faydalı bir birey olarak hissetmek, ana olmak kadar kutsal sayılır. Muhtaçtır yavru, annesine büyümek için; muhtacız vergiye, mutlu yaşamak için. Ezilmek istemiyorsak, başka egemenliklerin altında, hüküm giymek istemiyorsak haklı olduğumuz yerde, o zaman devletimizi güçlendirmeliyiz elimizden geldiğince.

Bazılarının yürüyeceği yol yokken, kaldırımlarımızın kıymetini bilmiyoruz. Acındırmak değil maksadım, zaten çıkıp bakarsanız dışarı gece de olsa gündüz de olsa sefalet aynı. Geceler karanlığıyla kapatsa da bazı acıları, bazıları gecede de görülme mahkûm olmalı. Bu yüzden görevlerimizi yerine getirmeli, alarm kurulmasa bile zamanında uyanmalıyız!

Dilara TEZCAN
Özel Altınyıldız Fen Lisesi - FEN 10/A

VERGİ VERMEK GEREK

Bir vatan düşünün; her yer karanlık, bir ses yok. İnsan insana dargın, küskün. Öyle bir vatan ki birbirine bakan her çift gözde bir düşmanlık, bir uzaklık... Neler sebep olabilir bu ayrılıklara? Belki sınıf farkı, belki düşünce arttığı. Yani bir yerlerde dengeler bozursa korkulan oluyor. Dengeleri yerine getirmese bizim elimizde.

Vergi vermek; devletin gerçek ya da tüzel kişilere karşı yüklediği ekonomik sorumluluktur. Ama her şeyden önce, bir tarafta sıcak uykularında, öte yanda dar sokaklarda kaybolmuş iki insan, ya da biri bolluğun içinde yatan diğeri borç batağına batan iki aile reisi, belki de gülen bir çift göz ve ağlayan dudaklar arasında kurulan bir köprüdür vergi.

Aynı kaderle doğamıyor insanlar. Kimisi var ki sıcak bir tas çorbaya, bir odaya muhtaç. Kimisi hasta, mağdur, perişan... Devlet kadar bizim de sorumluluğumuz onlar için elimizden geleni yapmak. Düşünmeli bunları insan. Düşünmeli ki anlasın, düşünmeli ki verdiği verginin ne yüzlere tebessüm olduğunu, ne kalplere huzurla konduğunu bilsin.

Bu millete yol lazım, hastane, köprü, sığınma evi, okul, kütüphane lazım. Bu devlet yetişmekte olan bir devlet. Bize şimdi, onun tadını duymak değil, aydınlık bir gelecek gerek, okul

gerek, okutulmak gerek. El ele vermeli herkes. Vergisini aksatmamalı, geleceğin tüneline kurup hayatlar kurtarmalı, mutluluklar tadıp baştan yazmalı kötü kaderleri. Bizler, topraklarımız üzerine basıp geçen her Türk'e muhtacı. Olmamalı göz göre göre ölümler, köprüler yıkılmamalı, yollara güvenebilmeliyiz. Kazancımızdan vereceğimiz her vergi bunların gerçekleşmesine olanak sağlayacaktır. Verilen vergi bizden giden değil, bize gelmesi garanti altında olan her iyi hizmettir. Bu bilinmeli, her vatandaşımız farkında olmalı devlete verdiği vergiden kendine ve insanlığa düşenin.

Bu devlet bizim, bu millet biziz. Ne zorluklarla kurulduğu bilinerek ayakta tutulmalı Türkiye Cumhuriyeti! Söz verdik biz şanlı tarihe. Daha yol var aşılması gereken. Medeniyete giden her adımda biz devletimize, devletimiz de bize muhtaç. Çünkü beraber yürütüyoruz bu yollarda. Devletimizin gerçekleştirdiği güzel olan her şeyde bir tuzumuz olmalı.

Vergi vermek şart. Dünya malını yanımızda götüremeyeceğiz ölürken. O halde fırsatımız varken kullanalım onu, değerlendirelim. Verelim vergimizi hem yüzler gülümsetelim, mutlu edelim herkesi kendimiz gibi, hem bekleyelim devletimizden gelecek her güzel hizmeti!

Şükran KİRAZCI
Cumhuriyet Lisesi

BİR DAMLA KAN

Yaşıyoruz işte hepimiz. Amaçlarımız, hedeflerimiz ve sorumluluklarımızla yaşıyoruz. Aslında sahip olduğumuz her şeyin sorumlusuyuz.

Bir şeye sahip olmak yetmiyor, her şeyinle ona bağlanacak-sın, adayacaksın kendini ona. İşte ancak o zaman o da sana değer veriyor.

Kutsal olmalı sevgin. Bunu bilmeli ki o da senin için bir şeylerini feda edebilsin.

İşte vatanını da böyle sevmeli, böyle korumalısın. Onun için akacak bir damla kanın, bir karış toprağını kurtarıyorsa feda edeceksin kendini ana, teslim olacaksın.

O da kurtardığın, senin kurtardığın bir yığın insanı barındıracak, koruyacak. Koruyacak ki ruhun huzur bulacak. Seyredeceksin onları uzaklardan. Mutluluğun sığmayacak yüreğine.

Sonra bir ülkenin kalkınışını, başkaldırısını göreceksin. Anlayacaksın ki, akıttığın her damla kan, belki de hiçbir zaman yıkılamayacak bir sur çekmiş vatanın etrafına. Artık için rahat.

İşte, geçmişteki milyonlarca şehidimiz böyle, vatani için hiç tereddüt etmeden canını feda edebiliyorsa. Bilmelisin ki hepsinin ruhu, seyrediyor seni, neler feda edebileceğini.

Onlar için bu kadar değerli olan vatanları senin için de değerli mi? Neyini feda ediyorsun ona karşı? Sence onlara bir vicdan borcun yok mu?

Bir kalkınışı, senin de katkının bulunduğu bir kalkınışı seyretmek insana ne kadar haz verir anlayacaksın belki bedeninin bir gün yok olup da ruhunla baş başa kaldığında.

İşte bu hazzı sana hissettirecek şey de vergilerindir. Zaten vatanın için feda edebileceğinin en büyük şey canın.

Ama şimdi öyle bir zaman ve mekâdasın ki senin canına değil, parana ihtiyaç var. Eğer vicdan borcunu en iyi şekilde ödemek istiyorsan hem kendin, hem de vatanın için paranı feda edeceksin.

Senin verdiği vergiyle topluma bir kişi daha kazandırılıyorsa için rahat olmalı. Artık sen de bir kat daha uzattın suru.

Bilmelisin ki verdiği her kuruş, yaşadığın yeri bir kat daha zenginleştirecek, kalkındırarak.

Sen görevini yaptın. Ruhun artık kuş gibi hafif. Şimdi seyretme zamanı sende.

Sıra sonrakilerde. Ümitle tamamlanmasını beklediğin surların devamını umarım onlar getirir.

Songül AYDINHAN
Ordu Cumhuriyet Lisesi - 11/B

DAMLAYA DAMLAYA GÖL OLUR

Vergi, elimizdeki bir malın karşılığında düzenli olarak devlete ödediğimiz ve yine hizmet olarak bize geri dönen, haklıyla haksız birbirinden ayıran ve her insanın ödemesi zorunlu olan bir para miktarıdır.

Vergi vermek her vatandaşın görevidir. Bu yüzden de bu kavram bütün toplumu yakından ilgilendirir. Eğer bizler vergilerimizi vermez, toplum olarak üzerimize düşen bu görevi yerine getirmezsek bunun zararı yine bize döner. Çünkü bizim devlete ödediğimiz paralar yine bizim yararımıza olacak bir biçimde okullara, memurlara, yardıma muhtaçlara verilerek hizmete dönüşür.

Bazı insanlar vardır ki bu sorumluluğunu yerine getirmek istemez. Vergiyi boşuna verdiğini söyler; ama şunu bilmelidir ki kendisinin yapmadığı bir şeyi başkasından beklemesi büyük hata olur.

Bir bireyin bunu yapması zor değildir; çünkü o sadece suyu açacak ve bir damla akıtacak, vergi vermesi gereken her insanın bunu yapmasıyla suyun altındaki kap dolacak ve bu damlaların her biri başka bir insanın damarlarında hayat bulacak. İş bu kadar basit. Sadece elini vicdanına koyup toplumdaki bu düzenin nasıl yürüdüğünü düşünmek gerekiyor.

Bugün çok zor şartlar altında bile vergisini veren, vatan-

daşlık görevini yerine getiren bilinçli insanlar var. Ama diğer tarafta durumu çok iyi, malının hesabını bilmeyen ve servetini her gün katladığı halde vergi kaçırانlarımızda var. Çünkü onlar biraz da mevkilerinden yararlanıp servetlerinin üstüne biraz daha koymaya çalışan insanlar...

Ben bu duruma kendi hayatımdan bir örnek vermek istiyorum. Bizim kendimize ait ticari olarak çalışan, yani yolcu taşıyan, bir aracımız vardı ve haliyle düzenli olarak vergisinin verilmesi gerekiyordu. O zamanlar tüm gelirimiz o aracın kazancıydı. O kazanırsa biz de yiyorduk; ama kazanamazsa o güzel görünen şeyler artık karanlık yüzünü göstermeye başlıyordu.

Köyde oturduğumuz için kış mevsiminde yollar kapalı oluyor, dolayısıyla da babam çalışmıyordu. Biz kendimiz yine idare etmeye çalışıyorduk ama hazıra dağ dayanmıyordu. Gelirimiz azalmıştı. Üstelik arabanın vergi günü yaklaşmıştı ve arabamız çalışıp para kazanmadığı için bu parayı bulmakta epey zorlandık; ama bir şekilde vergiyi ödemek zorundaydık. Çünkü herkes bizim gibi bir mazeret gösterse bütün düzen bozulur kimse vergisini vermezdi.

Onun için bizde elimizden geleni yaptık. Bir şekilde borç bulduk ve babam vergiyi ödedi. Bu sıkıntıdan kurtulduğumuza çok sevindik ve kimseye borçlu kalmamanın, vatandaşlık kuvarlarına uymanın mutluluğunu yaşadık.

Bunlara rağmen maddiyatı iyi olup da vergi kaçırınlar var. Aslında bu insanlar konuşmaya gelince mangalda kül bırakmayanlardan. Ama gerçekler bir güneş gibi ortalığı aydınlatınca kendilerini savunmaya çalışıyorlar. Bu tip insanlar maddi ve manevi yönden küçümsedikleri kişileri vergi konusunda örnek almalıdırlar.

Toplumdaki herkesin bu sorumluluğunu yerine getirmesi için öncelikle, ön planda olan insanların bunu yapması gerekiyor. Boşuna dememişler: “Balık baştan kokar” diye. Baştakiler

ne yaparsa toplum da onları örnek alır. İyi bir örnek olmak için de vergileri vermek gerekir.

Sonuç olarak vergi vermenin insanın bir vazifesi olduğu ve düzenli olarak ödenmesi gerektiği anlaşılıyor. Zaten kendini bilen her insan bu görevini yerine getirir; çünkü vergi vermek herkesin görevidir. Bizler bunu kavrayıp uygularsak ve başkalarının da buna özendirirsek insanlığın özüne girmişiz demektir.

Bütün insanların vergisini ödemesi dileğiyle...

MİLLİ BİLİNCİN SEMBOLU OLARAK VERGİ

Tarihimizle övünüyoruz, peki buna hakkımız var mı? Millet olarak devletimize, aslında kendimize, karşı sorumluluklarımızı yerine getiriyor muyuz?

Beş yüz yıl önce devletlerarasındaki kıyas, askeri güce göreydi. Biz de Türk milleti olarak “ordu millet” idik ve savaşma işini çok iyi yapıyorduk. Hal böyle olunca, biz de çağın güçlü devletiydik. Devletimizin askere ihtiyacı vardı tebaa olarak biz de bunu sağlıyorduk. Bir yönüyle, devlete karşı olan sorumluluğumuzu yerine getiriyorduk. Sonucunda hem devletimiz güçlü oluyor hem de biz huzur ve refah içinde yaşıyorduk. Peki, şimdi ne oldu da çağın gerisinde kaldık?

Değişen dünyaya ayak uyduramadık. Devletler artık, ekonomik güçleriyle kıyaslanıyorlar. Güçlü olmak istiyorsak ekono-

mimizi güçlendirmeliyiz. Devletimiz artık bizden bunu istiyor. Bunu da en iyi vergimizi vererek yapabiliriz. Düşünün, hırsız size “ya paran ya canın” dediğinde hanginiz canını veriyor? Beş yüz yıl önce canımızı veren biz, şimdi paramızı vermeyen de. Bu nasıl bir çelişkidir ki bir ülkeyi gelişmekten, güçlenmekten mahrum ediyor. Bizim milli bilincimiz sadece bıçak kemiğe dayandığı zaman mı var?

Milletin parasını çalan, haram paraya el uzatan insanlar her zaman vardı ve maalesef olacak da. Ama devletini ve milletini bu kadar az düşünen, milli bilincini kaybetmiş, kendi çıkarlarını milletin çıkarlarından üstün tutan ilk nesil bizleriz.

Şahsi çıkarlarımızı değil ortak çıkarlarımızı önde tutalım, bunun ilk adımı vergi vermektir.

Kemal KURT
19 Mayıs Lisesi - 10/TM

CAN'IMIZ SAĞOLSUN

Bir ülkenin kalkınabilmesi ve ilerlemesi yolunda vatandaşlara önemli sorumluluklar düşer. Nasıl devletin vatandaşına karşı sorumlulukları varsa vatandaşında devletine karşı taşıdığı sorumlulukları vardı. Vergi vermek gibi...

Vergi, sınıflarımızda, sıcak ve huzurlu bir ortamda özgür bir biçimde ders işliyor olmamızın bir bedelidir. Rahat bir yaşamın, gösterilen hizmetin karşılığıdır.

Vergi vermek bir vatandaşlık gereği olduğu gibi aynı zamanda ahlaki bir gerekliliktir. Verilen vergilerin kendisine karşı hizmet olarak döndüğünü gören insan, ki görmemek mümkün değil, devletine karşı bu sorumluluğundan kaçmamalıdır.

Vergisini tam olarak ödemeyen, vatandaşlık görevlerini yerine getirmeyen kimseler devletten hizmet beklememelidirler. Bu kimseler ülkelerinin geleceğinden, aynı zamanda kendi evlatlarının geleceklerinden çalmaktadırlar.

Unutmayalım ki; ağaç sulanmadan büyüyemez. Bu yüzden kimse su vermeden bu ağacın yeşermesini serpilmesini beklemesin.

Yine günümüzdeki gibi genellikle memur, işçi kesimi vergisini gücünün son damlasına kadar öderken büyük paralar kazanan insanların bu görevlerini yerine getirmemek konusunda gösterdikleri hassasiyet büyük ve içler acısı...

Bu ülkede huzur içerisinde yaşayan yüksek meblağlar kazanan ve de kazandığı miktarı daha az gösteren, ülkesinden birkaç kuruşu esirgeyen kimselerin bu ülkeyi satan vatan hainlerinden ne farkı vardır ki?

Ödenen vergilerle okuma aşkıyla yanan yürüklerin kitap, defter, okul ihtiyacı henüz yol gitmemiş köylerin yol, hastane ihtiyacı giderilmektedir.

Kaçırılan her kuruş; eğitim alabilmek için tutuşan yüreklere vurulan bir sille, hayat yolunda ayakta kalabilmek için çalışan milletime atılan bir çelmedir.

Bize düşen görev ülkemizde hizmet ulaşmadık bir karış toprak kalmayınca kadar alın teri dökmektir. İnsanımız hizmet beklerken kendi menfaatlerini milletimizin menfaatlerinin üstünde tutan kimseler vatandaşlık bilincine erememiş insanlardır.

Devletimiz vergi kaçırın kişiler için caydırıcı cezalar getirmelidir. Bu insanların bizlerin, analarımızın, babalarımızın cebindeki paraları çalmasına için verilmemelidir.

Kimsenin bu ülkeyi sömürmesine ve bu ülkenin ilerlemesi yolunda engel teşkil etmesine göz yumulmamalıdır. Vergi vermek gibi önemli görevlerin yerine getirilmesi bilincinin çocuklara küçük yaşta aşılması gerekir. Çünkü gelecek, küçük yaşlarda öğrenilen ve kazanılan davranışlar temeli üzerinde yükselir.

Biz vatandaşlar için devlet can, devlet için vergi ise kalp demektir. Canın hayatta kalabilmesi için kalbin atmaya devam etmesi gerekir. Kalbe giden damarlardan birinde oluşan tıkanıklık hayatı riske sokar.

Yaşamak ve yaşatmak için...

Nebahat ONAR
Kurtalan Ç.P. Lisesi

VERGİ

Vergi, halkın görevlerinden biri olup, geri dönüşümlü para alışverişidir. Devletin halka hizmet görevini gerçekleştirme sebebiyle sermayeye ihtiyaç duyduğundan kaynaklarından faydalanır. Halka hizmet faktörünün gerçekleşebilmesi için başka bir kaynak olan vergiden istifade eder. Devlete ödenen paralar boşa gitmemekle beraber halka hizmet olarak sunulur. Yani kişiler ödedikleri vergiyi kendisinin bireysel olarak başaramayacağı kitlesel nitelikte ve başlıca gereksinimlerinden olan okul, hastane, sosyal tesisler, kültür alanlarında işlenmiş olan paralarını geri alırlar. Vatandaşlık görevlerinden biri olan ve kesin sorumluluğu olan vergiyi ödemedikleri takdirde devlet vatandaşa uygun yaşama standardı tanıyamayacak ve ilerleme yolunda geri kaldığı için mutlak kalkınma sağlanamayacak.

Vergi ülkenin gelir kaynaklarından biridir. Nakit olarak verilen ve ilerleme yolunda güçlü birer silah olarak başka milletlere karşı potansiyel bir enerjiye dönüşebilir. Ne yazık ki günümüzde vergi, amaçlarından saptanmış bir şekilde kişiler

tarafından suistimal edilmektedir. Suistimal örneği olan vergi kaçakçılığı artmakla birlikte devletin unsurlarından vatandaşın haklarını taciz etmektedirler. Devlet ve duyarlı vatandaş tarafından bunun önüne geçilmesi halinde millete daha fazla yarar sağlanacaktır, gelişmişliğin önündeki bir duvar da yıkılacaktır.

Devletin tamamı, başka bir deyişle vatandaş, vergilerini vermekte yükümlü olduğu gibi, devlet yönetimi başındakiler de halkı ödeyebileceği kadar vergiye tabi tutması gerekmektedir. Günümüz Türkiye’de halkın ufacak ihtiyaçlarını karşılamasında vergi ile sorumlu olması verginin de niteliğini düşündürmektedir. Dahası kişiler daha fazla alanda vergi ödedikleri zaman, yıpranır, başka vergilerden kaçır duruma gelir. Nihayetinde vatandaşlık görevlerini yerine getiremez, fakirleşir.

Milletin dar sahada sorumlu olduğu vergi görevini yerine getirmesi, devlet yönetenlerinin vergiyi hizmet olarak halka sunması ve vergi kaçakçılığın önüne geçilmesi vergi kavramını asıl amacına kavuşturacaktır.

Melike ÇİÇEK

ÇOCUKLARIN GELECEĞİNİ ÇALMAYIN!

İnsanoğlu ateşini buldu. Ateşle toprağı buluşturdu, madeni yoğurdu. Toprak ve maden insana kap kaçak, silah oldu. Toprağı işlemeyi keşfeden insan, en verimli en zengin toprakları bulup topluluklar halinde yerleşik hayata geçti. Çağlar boyu tek yaşayan insan aslını oluşturan toprak sayesinde bir araya gelip topluluk oldu. Topluluklar büyüdü millet oldu.

Milletler ortaya çıktıkça ihtiyaçlar da büyüdü. İhtiyaçları giderecek toplum düzenini sağlayacak bir güce gereksinim duyuldu. İlk yönetimler, kanunlar işte böyle ortaya çıktı. Onlar kanunları uygulamakla görevi idi. Çağlar boyu yönetimler, şekil ve isim değiştirdiler. Değişmeyen yapıtaşını ise her yönetimin toplum ihtiyaçlarını gidermek için belli kurallara bağladığı bir vergi geliri sisteminin olmasıdır.

Günümüzde yönetim devlet otoritesi tarafından gerçekleşmektedir. Devlet, toplumun ihtiyaçlarını gidermek için hizmet vermekle yükümlüdür. Toplumunu oluşturan birey yani vatandaş, hizmetten yararlanmak için gelir durumuna göre aldığı hizmet aldığı hizmet ölçüsünde bir bedel öder. Devlet, bu bedelin bir kısmını katma değer vergisi olarak alır. Bu vergi, bir başka hizmet için devlet kasasında yani hazinede toplanır.

Ben bir vatandaş olarak devletin ürettiği elektrikten, kapıma kadar getirdiği sudan, alt yapıdan, yoldan, köprüden, okuldan, hastaneden vs. yararlanıyorum. Aldığım hizmet karşılığında bir bedel ödüyorum. Örneğin; elektrik faturamda ödediğim bedelin

bir kısmını vergi. İşte o vergi, belki elektriğı olmayan bir köye ışık olarak gidecek. Verdiğim çöp vergisi sayesinde sokağım temiz kalacak. Alışverişlerimde aldığım fişler sayesinde üretici ve satıcı sağladıkları kârdan devlete vergi adı altında pay verecek. Bu şekilde hazinem sürekli bir geliri olmuş olacak. Bu gelir sayesinde yeni köprüler, barajlar, okullar, hastaneler, çocuk parkları vb. yapılacak. Vatandaşın verdiği vergiler vatandaşın hizmet olarak geri dönmüş olacak.

Devlet vergilerin düzenli ve adil bir şekilde toplanması için yasalar koymuştur. Bu yasaları hiçe sayan, akıllı geçinen bazı kimseler türlü dolaplar çevirip kılıflar uydurarak vergi vermemektedir. Yalan beyanlarla gelirini az gösterip az vergi verenler veya hiç vermeyenler beyanlarının aksine servetlerine servet katmaktadırlar. Milyonların hakkını gasp edenler vergi kaçırmakla açıkça hırsızlık yapmaktadır. Yaptıkları hırsızlığın çocuklarının gideceğı okulun tuğlasını çalmaktan hiçbir farkı yok. Yani hem kendi çocuğunun hem de diğer çocukların hakkını gasp etmiş oluyor.

Sen, çocuğunun geleceğini çalan vatandaş! Daha dün yetimhanede ki bir çocuğun ekmeğini çaldın. Akşam bayat diye tutun, bir de çöpe attın. Diğer çaldıklarını da anlamsız eğlenceler için pervasızca harcadın. İsrrafta sınır tanımadın. Hak hukuk gözetmedin. Hesapsızca harcamayı mutluluk sandın. Hangi yolla olursa olsun para kazanmayı akıllılık, devletten kaçırmayı kar saydın. Vergi vermeyi ise enayilik...

Oysaki görmedin güzeli, göremedin!..

Verdiğimiz vergi, belki bir avuç kum olacak. O kum azgın bir nehir üzerine köprü olacak. O köprü öğretmensiz, doktorsuz bir köyü okula, hastaneye bağlanacak.

Belki de bir tuğla olacak. Bir okulun duvarına örülecek. Yeni nesiller o kutsal yerde yetişecek. Tarihini öğrenecek, geleceğin doktoru, öğretmeni orada yetişecek. Kim bilir? Yaşlılık da ağrımı dindirecek doktor benim de tuğlamın olduğu o okulda

okumuştur. Çorbada tuzu bulunmanın haklı onurunu yaşamak varken neden köprünün kumunu, okulun tuğlasını, yetimin ekmeğini, çocuklarımızın geleceğini çalalım? Hiç yapanın yanına kar kaldığı görülmüş müdür?

Bizler bilinçli birer vatandaş olarak vergilerimizi ödemeliyiz. Vergi kaçırانların ekmeğine yağ sürmemek için alışverişlerimizde fiş istemeyi unutmayalım, Unutmayın! Vergi kaçırانlarla vergi kaçırmaya sebep olan arasında fark yoktur. Çocuklarımızın geleceğini çalmayalım.

Fatma YARLI
Sivas Anadolu Lisesi - 9/A

VATAN: ANAMIZ DEVLET: BABABIZ VERGİ: VEFA BORCUMUZ

Kelimelerin bir sihirli yanı, söyleyenleri çepeçevre saran bir tılsımı olduğuna inananlardanım. Aşk deyince sevda deyince ölümüne bağlılığı, anne deyince sonsuz fedakârlığı ve uçsuz bucaksız bir sevgiyi, umut deyince hayatın her şeye rağmen devam ettiğini düşünür ve bu kelimelerin arkasında saklı duran dünyayı içimde hissedirim.

Bazı kelimelerin ise ağırlığı o kadar fazla, sorumluluğu o kadar büyüktür ki söylenişi ve anlam inceliği bir yana, o kelimenin sağladığı katkı büyük bir geleneği ve birikimi de tesis eder.

Vatan kelimesi, devlet kelimesi, bayrak kelimesi hep birbiriyle iç içe olan kelimelerdir. Uğrunda her şeyimizi feda etmekten geri durmayacağımız, bağrında “binlerce kefensiz yatana” kucak açmış kutsal beldedir vatanımız.

Onun yücelip yükselmesi için, devamı için kurulmuş bir sistem olan devlet ve bağımsızlığımızı temsil eden ve bizi millet olarak bir arada tutan, gölgesine sığındığımız kutsal bir varlık olan bayrak da söylenince içimize bir gurur atmosferi sunar. Devlet baba vatan anamızdır. Bunu asırlarca böyle söyleye gelmiştir ceddimiz. “Ya devlet başa ya kuzgun leşe” diyerek onun yerinin tartışılmaz olduğu hafızalarımıza nakış nakış işlemişlerdir.

Asırlara meydan okuyan Şeyh Edibali'nin Osman Gazi'ye nasihatinde: “Halkına hizmet ek ki devlet yücelsin” diyerek

onun varlığının et ile kemik gibi olduğunu işaret etmiştir. Devlet de hizmet edilenlerce yüceltilir. Ona hizmetin ilk numunesi de kazancımızdaki en büyük pay sahibi olan devletimizi unutmamaktır. Nasıl mı?

Bir çocuk geliyor aklıma. Annesinin şefkati, babasının kol kanat germesiyle hayata tutunacak bir çocuk... Büyüyüp ayakları üzerinde durabilen, hayatını devam ettirebilen, sorumluluk alabilen ve topluma hizmet edebilen biri haline gelinceye kadar geçen süre uzun bu sürecin ismi olan hayat ise çetindir. Her ne görmüşse ne bilmişse kadir kıymet bilen bir duruşla onları takdir eder ve onların vesilesi olan her şeye vefa borcu taşır gönlünde. Hayat durmadan akan bir nehir gibi akıp geçmiş; çocuklar büyümüş genç olmuş, gençler kocamıştır. Şimdi ise o annesine merhamet sunacak, babasına dal kol olacaktır. Evlat, bu görevi kutsal bilip onları el üstünde tıpkı kendisine yapıldığı gibi tutarak ömürlerinin son demlerini huzurlu bir şekilde geçirmelerini sağlayacaktır. Bu, bayrak yarışı gibi böyle devam edecektir.

Devlet de kendisi için “olmazsa olmaz” unsuru halkına teşebbüs hürriyeti verecek, onların hayatlarının akışını kolaylaştıracak, onların her yönüyle daha kazançlı olmaları için uygun ortamı hazırlayacak, tıpkı ebeveynlerin çocuklarına yaptığı gibi büyümelerine zemin hazırlayacak ve onları ihya edecektir. Gelişen fert gelişen devleti müjdeleyecektir. Devlet de baş üstünde tutulacaktır.

Kendisine emek vererek ömrünü vakfeden ebeveynler gibi kalkınan kişi ve kurumların devletini unutmayıp ona olan borcunu ödemesi kutsal bir iştir. İnsanın ve kurumların devleti sevmesi sözle değil icraatla olur. Bunun en önemli göstergesi de vergi ödemektir. Vergi devlete karşı “sen benim babamsın, sen beni bugünle getirdin, benim kalkınmamı sağladın, seni yüceltmek benim asli görevim” diyebilmenin sembolüdür. Vatani seven ona gönlünü vererek vatandaş olan herkesin söylemesi gereken bir sözdür.

Devlet, verilen vergilerle daha çok hizmet üretecek, daha fazla vatandaşa emek verebilecektir. Gelişen devlet uluslararası düzeyde saygınlık elde ederek daha müreffeh bir halk oluşturur.

Tüm yönleriyle güçlü bir devlet payidar olmanın da garantisini elinde bulundurur. Her vatandaş kazancı nispetinde devlete olan borcunu ödemeli, bunu yaparken gönlü bir huzurla dolu olmalıdır. Çünkü devlet yücelirse halk da yücelir, devlet kalkınması halk da yerinde sayar.

Vergilendirilmiş kazanç bunun için kutsaldır.

Yurdumuz ve insanımız için,

Vergimizi vermeli

Vermeyeni yermeli ve bu devlet için her şeyimizi sermeliyiz yoluna.

Ayşe YELKAYA

Ahmet Dinçer Anadolu Lisesi - 10 FEN A

VERGİLENDİRİLMİŞ KAZANÇ KUTSALDIR

Vergiye, devletin gerçek ve tüzel kişilere yüklediği ekonomik yükümlülük olarak tanımlayabiliriz.

İnsanoğlu, var oluşundan bugüne dek her şeyin en iyisini istemiştir. Buna bağlı olarak toplumların güçlü bir devlet yapısına sahip olma istekleri, isteklerin en başında gelir. Güçlü bir devlet yapısına sahip olan toplumlar, el ele vermiş milletlerden oluşur. Böyle toplumların, güçlü bir yapıya sahip olmasının altında ekonomisinin iyi olması saklıdır. Bunlar devlete karşı üstlerine düşün vergi verme görevini yerine getiren milletlerdir.

Devletin bizlere yüklediği vergi verme yükümlülüğünün asıl işlevi, devlet harcamalarını karşılayarak elektrik, yol, su, sağlık, eğitim gibi alt yapı hizmetlerine sağlamaktır. Bu durum benzerini, yaşadığımız doğal çevrede de birebir görebilmekteyiz. Doğadaki ekolojik döngü, bu duruma örnek olarak verilebilir. Ormanları yakıp, serinlik isteme hakkına sahip olunmayacağı gibi, vergi vermiyip devletten yarar sağlama hakkına sahip olunmaz. Eğer yaşadığımız ülkede devlet sana iş, barınma, sağlık gibi olanakları sağlamışsa, bunların vergisini vermen senin hem insan olarak, hem de o devletin vatandaşı olarak yapman gereken görevlerdendir. Atasözlerimizden olan “Emek olmadan, yemek olmaz” sözü bu konuyu destekleyen öğütlerdendir.

Devlete vermiş olduğumuz vergiler, bir kayıp olarak değil, geleceği yapılmış bir yatırım olarak değerlendirilmelidir. Her bireyin, bu konuda üstüne düşen görevi dürüstçe yerine getirdiği düşünülürse, işte o zaman yaşam yanılmaya gerçekten değer bir hale dönüşebilir.

Gelişmiş toplumlar, tıpkı bir çamaşır ipine iki ucundan mandallarla tutturulmuş elbiseye benzetilebilir. Burada elbiseyi devlete,

mandalları ise millete benzetirsek, devlet milleti sayesinde, yıkılmadan en iyi şekilde ayakta durabilir. İyi bir mandal, çamaşırının lekelenmesine izin vermeyeceği gibi, iyi bir vatandaş da, vergi verme yükümlülüğünü yerine getirerek mandal gibi koruyucu bir nitelik kazanabilir. Dolayısıyla “iyi bir devletim” diyebilmek için; “iyi bir milletim var” diyebilmek gerekir.

Devlet, bireyleri zora sokmadan, her bireyin bütçesine göre vergi alma yoluna gitmiştir. Dolaylı ve dolaysız yoldan alınan bu vergiler, yine devletin en önemli gücü olan ekonomik gücü ile doğru orantılıdır. Bu konuda, Mustafa Kemal Atatürk bir sözünde şöyle demiştir. “Siyasi, askeri zaferlerle taçlandırılmazlarsa meydana gelen zafer devamlı olmaz; az zamanda söner. Bu sözden de anlaşılacağı gibi güçlü bir devlet, ekonomik gücü ağır basan devlet demektir. Bu da vereceğimiz vergilerle mümkündür. Görüldüğü gibi, bu yapıyı oluşturmada vatandaşa düşen görev sanıldığı kadar ağır ve altından kalkılmaz bir yük değildir.

Dilini; düşüncelerimizi ifade etmek için kullandığımız, vatanında barındığımız, yiyeceklerini tükettiğimiz, askeri gücünden dolayı korunduğumuzu bildiğimiz daha birçok hizmetinden yararlandığımız bir ülkemiz varsa, bu ülkeyi ayakta tutmak hepimizin en temel görevidir. Bu sahip olduğumuz varlığı kaybetmemenin en iyi yolu, ekonomiyi sağlam tutmaktır.

Atatürk’ün; “Vatandaş olan bir kişinin, verginin kalkabileceğine inandırılması ve böyle bir düşünceye itilmesi, devletin yıkılmasını istemekle eşittir.” ve “Askerlik nasıl bir vatan borcu ise, vergide vatandaşın ödemesi gereken borcudur.” Sözlerini dikkate alarak yolumuza en iyi şekilde devam etmeliyiz.

Esra KUL
Of Anadolu Lisesi -

ÜLKEMİZİ SEVELİM VERGİMİZİ VERELİM

Bir ülke; çalışan, üreten insanların omuzlarında yükselir. Dünya ülkeleri arasında söz sahibi olabilmenin yolu ekonomiyle, bilimle olmaktadır. Ekonomik kalkınmada üretim kadar, devlete verilen vergilerin de önemi büyüktür.

Devletin, bizlere sunduğu hizmetlerde harcamak için topladığı paralara vergi denir. Vergi vermek bir vatandaşlık görevidir. Ülkesini seven her vatandaşın vergi vermesi, ülkesine yapacağı en büyük “iyilik”, vermemesi de yapacağı en büyük “kötülük”tür. Bunu bir Kızılderili hikâyesiyle anlatayım: Yaşlı Kızılderili, çadırının önüne oturmuş, birbiriyle dalaşan iki köpeğini izlemektedir. Yanına oturan torununa, “Bak oğlum!” der “Şu köpeklerden beyaz olanının adı “iyilik”, siyah olanının ise “kötülük”tür. Çocuk, köpeklerden hangisinin kazanacağını sorunca da şu karşılığı alır. “Ben, hangisini beslersem o kazanır!” Evet, ülkemiz ekonomik yönden iyi beslenirse ülkemiz kazanır. Bunun sonucunda da iyi, kaliteli hizmetler alırız. Vergi vermezsek de en büyük zararı vatandaş olarak bizler görürüz. Vergi olarak ödediğimiz paralarla aslında hizmet satın almış oluyoruz. Hem de çok yönlü hizmet... Eğitim, sağlık, yol, su, savunma ve daha birçok hizmet...

Vergi, vatandaşın ülkesine ödediği bir vatandaşlık borcudur. Ülkesini seven Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk, “En iyi bireyler, kendinden çok bağlı bulunduğu toplumu düşünen, onun varlığının ve mutluluğunun korunmasında yaşamını veren insanlardır.” Sözüyle sorumluluk duygusu gelişmiş insanlarla vatanın yükseleceğini işaret etmiştir. Bir ülkenin vatandaş önce ülkesine karşı sorumludur. Sorumluluk, gerektiğinde sınırlarında beklemek, gerektiğinde bilim adına laboratuvarda sabahlamak, gerektiğinde vatan uğruna gözünü kırpmadan ölmektir. Sorumluluklarla değil, çalışmasıyla, üretmeyle olur. Tefvik Fikret’in de söylediği gibi, “Vatan için ölmek de var, lakin borcun yaşamaktır.” Yaşarken çalışmalı, çalışıyorsak vergi borcumuzu ödemeliyiz. Vatandaşın seven bencil olmaz. Önce “vatanım”, sonra “ben” demeli önce “ben” diyen insanın sevgisi şüphelidir. Vergisini ödemeyen insanın hırsızdan bir farkı yoktur, kimseleri eleştirmeye de hakkı yoktur.

Devletimizin her türlü mal ve hizmetten vergi alır. Bu vergiler hizmet için bir döngüdür. Vatandaş, devletten hizmet bekler. Devlet bu hizmetleri karşılayabilmek için paraya ihtiyaç duyar. İşte bu para vatandaşların kazançlarından gelecektir. Herkes kazancına ve gelir düzeyine göre vergi verir. Damlaya damlaya biriken bu paralar hizmetin yürütülmesi için harcanır. Çöpler toplanmazsa, sular sağlığa uygun koşullarda verilmese, okulların yakacağı olmasa, yollar bakımsız kalsa, hastaneler yapılmasa veya çağın gerektirdiği yeniliklerle donatılmasa, çocuklar eğitilmesen bundan kim zarar görür? Elbette vatandaş... Öyleyse vergi, zorla alınan bir para olarak görülmemeli, hizmetlerin karşılığı olan bir bedel olarak ödenmeli ve teşvik edilmelidir.

Devlet vatandaşlarla el ele verirse bu ülke kalkınır. Herkes kapısının önünü temizlerse bütün sokaklar tertemiz olur, düşüncesiyle herkes vergisini öderse, bunun mutluluğunu ve kıvancını duyarsa ülkemiz hedeflediği ileri uygarlık düzeyine ulaşır.

Çalışalım, üretelim, ülkemizi düşünelim, vergimizi verelim. Aydınlik yarınlara hep beraber yürüyelim.

Arzun YULUĞ

İsmet İnönü Tic. Mes. ve And. Mes. Lisesi - 10/B

İYİ BİR YAŞAM İÇİN VERGİ

Devlet, sınırları belli olan bir alanda yani vatan denilen toprak parçasında aynı yönetim şekline bağlı olan, egemenliği ülke içinde ve dışında sağlanmış bulunan, siyasi bakımdan örgütlenmiş toplumdur.

Devletin en önemli gelir kaynağı vergidir. Kişilerin gereksinim duyduğu ve tek başlarına karşılayamadığı mal ve hizmetler vardır. Örneğin; iç ve dış güvenliği sağlamak, okul, hastane, köprü, baraj, yol yapmak vb. gereksinimler toplumun müşterek ihtiyaçlarıdır. Müşterek ihtiyaçları kişiler bireysel olarak karşılayamazlar. Bu ihtiyaçları ancak devlet karşılayabilir. Devletin bu ihtiyaçları karşılayabilmesi için diğer kamu kuruluşları aracılığıyla gelir elde etmesi gerekmektedir. Devlet önce yapacağı hizmetleri ve bunları gerçekleştirmem için yapılacak giderleri belirler. Daha sonra bu giderleri karşılayacak gelir elde eder. Devletin en önemli gelir kaynağı vergidir. Vergi, kamu hizmetlerinin finansmanını karşılamak üzere devlet ve diğer kamu kuruluşlarının gerçek ve tüzel kişilerden kanuna dayanarak aldığı paralardır. Vergi herkesin kamu giderlerini karşılamak için kişilerin ödemekle yükümlü olduğu bir görevdir. Vergiler, hükümetler tarafından yasaları ve kuralları uygulamak, savunma hizmetlerini yerine getirmek, yollar, okullar, hastaneler yapmak ya da yerel topluluğu yönetmek için yapılan harcamaları karşılamak üzere toplanır. Günümüzde vergi gelirlerinin genel olarak halkın yararlandığı hizmetlere harcanması olağan

bir uygulamadır. Ödediğimiz vergiler bize yol, okul, köprü vb. ihtiyaçlarımızı karşılama doğrultusunda geri döner. Bu yönüyle vergiler bir geri dönüşüm kutusunu andırır. Vergilenmenin bir başka amacı da “lüks” olarak değerlendirilen belirli mallar üzerine yüksek vergiler koyarak ek kaynak sağlamaktır. Örneğin; bazı ülkeler alkollü içeceklerden ve sigaradan yüksek vergi alır. Sigara ve alkollü içki fiyatını yükselten bu vergiler, insanların bu sağlığa zararlı malları daha az satın almalarını sağlar. Küçük bir fark olsa bile insanları uzak tutmayı sağlar. İşte bu da verginin insanlara sağladığı bir başka yarar. Vergiler kolay anlaşılmalıdır. Birçok insan ödemesi gereken vergilerden rahatsız olur. Fakat vergiler olmasaydı yurttaşların devletin sağladığı birçok mal ve hizmetten yoksun kalacakları unutulmamalıdır. Vergi ödemeden hizmetlerden yararlanmak olanaklı değildir. Eğer vergiler toplanmasaydı; bir köprü veya yolun yapılması gerektiğinde gelir kaynağına ihtiyaç duyulurdu. Gelir kaynaklarının yetersiz olması durumunda, ülkenin ihtiyaçları giderilemezdi. Ülkede büyük bir karmaşa yaşanır. İşsizlik artar, teknoloji güç ilerler, eğitim ve öğretim güç olurdu. Yaşam inanılmaz derecede zorlaşırdı. Eminim ki hiç kimse böyle şartlar altında yaşamak istemez. Bunları göz önünde bulundurmalıyız ve vergilerimizi zamanında ödemeliyiz.

Bir ülkeyi ayakta tutan, ülkenin yaşamasını sağlayan en büyük gelir kaynağımız vergidir.

Sahura ERTUĞRUL
Şak. And. Öğretmen Lisesi - 11/A

YARINLARI KURMAK

Bu vatan için nelerimizi feda etmedik ki... Nice analar kınalı kuzularını bıraktı Çanakkale'de, Dumlupınar'da, Sakarya'da. Nice sevgililer sevgilerini gömdü al bayrağın altına. Nice ana baba yüreklerinin bir parçasını, ilk göz ağrılarını bıraktı geride... Peki hangi amaç uğruna? Yüce Allah'ın bu büyük kainatta yarattığı her şeyin bir amacı olduğu gibi elbette bu insanların da uğrunda her şeylerini feda ettikleri bir davaları vardı. Nice kınalı kuzular, nice yitik sevgililer, nice analar babalar bu vatan, bu millet, bu bayrak uğruna karıştılar tarihin altın sayfalarına. Hiç düşündünüz mü biz neyimizi feda ettik bu vatan için malımızdan, mülkümüzden, canımızdan, cananımızdan?

Her gün üzerinde yürüdüğümüz yol, üzerinde oturduğumuz sıralar, hastalığımızda şifa bulduğumuz hastaneler, yoksulların bir kaşık sıcak çorba bulabildiği aşevleri hiç varlığını fark ettirmeden karışmaktadır günlük hayata. Kendi varlığımızı bile kaybettiğimiz bu hayatta hangi birimiz bunların varlığını düşündü. Bunların varlığını sağlayan emeklerimizin bir parçası, devletimize ödediğimiz vergiydi. Bir bakıma vergi geçmişimizi bugüne taşıyan bugünümüzü geleceğe taşıyacak olan uygarlık kağısıdır. Bu kağının her tahtası, her çivisi bilinçli vatandaşlarımızın vatanları için kazançlarından verdikleri küçük parçalardır. Bu parçaları birleştirecek ve bu kağınyı geleceğe güvenle taşıyacak olan bilinçli vatandaşlarımızın el ele, yürek yüreğe vermesi olacaktır. El ele verip birlikte kuvveti, vergiyle devleti taçlandıracaklardır.

Semazen duruşunun Hak'tan alıp halka vermenin sembolü olduğu gibi vergi de devletin halktan alıp yine halka vermesinin sembolüdür. Devlet tıpkı toprak gibidir. Önce küçük bir tohum atarsınız üzerine

sonra koskocaman bir çınar çıkarır karşınıza. Bu tohumlar verdiği vergilerdir. Bugün ailece yanan lambanın altında oturabilmemiz, huzurla babamıza bir bardak su sunabilmemiz, geçit vermez dağları kolaylıkla aşabilmemiz, özgürce kara tahta başında oturabilmemiz, yetim çocuklarımızın üzerini anne sıcaklığıyla örtebilmemiz yeşeren vergi tohumlarıdır. Bu fidanları büyütüp yeşertecek olan şey de yine bizim vereceğimiz vergilerdir.

Tek tek tuğlalardan sarsılmaz bir bina oluştuğu gibi tek tek vergilerden de güçlü bir devlet oluşur. Nasıl ki bir binanın tek bir tuğlası bile eksik olduğunda o bina sallanır, yıkılmaya yüz tutarsa, vergi sisteminde aksaklıklar olan devlet de temelinde kapanmayan yaralar alır. Nice şehitlerin uğrunda feda olduğu bu vatan için kimileri kazancından üç beş kuruşu vermeyerek devletin temelinde derin izler, kapanmaz yaralar açmaktadırlar. Çevrelerine baktıklarında sarı, yeşil, mavi banknotlardan başka hiçbir şey görmeyen bu insanlar vatanları, milletleri uğruna bu küçük miktarı adeta çok görmekte dirler. Her şeyin ölümlü olduğu bu dünyada Türk vatanını ölümsüzlüğe ulaştırmak bu vatandaşlarımızın bilinçlendirilmesiyle olacaktır. Kalkınma zincirindeki eksik halkaları tamamlamak, onları yeniden tamir etmek vatansever yurttaşların ve biz gençlerin görevidir.

Verginin geliştirdiği Türk vatanının üzerinde huzurla yaşayan bizler, gelecek nesillerin daha iyi bir vatan üzerinde yaşayabilmesi ve daha güzel bir gelecek için vatansever yurttaşlara şunu söylemek istiyoruz:

VER VERGİNİ, KUR YARININI!

Şaban KIZILARSLAN

Türkiye Yardım Severler Derneği Lisesi - 11/A

HAYAL ÜLKESİ

Uzak diyarların birinde, varlığı pek bilinmeyen bir ülke vardır. Bu ülkenin insanları mutlu, devleti çalışkandır. Ülke gün geçtikçe gelişim göstermektedir.

Sürekli olarak halkına hizmet veren bir devlet ve sorumluluklarını üzerlerine alarak devletin bu hizmetlerini hak eden insanlar yaşar o ülkede. İnsanları çalışkan ve dürüst olan bu ülke, gelişmişliğin, gelişimin en güzel örneklerinden biridir. Oranın insanları, hizmetlerinin karşılığını devlete hiç bıkmadan verir ve bu sorumluluklarını en güzel şekilde yerine getirmiş olurlar. O ülkenin ekonomik sistemi, vatandaştan az bedel alıp, alınan bedeli çok hizmet olarak geri çevirmeye dayanır. Doğal olarak vatandaşlara göre işler bu sistem. Oradaki vatandaşların ise tek eksikleri, sorumluluklardan kaçmak gibi yeteneklerinin olmamasıdır.

Herkesin yaşamak isteyeceği ve hayallerimizi süsleyen bu ülke; bize çok da uzak değildir aslında. Eğer biz de o ülkenin vatandaşları gibi, kendi üzerimize düşeni yaptıktan sonra

hizmet beklersek; o zaman hiç olmayacağını düşündüğümüz o hayal ülkesi gerçeğe dönüşür. Zira bugün gelişmişliğin başını çeken Avrupa ülkelerinin bu noktaya gelmesi, sorumluluklarından kaçmayan vatandaşları sayesinde olmuştur. Bizim ülkemizin de o seviyeye gelmesi, vergi ve sorumluluk bilinci yüksek, kazandığının bir bölümünü de devletine vergi olarak ödeyip, onun hizmetlerine ve gelişimine katkıda bulunan vatandaşlar sayesinde olacaktır.

Biz, bir T.C. vatandaşı olarak eğer ülkemizi kalkındırmak, daha iyi hizmetlerden yararlanma olanağı bulmak ve bu hizmetlerden hiç faydalanamayan insanlara da elimizden geldiği kadar yardımcı olmak istiyorsak; görevlerimizi ve sorumluluklarımızı üstlenmeli, vergimizi ödemeli ve üstümüze düşeni en iyi şekilde yerine getirmeliyiz. Bu sayede şu an sahip olamadığımız, fakat arzu ettiğimiz o hayal ülkesi gerçeğe dönüşecek ve biz bilinçli vatandaşların bu ülkede mutluluğu kat kat artacaktır.

Leyla BAYKAL
Yozgat Anadolu İmam Hatip Lisesi

DEVLET SANDALININ KÜREĞİ

Devlet bireyden bağımsız değildir. Bireylerin birlikteliğiyle oluşan milleti bir insan vücuduna benzetecek olursak, “Devlet” bu vücudun başı olur. Esas olan tek tek değil bütün olarak anılmaktır. Bu yüzden devlet, hayat damarlarını bireyden aldığı gibi, bireyin de varlığı devlet kalbinin atmasıyla mümkündür. Bu damarlar koparılsa, devletin yaşaması söz konusu bile olamaz. İşte bu damarları sağlam ve işler halde tutmanın yolu vergidir. Kaçırılan her vergi kendinin de içinde bulunduğu vücudun başına vurulan bir darbedir.

Vergi, bedel ödeme ve teşekkür demektir. Öyle ya alınan her nefesin teşekkürünün dile gelmiş halidir vergi. Aslında sadece insanların yükümlülüğü gibi gözüktür oysa kâinatın temeli bu. Toprak bağrındaki tohumları bitki adıyla paylaşır, bulut buğulu gözlerinin nemini gönderir, çoğu zaman ateş bile öfkesini yenip sıcaklığını sunar... Toprak, bulut, ateş vs. Bunu aksatmadan yapabiliyorsa, insan ki hepsine hükmeden varlık bunu muhakak yapar. Yeter ki bilinçli olsun. Çünkü bilinçtir düşüncelere gebe olan, ondaki en ufak bir zedelenme bile sakat düşünceleri doğurur.

Devlet adlı sandalın kürekleri vergidir. Dünya kamuoyunun

okyanusunda yol alınabilmesi için bu küreklerle hatta onların sağlamlığına ihtiyaç vardır. Nitekim su oldukça sakin olsa, sandal da muazzam bir ustalıklarla yapılsa bile küreği olmadıkça sandal sahibi küstah ve şımarık rüzgârlara yalvarmak zorunda kalacaktır. Rüzgâr küçük bir itmesine karşılık belki bin bir türlü talepte bulunacaktır. İşte o zaman bu sandal su yüzünde dahi vurgun yer. Onu paramparça etmemek için onun sımsıkı sarıldığı kürekleri, her bir hücresi adına atan yürekleri temsil eden millet olmalıyız.

İki kaban üst üste giyilemeyeceği, aynı anda tek elle iki kalem kullanılamayacağı, sütle kola bir içilemeyeceği gibi devlet de ikinciden bir parça ister. Yani kişinin kendi ihtiyacını fazlasıyla karşıladıktan sonra artan parasından bir miktardır devletin istediği. Bu ne zirvesi gözükmeyen dağlar kadar büyük ne de ufku gizlenmiş enginler kadar geniş bir miktardır. Kişinin kazancıyla orantının ürünüdür sadece.

Vergi elinden çıktığında tahliye edilmiş bir mahkûm veya azad edilmiş bir köle gibi kaçarcasına senden ayrılıp ve asla geri dönmeyecek olan değildir. O, eninde sonunda tıpkı bir bu-merang gibi sahibini bulacaktır.

Elvan ÇOLAKOĞLU
Zonguldak Atatürk Lisesi - TS 11/E

VERGİNİ VER AMCA, TEYZE

Dermanım yok...

Üşüyorum!

Yine açım, açız anlayacağınız

Yine susuz, yine yolsuz

Yine işte yine şu çamurlu yollarda

Her geçen gün bataklığa batan o çocuğum

Çocuklarımız”

Biz gelecek miyiz?

Yarınlr biz miyiz?

Onlar üşüyorlar...

Onlar açlar, susuzlar, köprüsüzler

Ayakkabısız, yalın ayaklar...

Sebebi mi?

Belki ben, belki sen! Şu koca koca binaları dikip ardına bakmayan, devletin kumbarasına para atacağına zevki sefa sürenler yüzünden onlar hep aç kaldılar! Eğer uyanmazsanız belki de ölecekler!... Onlar kimler mi? Onlar sizin yarınız, geleceğiniz, çocuklar!...

Her şey tozpembe görünür şu şehir insanına. Karnı tok, sırtı pek derler ya farklı olan bir şey yoktur aslında. Bir at gözlüğü takmış gidiyoruz. Nereye ne zamana kadar belirsiz. Dilimizde bir türkü, söylenip duruyoruz. Sormuyorlar, sormuyorsunuz öyle değil mi? Dikenli tellerin arasına sıkışmış, ayağında ayak-kabı bile olmayan o çocukları bilmek istemiyorsunuz. Oysa onları görmek, yüzlerinde bir tebessüm sezmek sandığınız kadar zor değil. Verginizi ödemeniz bu kadar zor değil!...

Verginizi ödediğinizde onlara çamurdan çıkarmak, yarının temellerini atmak için en büyük adımlardan birini atmış olacaksınız inanın...

Yağmur yağarken seyrettiniz mi bilmem. Ama gökyüzüne bakarak değil. Yerde damla damla nasıl biriktiğini gördünüz mü? Bir damla düşüyor yere, ardından bir damla daha, sonra birleşiyorlar, bazen bir deniz, bazen de bir göl oluşturabiliyorlar!... Umarım bizde o yağmur damlaları gibi hızla hareket edebiliriz. Bir elleri toplayıp geleceğe su serpebiliriz. Sonra sormasın çocuklar hesabını. Yaralı bırakmayalım onları. Yeşertmek varken tohumları bırakıp onları sarartmayalım, yok etmeyelim yarınları...

Karanlıktan hep korkmuşuzdur çocukken. Aranızda korkmadım diyen varsa inanmam. Bazılarımız için o karanlık, kâbuslardan daha korkunçtur. Şimdi uyandık, belki çıktık aydınlığa. Elektrik deneni icatla da tanışalı çok oluyor. Ama san-

mayın tamamen kurtulduk karanlıktan. Elektrik ışıyıyor belki ortalığı ama yetmiyor zihinleri aydınlatmaya. Keşke öyle bir işlevi de olsa. Hiç yoktan bu icadı taşıyalım karanlık kalmış köylere. Evlerini aydınlatalım ödeyerek vergimizi. Korkmasın çocuklar! Yarınlar yapışmasın yakamıza. Demesin “Senin yüzünden karanlık kaldı geçmişimde geleceğimde”

Vergini ver amca, teyze vergini ver!

Bir köprü yapılsın, batmasın çocuklar, gömülmesin karanlığa. Bir köprü yapturalım çamurlu topraklarının ortasına...

Hey! Vergini ver amca, teyze vergini ver!

Söndürme şu çocuk gönüllerde yatan hayalleri,

Söndürme yarının ateşlerini

Gezmesin patlak pabuçlarıyla

Bir okul yapılsın şöyle üç beş sıra, bir kara tahtayla

Yıkılmasın hayalleri karanlığın korkusuyla

Umut olsun sana, bana, hepimize

Vergini ver amca, teyze vergini ver!

Bir mum yak ta yarınlara öyle gömül karanlığa

Çok mu zor, çok mu zor bir lira atmak devletin kumbarasına!...

Merve YUMUŞAK
Somuncu Baba Lisesi - 11/A

PAYLAŞIMIN DİĞER ADI VERGİ

Büyük bir düzenle oluşan ve bu düzenin hala devam ettiği dünyada; insanların topluluk halinde yaşaması çeşitli kurallar neticesinde gerçekleşmektedir. Bu kurallar, insanların sadece bir arada yaşamalarını sağlamayıp; aynı zamanda onların bir düzen içerisinde, yaşayışları neticesinde ki yükümlülüklerini de ortaya koymaktadır. İşte vatandaşların bu yükümlülüklerinden biri de “vergidir”

“Vergi” gibi bir yükümlülük aslında ekonomik bir yükümlülüktür; ancak bu ülkede yaşayan ve bu yükümlülüğü yerine getiren her insan “ödedikleri verginin onlara yol, su, elektrik, sağlık alanlarındaki altyapı hizmetleri olarak geri döneceğinin bilincindedir.” Yani vergi konusunun sınırları sadece “ekonomik yükümlülükle” kalmayıp kişilerin ödeme güçleriyle oluşturulan bir paylaşımın neticesindeki düzenin sırrıdır aslında.

Vergi, kanuni bir sorumluluk olduğundan; her sorumluluk gibi verginin de işlevleri, türleri, yararları ve bu yükümlülüğün kimleri bağladığı konusu da kendi içinde hükümlerle bağlanmıştır.

Vergi, sürekli ödediğimiz, ödemek zorunda olduğumuz maddi bir ödev gibi düşünülse de aslında; devlete bir kaynak oluşturarak harcama ve yatırımların karşılanmasını, ülkenin gelişimine katkıda bulunarak harcamaların ve ödenilenlerin yani gelir dağılımının rayına oturmasını sağlar. Devlet, vatandaştan aldığı vergi geliri ile yine toplumun bütününe yüksek hayat standartları sağlama sorumluluğunu yerine getirmektedir.

Vergi sorumluluğunun yerine getirilmesi toplumsal bilinç ile gerçekleşir. Millet olma şuurunu yaşayan her fert, ülkenin yararlarının huzuru, güvenliği ve refahı için vergi vermeyi kutsal bir görev addeder.

Geleceği daha mutlu yaşamak için, çağdaş medeniyet seviyesine yükselmiş bir ülke olmak için, birlik beraberlik içinde yaşayan duyarlı bir toplum olmak için, insanca yaşamak için, vergi verme sorumluluğunu yerine getirmeliyiz.

Rabia HEME
Bayburt Tic. Mes. Lisesi - 10/A

VERGİ VERMEYEN SORUMSUZLAR

Kamu hizmeti için zorunlu olarak toplanan paraya vergi denir. Tanımdan da anlaşılacağı gibi, verginin toplanma amacı halkın yararı içindir.

Bir ülkenin gelişmesinde en önemli rol verginindir. Ne kadar çok vergi toplanırsa, o ülke, o kadar çok gelişir. Köprüler, yollar, barajlar vb. vergiyle yapılır.

İnsan ne ekerse onu biçer. Hizmet isteyen, dahi iyi koşulları hayal eden birey, eğer vergi vermiyorsa, devletten bir hizmet beklemesi abestir.

Bir ülkede devletin tüm olanaklarından her vatandaşın yararlanma hakkı vardır. O halde devlet, ülke sınırları içinde yaşayan her vatandaştan vergi almak zorundadır. Bu hizmetlerden yararlanan her vatandaş, vergiyi, vatani ve vicdani bir görev bilmelidir. “Devletin malı deniz...” anlayışı, bu denizin kendi evladına dönen bir hizmet olduğunu anlamayan sorumsuzların anlayışıdır. Böyle insanları vatan haini diye nitelendirmek ağır olmaz. Kaçırıldığı her kuruş vergi ile övünen insanın azıcık vicdanı olsa, tüyü bitmemiş yetimin bile bu parada hakkının olduğunu düşünmesi gerekir.

Herkes kendi evinin önünü süpürse, şehir tertemiz olur. Bu anlayışla her birey, kendi yükümlülüğünü yerine getirerek vergisini verse, toplumun gelişmesinin önündeki engeller bir bir ortadan kalkar. Fakat nedense vergi vermek insana ağır gelir. Sanki ondan tüm malı isteniyorcasına bir tavır takınır. Oysa unutulmamalıdır ki o vergi verilse, herkese düşen pay, daha cüzi olur. Devlet de yaptığı hizmetlerin çitasını daha yüksek seviyelere çıkarır. O ülkede yaşayan her vatandaşın yaşam standartları iyileşir. Ve bilir ki vergi, ülkenin kasasına giden paradır. O kasa ne kadar dolarsa, ülke o kadar gelişir. Vergi vermenin bu yüzden şikâyete hakkı olamaz. Bunun nedenlerini kendisinde aramalı, önce kendisini kendi vicdanına şikâyet etmelidir.

Vergi, alışverişe benzer. Nasıl alışverişte para verip karşılığında bir şeyler alıyorsak, vergi verdiğimizde de bir ihtiyacımız karşılır. Çocuğumuzun okuduğu okul, tedavi için gittiği hastane, yürüdüğü yol ve hatta çöpünü attığı çöp tenekesi bile verdiği o parayla yapılmıştır. Azıcık akli olan her insan, devletin gelirinin sözle değil, parayla olduğunu bilir. Bu yüzden daha iyiyi, güzeli, mükemmeli isteyen ve yaşamayı seven her vatandaş vergisini vermek zorundadır.

Özlem DALLIGÜL
Karaman Milli Piyango Fen Lisesi - 9/D

KABUS

Ünlü bir işadamı ve serveti dillere destan bir milyonerdi. İnsan zenginleştikçe, cimrileşir derler (istisnalar hariç) ya, bu sözün en güzel örneği idi. O kadar ki tam olarak ödediği tek vergisi yoktu.

Yine vergi yatırma günü gelmişti. Çok işi vardı. İş yerine gidip hesapları çıkarıp, yatıracak olduğu vergiyi en aza indirecekti. O üstün zekâsı ile devleti kandırıp kâr sağlayacaktı. Bu düşünceler içinde uyuyup kaldı.

Sabah uyandığında, yüzünü yıkamak için lavaboya yöneldi. O da ne? Sular akmıyordu. İçme suyu olarak aldığı su ile yüzünü yıkayıp, her zaman ki gibi şık bir şekilde giyindi. Arabasına doğru yöneldi ama araba yerinde yoktu. Diğer arabalarını ise, oğlu ve karısı almıştı; çaresiz taksi çağırdı. Yol bozukluğu taksinin gelmesini geciktirdi. İlk önce karakolu gitmeyi düşünüyordu. Ama karakol açık değildi. Nasıl olmuştu da karısı ve oğlu olmayan arabayı fark edememişti. (Tamir) Bakımda sanmış olacaktı, herhalde. İş yerine vardığında öğlen olmuştu. Bilgisayarını tam açtı ki elektrikler kesildi, sistem çöktü.

Çaycıyı çağırıp, bir kahve istedi. Çaycı çok dalgındı. Devlet okulları eğitim veremediği için oğlunu düşünüyordu. Birden bir patlama duyuldu. Çaycının tüpü patlamıştı. Her yeri alevler sardı. Canlarını zor kurtardılar. Üst üste gelen olaylar öyle bozmuştu ki sinirini devlete etmediği laf kalmadı. Tüm suçu devlette, hükümette buluyordu. İtfaiyeyi arayacaktı ki, müdür onu engelledi. “İtfaiye dahil tüm devlet kurumları işi bırakmış, vergi verilmemesi nedeniyle devlet maaş verememiş. Bütün devlet memurları istifa etmiş” dedi. Kıpırmızı kesildi bu sözleri duyunca; kendini tutamayarak bir çığlık attı. Eşi onu dürtüyor “Kâbus gördün herhalde, kalk hadi” diyordu. Bu ses onu öyle rahatlattı ki. İçten bir sesle “Rüya imiş. Bundan sonra vergilerimi hep vereceğim” dedi ve verdide.

Zararın neresinden dönsen kârdır. Bir gün bu rüyanın gerçek olmayacağını nereden bilebilirsin ki? Vergi gereksiz olsaydı, devletimiz bizden istemezdi zaten. Eğer rahat yaşamak için, başkalarının rahatlığını engellersen sende mutlu olursun. Dilerim ki; bu öykü vergiyi gereksiz görenlere bir ders olsun.

Emine Gülşah ERDEM
Anadolu Öğretmen Lisesi - 9/B

BİZ VERMESEK!

Ali, her zamanki gibi, okuldan gelip hemen televizyonun karşısına kurulmuştur. Açtığı kanaldaki haber programı, en sevdiği oyuncuyla ilgili bir haber yayınlıyordu. Oyuncu o yıl “vergi rekortmeni” olmuşmuş” Haberin devamında içinde tanıdığı ünlülerin de olduğu bir listeyi yayınlamışlardı. Bunlar yüksek vergi veren diğer isimlerdi. Peki neydi bu vergi? Niye ve kime veriyorlardı?

Birkaç saat sonra işten gelen babasına verginin ne olduğunu sordu. Babası:

- Neden sordun oğlum, dedi?

Ali televizyonda gördüğü haberdan bahsetti.

- Oğlum vergi, halk hizmetlerini yerine getirebilmek için devletin yurttaşlarından gelirlerine göre aldığı paradır. Mesela, geçen yıl tatile giderken geçtiğimiz otobanı, okulunu, fabrikaları, evimizin karşısındaki parkı, dedenin yattığı hastaneyi... Bunların hepsini devletimiz bizden aldığı vergiyle yapıyor.

- Ama baba, vergi verince paramız azalır. Bir vermesek de olur. Hem bir sürü insan var onlar verir.

- Böyle düşünmemelisin. Herkes senin dediğini yapmak istese vergi verecek kimse kalmaz. Zaten bu vergi kaçakçılığına girer ve bu suçtur. Şurada kitaplıkta küçük, kırmızı bir kitap var. Onu getirir misin?

Ali kitapçığın üzerinde “1982 Anayasası” yazdığını gördü.

Babası oğlunun uzattığı kitapçığı aldı. Birkaç sayfa karıştırdıktan sonra:

- Al şu 73. maddeyi oku bakalım, dedi.

“Herkes kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre, vergi, ödemekle yükümlüdür.”

- Görüyorsun ya ne kadar önemli bir konu. Düşünsene devletimiz hastaneleri, okulları, yolları yaptıramasa ne kadar zor duruma düşeriz. Hem zaten okudun ya az önce, herkes mali gücüne görev veriyor vergisini. Yani paramız çok da azalmıyor. Hatta bize devletimizin verdiği hizmetlerle fazlasıyla geri dönüyor.

- Peki baba, devletimiz vergileri nasıl topluyor?

- Maaşla çalışanların maaşlarından kesiliyor, esnaf, işverenler vergi dairelerine yatırıyor. Alışveriş yaparken KDV yani Katma Değer Vergisi, telefon faturalarımızı öderken özel iletişim vergisi ödüyoruz... Hem biliyor musun devletimiz doktorların, polislerin, hakimlerin, benim gibi öğretmenlerin ücretlerini de bu vergilerle ödüyor.

- Vay canına! Bunları hiç bilmiyordum. Öğrenmem çok iyi oldu. Ne güzel bugün ne kadar önemli şeyler öğrendim!

Ali yatarken kendini çok huzurlu hissediyordu. Kendi kendine büyüdüğünde vergilerini hep zamanında vereceğine, vergi kaçakçılığıyla mücadele edeceğine söz verip, derin bir uykuya daldı...

Melek BAĞAÇ
Özel İdare Lisesi - SOS 10/A

DEVLET HAYATI

Devletin insanlara yani topluma verilen bu yükümlülüğün asıl nedeni; bilinçli bir vatandaş olmak ve elektrik, su, yol v.b. alt yapısının güçlenmesidir. Vergi ödemenin bir özelliği de insanlar arasında hiçbir ayrımcılık yapmadan toplumun yükümlülüğü yerine getirmesidir.

Devletin biz insanlara sağladığı gerekli hizmetlerin karşılığında toplum olarak vergi ödemek bize bazı yararlar sağlar. Vergiler=ev, çöp, araba, silah kısaca alınan her türlü çeşitlere ayrılmıştır. Bunları ödemenin nedeni devlet bütçesine katkıda bulunmaktır. Anayasamızın 73. Maddesinde vergi bir ödev olarak tanımlanmaktadır. Şöyle ifade edilmektedir. “Herkes kamu

giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre ödemekle yükümlüdür.” Buda tam olarak yerine getirilmediği için devlet karşılıkları tamamlanmamaktadır. Bunun içinde devletle bazı düşmeler yaratır. İnsanların rahat bir hayat sürmeleri için verilen bir vatandaş görevidir.

Huzurlu, rahat ve bu topraklara, devlete iyi bir vatandaş olmak için vergi ödemeliyiz. Görevimizi yerine getirmeliyiz ki işte o zaman vicdanımız rahat devlete laik bir Türk vatandaşı olarak yaşayalım...

“Umutlu bakışlar için umut kapısı açmak için vergi ödeme-ye ne dersiniz???

Kudret ALPER
Kızıl Elma Ç.P. Lisesi - 11/SB

HİZMET İÇİN VERGİ

Vergi, devletin vatandaşlarından yasalar çerçevesinde, halkın belli ihtiyaçlarını karşılamak için topladığı paralardır.

İnsanlar yapıları gereği birlikte yaşarlar. Bu nedenle toplumda hem maddi hem de manevi olarak bir düzen kurulması gerekir. Maddi düzeninin kurulmasında tüm bireylerin katkısı gereklidir. Bu nedenle devlet vatandaşlarından yine onlar için vergi toplar ve bu şekilde ihtiyaçları karşılar. Halkında bu nedenle ihtiyaçlarını karşılayan ve karşılamaya devam eden devlete bu konuda yardımcı olması gerekir. Vergide zorunluluk değil gönüllülük esas olmalı.

Günümüzde ekonomik olarak güçlü olmayan devletler hiçbir alanda gelişmemiştir. Çünkü gelişimin temelinde ekonomi bulunmaktadır. Vatandaş olarak bizlerin bunları göz önüne alarak vergilerimizi vermemiz gerekir. Eğer kendimizi düşünerek hareket edersek, gerektiğinde bizi koruyacak güçlü bir devlet bulamayız. Vergi kaçırarak elde ettiğimiz mallar, devletimizin çıkarlarından daha önemli değildir. Çünkü o malları korumak da devletimizin vazifesi. O vazifeyi yapacak güç ortada bulunmadıktan sonra ne kadar mal, mülk sahibi olsak da fayda etmez.

Vergisini tam olarak vermeyenleri bildiği halde onları uyarmayan ve şikâyet etmeyen vatandaşlarımız aslında kendilerine kötülük ettiklerini anlamayacak kadar saftır. Onların kullandığı ama kayıt altına alınmayan hizmetlerin parasının yine halkımızın vergilerden kesildiğini bilmeliyiz. Bu bağlamda bu tür çıkarlar peşinde olanlar, ister aile ister komşu olsun ayırt edilmeksizin yetkililere bildirilmelidir.

Alışveriş yaptığımızda işletmeden fatura almayı asla unutmamalıyız. Çünkü alışveriş sonunda alınan fatura tutarının belli kısmıyla o işletmeden devlet vergi almaktadır. Eğer fatura almazsak işletme haksız kazanç elde eder. Elde ettiği miktarda vergisini vermez ve yine devletin hizmeti için şart olan mali kaynak arayışı için mevcut vergiler arttırılır. Buda fatura almayan vatandaşımıza vergi olarak geri döner. Her Türk vatandaşı yükümlü olduğu miktarda vergisini vermelidir. Verilen vergiler insan yaşamının kalitesinin artmasına büyük paya sahip olacağından ülkede her alanda ilerleme görülecektir.

Derya AYDIN
Ardahan Anadolu Lisesi - TM 10/A

VERGİ

Bir devletin oluşabilmesi için öncelikle vatan diye adlandırdığımız bir toprak ve bu toprak üzerinde yaşayan halkın olması gerekir. Devletin oluşma amacı bu insan topluluğunun daha rahat ve huzurlu yaşamasını sağlamak, her türlü zaruri ihtiyaçlarına çözüm bulmaktır. Bu görevi yerine getirebilmesi için dönen bir çarkın olması gerekir. İşte bu noktada vergi diye adlandırdığımız, halktan devletin hizmetleri karşılığında aldığı ücret karşımıza çıkmaktadır.

Nasıl ki bir arabanın çalışması için benzin gerekiyorsa, devletlerin görevlerini yerine getirebilmeleri için de vergi gerekir. Anayasamızda yer alan eşitlik ilkesi doğrultusunda Türkiye Cumhuriyeti sınırlarında yaşayan herkes vergi vermek zorundadır. Vergisini vermeyen insanlık, vatandaşlık görevini yerine getirmemiş sayılır. Çünkü vergi vermek bir vatandaşlık görevidir.

Vergi vermek, bugüne ve yarına yatırım yapmaktır. Eğer, bugün asfalt yolda yürüyebiliyor, lambayı açtığımızda elektrikimiz yanıyor, musluğu çevirdiğimizde suyumuz akıyorsa; tüm bunları verdiğimiz vergiye borçluyuz.

Devlet hazinesini bir su deposuna benzetirsek, evlere su verabilmesi için önce bu deponun dolu olması gerekir. Aynı şekilde devletin tam bir devlet olabilmesi için, çağdaş seviyeye ulaşabilmesi için hazinenin alınan vergilerle dolu olması gerekir.

Vergisini vermeyen bir vatandaş, yaşadığı devlet içerisinde aldığı hiçbir hizmeti hak etmemiş, tabir caizse ülkede yaşayan bütün insanların hakkını yemiştir. Ve unutmayalım ki vergi vermek boşa para harcamak değil, geleceğe, bugüne yatırım yapmak; daha rahat bir yaşam sürmek demektir.

Gülşahan BAYAT
İğdir Lisesi - TM 11/D

SOSYAL HAYATIN KAYNAĞI; VERGİ!

Vergi huzurlu ve rahat bir ortamda yaşamak için yapılan yatırımdır. Bu yatırımı kendi sosyal yaşantımızın gerekli bir unsuru olarak görmeliyiz.

Vergi parasıyla neler yapılıyor diyorsanız cevaplayalım: Yeni okullar, camiler, vakıflar yapılıyor ve öğrenimimizi, sosyal dayanışmayı sağlıyor. Eğer biz bu parayı vermezsek eğitim alanları az olduğundan öğrenim azalır. Vakıflar olmazsa sokaktaki yetim, öksüz çocuklar; kimsesi olmayan yaşlılar aç ve barınaksız kalır, sosyal dayanışma olmaz. İbadet yerlerimiz olmazsa ortak dine inanlarda görüş farklılıklarından kaynaklanan çatışmalar olabilir. Vergi bu yönüyle sosyal yaşantıyı etkiler. Bu yüzden vergiye ne kadar bağlı kalırsak, o kadar yaşantımız güzelleşip, kolaylaşır.

Genelde bizler vergi kaçakçılığı yaparak kendi yaşamımızı kötü yönde etkiliyoruz. Çünkü verginin ne olduğunu bilmiyoruz. Vergi konusunda bilinçli bir toplum değiliz. Bunun bir

kanıtı olarak öğrencilerin kitaplarının bir yerlerde unutmasıdır. Çünkü kitapların masrafını devletin karşıladığını düşünüyorlar. Aslında büyüklerinde küçüklerden farkı yok. Çünkü yeni kuruluşlar yapıldığında devletin kendi cebinden ya da AB'ye girmemize bağlayarak AB'yi zengin bir ülke olarak bize yardım ettiğini düşünürler. Büyükler sadece bununla yetinmeyip vergi kaçakçılığı da yapıyorlar. Vergi paralarını kendilerinden kaçırarak sosyal yaşantılarını yok ediyorlar. Sonra da bu durumu devletin beceremediği bir durum gibi görmeye çalışıyorlar, üstelik birde devleti suçluyorlar. Böylece çalışanın yaptığı grev protestoyla hem verim düşüyor hem de devlet-millet çatışmasına kadar gidebilecek kötü sonuçlar doğuruyor. Ve huzurlu ortam yok olarak gelişmemiz engelleniyor.

Eğer huzurlu ortamda ilerlemek istiyorsak sosyal hayatın kaynağı olan vergiyi ödemeliyiz.

Merve AYVALIK
Safranbolu Anadolu Lisesi - 11/B

HERKES İÇİN İYİ BİR YAŞAM

Nehirleri çağlayan, her bahar rengârenk çiçeklerin açtığı, doğup büyüdüğü yerden okumak için ayrıldı Sabri. Onun doğduğu yerlerde hiçbir imkân yoktu. Köyünün; ne onu içinde güler yüzlü annesinin bulunduğu eve getirecek yolu ne de ayrılırken çok üzül­düğü kuzusunu alıp götürebileceği bir çeşmesi vardı. Hal böyley­ken Sabri'nin yaşıtlarından tek farkı okuyacak olmasıydı.

Hayatın sert rüzgârlarına göğüs gerip tek başına okumaya baş­ladı. Önce bir tanıdıklarının yanında kaldı. Fakat kaldığı ailenin durumu yalnızca kendilerini geçindirmeye yetiyordu. Bunu fark eden Sabri okuluna bir dilekçe yazıp burs istedi. Burs isteme se­bebini ve kurduğu hayalleri yazdı dilekçesine. Sabri'nin köyüyle ilgili büyük hayalleri vardı. Belki öğretmen olacaktı. Daha sonra köyüne ulaşmayan hizmetlerin hesabını soracaktı. Belki avukat olacaktı; yurttaşlarına yapılan haksızlıkları önlemek için. Ama her ne olursa olsun başaracaktı. Bu işin peşini bırakmayacaktı.

Hayaller ve hayat kavgalarıyla yıllar yılları kovaladı. Sabri İlkokulu da liseyi de aldı bursun hakkını vararak okudu. Liseyi bitirince de Hukuk fakültesini kazandı. Hukuk fakültesini kazanın­ca tüm çocukluk hayalleri ilişiverdi aklına. Okurken vatandaşlık görevlerini öğrenmişti. Köyünü düşlerken okulda ki bir ders düştü hatırına. Hocası: “Halk vergilerini düzenli olarak verirse ihtiyaç duyulan her yerde tüm olanaklar sağlanabilir.” demişti. Eğer bu doğruysa niçin Sabri'nin köyü bu olanaklardan yoksundu? Kim­se bu yoksunluğu düşünmüyor muydu? Sabri bunu düşünmeden edemiyordu.

Okulu bitirmesine bir yıl kala mücadelesine başlamaya karar verdi. Köyünün muhtarlığı ve vergi daireleri müdürlüğünün gerek­li bölümleriyle irtibata geçti. Var gücüyle araştırıyordu. Vergi mü­dürlüğünün gösterdiği belgelere göre verilen vergilerin Sabri'nin köyüne ulaştığı görülmüyordu. Bu yanılttı. Sabri'nin çocukluğun­dan bu yana onun köyünde hiçbir şey yapılmıyordu. Hatta bu yüz­den Sabri köyünden uzakta okumuştı. Kendi köyüde çevre illerin köyleri gibi eşit olsun diye de hukuk okumuştı.

Hayatın telaşından ve insanların sıkıntılarında uzak bir günde kendiy­le baş başa kalınca oturup düşünmeye başladı. Hayalindeki köye sahip olmak için ne yapabilirdi? Bir ışık belirdi düşünce uf­kunda. Sabri bir kampanya başlatmaya karar verdi. Kampanyayla halka seslenecekti. Giriş cümlesine: “Her ağacın yeşerebilmek için suya, toprağa ve sevgiye ihtiyacı vardır.” yazdı. Birçok örnek ver­dikten sonra da “verilen her sevgiyle yurdun her yeri eşit olanaklara sahip olacak ve her yer yaşanılabilir olacak.” diye yazdı. İçini tarifi imkânsız bir heyecan kapladı. Umutları çiçek açtı, yüreğinde ılık ve neşeli bir heyecanla rüzgâr esti yaptığı işten oldukça memnundu.

Başlattığı kampanyanın çeşitli yollarla halka duyurulmasıyla Sabri'nin amacı yavaş yavaş meyvelerini veriyordu. Edindiği bil­gilere göre vergi oranlarında görülebilir bir fark vardı. Köyünden aldığı bir haber ise Sabri'yi başarısından daha çok sevindirmiş­ti. Belediye onun köyüne bir okul yaptıracaktı. Hedeflerine ula­şmıyordu yavaş yavaş. Uğraşlarını kolaylaştıran tek şey ise az bir dikkatle yerine getirilen vergilerdi. İşte imkân sahibi olmanın diğer yüzü; Vergi.

Hülya ALTOK
Düzce Lisesi - DİL 2/A

VERGİ VERMENİN ÖNEMİ

Vergi vermenin nedenli önemi olduğunu birçok kişi tarafından ne yazık ki bilinmiyor. Hâlbuki bizim gelişmekte olan ülkemizde vergi kavramı çok önemlidir. Birçok insan verginin anlamsız olduğunu düşünmekte. Fakat bu kişiler yanılmaktadır. Eğer refah ve mutlu yaşamak istiyorsak vergilerimizi düzenli bir şekilde vermeliyiz.

Gelişmiş ülkelerde bu bir sorun değilken neden bizim ülkemizde bir sorun halinde diye düşünenler var mıdır merak ediyorum. Ben bu konu üzerinde çok düşündüm. Avrupa'da bu bir sorun değil. Kamuda görev yapan kişiler, şirketler üzerine düşen görevi yerine getirebiliyor. Çünkü onlar geleceklerini düşünüyorlar. Ama gelin birde bizim ülkemize bakın. Yollarımıza, hastanelerimize, doğal kaynaklarımıza ve en önemlileri eğitimimize ve sağlığımıza... Hangisi düzenli bir şekilde devam ediyor. Tabii ki de hiçbiri. Özel ve devlete bağlı şirketler vergilerini öderken; ticaretçiler, eczacılar, doktorlar ve emlakçılar; bunlar ödüyor mu sizce?

Peki neden vergi vermek hep sorumluluk gibi görülüyor? Bence bu vicdanla alakalıdır. İnsanlar hep şunu düşünüyor. İyi yaşamalıyım, çocuklarımda iyi yaşasın. Çocuklarım için yatlar, katlar yaptırırım der. Ama vergiye gelince oflar, püfler. Hep bir şeyler yapıp ya ödemez ya da bu işten kârını düşünür. Diyelim ki çocuğun için apartman yaptırdın. Çocuğun gelecekte mutlu olabilecek mi? Olamayacak niçin mi? Çünkü tıkanacak, bir yerde. Doktorlar günümüzde bir hastayı kendi muayenehanesinde yüz milyona tedavi ediyor. Fakat fatura kesmesini yapmıyor. Emlakçılar bir evi olduğundan daha düşük gösteriyor. Bir şey aldığımızda onu K.D.V.'siyle alıyoruz. Ama o bize geri dönüyor. Nasıl mı? Çalışıyoruz ve karşılığında maaş alıyoruz.

Şunu unutmayın ki vergi dönüşümlüdür. Bunu yapmaktan kaçınmamalıyız. Hele ki bizim Müslüman ülkemizde bu sorun ortadan kalkmalı. Eğitim alırken de ilk önce bu konuda almalıyız. Sağlığımız olmadan yaşayamayız diyorsak hadi gelinde bu görevi yerine getirin. Kimseye bahane bulmayın. Unutmayın ki herkes kendinden sorumludur.